

КРИСТИНА ЛОРЕН КРАСИВО НАЧАЛО

Част 3 от „Красив негодник“

Превод от английски: Гергана Дечева, 2015

chitanka.info

ЕДНО

— Ще я скъсам тая кучка — изсъсках и избутах настрани моя дял от купа. — Бенет дори не вдигна поглед от неговата част. — Искам да кажа, наистина ще я скъсам тая хартиена кучка.

Това поне го накара да се усмихне. Съвсем лекичко. От един час правехме едни и същи автоматични движения, но Бенет все още беше в Зоната на подготовката за сватбата и продължаваше да работи като автомат, твърдо решен да не спира, докато и последната картичка от безкрайния куп пред нас не бъде сгъната.

Масата ни във всекидневната винаги е била чиста и подредена. Но не и днес. Днес всичко бе затрупано под програми за сватбата. В цвета на Тифани синьо. Бенет седеше срещу мен и методично и ловко сгъваше всяка една на две и я подреждаше върху купчината с готовите.

Процесът беше прост:

Сгъваш, преместваш.

Сгъваш, премества.

Сгъваш, преместваш.

Сгъваш, преместваш.

Започвах да полудявам. Полетът ни за Сан Диего беше на другия ден сутринта. Багажът ни беше готов. Оставаше само да сложим проклетите четиристотин програми. След като ги сгънем! И тогава се сетих, че трябваше да завържем и петстотин малки сатенени панделки около малките сатенени торбички с дребни бонбони.

— Знаеш ли кое може да направи вечерта по-поносима? — попитах.

Бадемовите му очи ме погледнаха за секунда и после пак се върнаха върху купа с програмите.

Сгъваш, преместваш.

— Лента за устата ти? — предложи.

— Забавно, но не — казах и му показах среден. — Това, което би направило нощта много по-забавна, е да се качим на самолет за Вегас

и да се оженим там. И после да се чукаме цяла нощ в огромното легло на някой голям хотел.

Той дори не си направи труда да ми отговори. Не се усмихна. На лицето му нямаше и следа от веселие. Може би тук трябва да спомена, че това предложение го чуваше от устата ми за около милионен път през последните няколко месеца, така че офертата не беше нищо ново за него.

— Добре, както искаш, но го казвам съвсем сериозно. Не е късно да зарежем всичко и да заминем за Вегас.

Той се почеса по брадата и взе поредното картонче.

— Разбира се, Кло. Разбира се, че не е късно.

Когато предлагам да заминем за Вегас преди, винаги беше на шега. Почти на шега. Сега обаче наистина не се шегувах, но след думите му ме заля истинско, неподправено и чисто раздражение. Ударих с ръка по масата, но той само премигна леко и пак се залови с картичките.

— Не се дръж с мен с такова пренебрежение, Райън.

— Да, добре.

— Ето това имам предвид — казах и насочих пръст в лицето му.

Той само вдигна глава, хвърли ми един сух поглед, намигна ми и продължи да сгъва. Проклето копеле. И това шибано секси смигване. Гневът ми изчезна и на негово място се настани и пламна желанието. Той ме игнорираше, а аз се държах като кучка — перфектната атмосфера за много, много оргазми. За мен.

Погледнах го и захапах долната си устна. Беше облякъл тъмносиня тениска, стара и избеляла около яката, и макар че в момента не я виждах, знаех, че има малка дупка, през която можех да мушна пръста си и да погала мускулите на корема му и топлата му кожа. Миналия уикенд бе облякъл същата и тогава го помолих да не я съблича, докато ме чука в банята на плота, само да мога да я увия около юмрука си.

Наместих се на стола си и притиснах бедра, за да накарам болката между краката ми да утихне.

— Леглото или пода? Ти избираш.

Никаква реакция, нито мускул не трепна на лицето му.

— Или да се мушна под масата и да те посмуча малко? — продължих с шепот. Той се засмя, без да откъсва очи от работата си.

— Не можеш с оферти за секс да избягаш от задълженията си по сватбата.

Отдръпнах се назад и го изгледах с пълно недоумение.

— Кой мъж дава такъв отговор на подобно предложение? Напълно си се повредил.

Най-накрая той ме погледна. Очите му бяха потъмнели и гладни.

— Кълна се, не съм се повредил. Искам да свърша с това, за да мога да се фокусирам върху единствената смислена задача за вечерта — да те изтощя по-късно.

— Изтощи ме сега — заврънках, станах и се приближих към него. Пъхнах пръсти в косата му и я дръпнах силно. Очите му бавно се затвориха и се опита да потисне стона си. Адреналинът се изсипваше в кръвта ми, горещ и наелектризиран.

— Защо са всичките ти пари? Защо не наехме някой да свърши тази работа?

Той се засмя, хвана ме за китките, махна ръцете ми от косата си, целуна кокалчета на пръстите ми и постави ръцете ми плътно до тялото ми.

— Искаш да наемеш някой да сгъва сватбени програми вечерта преди да заминем за Сан Диего?

— Да! За да правим секс!

— Но така ни е толкова хубаво! Да се насладим на компанията си, да си говорим като щастлив годеник и годеница — каза и вдигна чашата си с вино и артистично отпи.

Исках да го убия с поглед. Нямаше да му мине номерът с тези оправдания.

— Предложих секс. Горещ, потен секс на пода. И след това ти предложих свирка. А ти искаш да сгъваш хартия? Кой убива вечерта?

Той не ми обърна внимание. Вместо това взе една програма, разгледа я внимателно и каза:

— Фредерик Милс — зачете на глас, а аз започнах да събличам тениската си — и Елиът и Сюзън Райън ви канят на сватбата на децата си Клоуи Карълайн Милс и Бенет Джеймс Райън.

— Да, да, много е романтично — казах тихо. — Сега ела тук и ме докосни.

— Церемонията ще се извърши от почетния съдия Джеймс Марстърс.

— Де да беше така — казах и пуснах тениската си на пода и започнах да смъквам бикините си. — Ще си представям, че ни венчава Спайк, а не онзи джентълмен с ранна деменция, с когото се запознахме през ноември.

— Съдия Марстърс е човекът, който е венчал майка ми и баща ми във вечен съюз — укори ме нежно той. — Това е от сантиментално значение за тях, Кло. Това, че забрави да си закопчае ципа на излизане от тоалетната... е, случва се на всеки мъж.

— Три пъти?

— Клоуи!

— Добре! — Почувствах лека вина за забележката, която направих, но веднага си спомних стария, поизносен и поочукан от годините мъж. Запознах се с него още миналата есен на мястото, където трябваше да се състои церемонията. За един час успя да се изгуби три пъти и то само на път за тоалетната и обратно. И всеки път се връщаше с разкопчан цип.

— Ти... сериозно ли мислиш, че ще запомни имен...

Бенет ме прекъсна със суровия си поглед и едва сега забеляза, че съм само по сутиен и бикини, и очите му потъмняха. Съвсем различно тъмно, онова тъмно, почти черно, което познавах така добре.

— Просто казвам. — Пресегнах зад гърба си да си разкопчея сутиена. — Че би било истински забавно, ако по време на церемонията забрави какво прави.

Той успя да се съсредоточи отново върху картончетата, притисна палец към ръба и направи перфектна линия.

— Прекаляваш.

— Знам. И не ми пука.

Той повдигна палаво вежда и ме погледна.

— Почти приключихме.

Сдържах се да не му отговоря. Не исках да му напомням, че сгъването на програмите беше последната ни грижа. Седмицата се очертаваше пълна катастрофа. Само при мисълта за двете ни семейства, събрани заедно на една от най-грандиозните семейни почивки, ми се доплакваше. А защо трябваше да мислим за това отсега? Не беше ли по-добре да се отдадем на малко секс? Баща ми и двете му разведени сестри, известни поклоннички на алкохола... само перспективата за това можеше да ме влуди. Но като добавим и

семейството на Бенет, и Макс, и Уил, щеше да е истинско чудо, ако всичко се разминеше без кръвопролития между роднините.

Не, не му казах всичко това. Просто прошепнах:

— Не може ли да направим почивка? За мъничко поне?

Той се наведе напред и вдиша между гърдите ми. Целуна зърното ми и каза:

— Ако започна, няма да искам да спирам след това.

— Не обичаш да те прекъсват, а аз не обичам да отлагам. Кой според теб ще спечели битката за надмощие?

Бенет прокара език по зърното ми и го засмука, ръката му се плъзна около кръста ми, спусна се към таза, и после със задоволство разкъса бикините ми. Очите ми блеснаха весело. Той вдигна поглед от гърдите ми и пръстите му погалиха ханша и бедрото ми.

— Имам подозрението, че моята невъзможна бъдеща съпруга ще си получи това, което иска, а след това докато тя кротичко си спи, аз ще сгъвам като луд.

Зарових пръсти в косата на врата му и прошепнах:

— Не забравяй и за панделките, които трябва да се вържат около сатенените торбички.

— Няма да забравя — засмя се той.

И тогава за кой ли път любовта ми към него ме повали. Като силен, горещ вятър. Обичах го толкова силно, лудо. Обичах всеки инч от тялото му, всяка емоция в очите му, всяка мисъл, която преминаваше през съзнанието му, но не казваше на глас.

Първо, че аз бях тази, която настояваше сами да свършим по-голямата част от работата. Второ, че именно аз настоях да поканим всеки близък и далечен роднина, че аз допуснах всички тези хора да си проправят път до сватбеното тържество и да си направят една безплатна почивка в Сан Диего. И трето, че никога нямаше да се откажа от решението си да облека сватбената си рокля и да я разходя по крайбрежието на Колорадо.

Но вместо да ми припомни, че той беше по-добрият играч, че аз бях само кучката, която вечно лаеше по него, вместо да ми каже, че аз никога нямаше да се задоволя с обикновена сватба във Вегас, което той също знаеше прекалено добре, Бенет само се изправи и тръгна към спалнята.

— Добре тогава. Но това е последната вечер, когато те чукам преди да сме официално женени.

Бях толкова възбудена от онази част с чукането, че едва след като Бенет изчезна по коридора, започнах да осъзнавам останалата част.

* * *

Когато влязох в спалнята, Бенет вече се събличаше. Гледах как разкопчава копчетата на джинсите си и ги смъква по краката заедно с боксерките си. После хвана краищата на тениската си и ме попита само с поглед „Как искаш този път? Да я съблека ли?“. Кимнах и той я измъкна през главата си. После легна на леглото. Гледаше ме и не казваше нищо.

— Ела тук — каза след малко.

Направих крачка към леглото, но не отидох при него.

— Когато каза, че това е последната нощ, когато ме чукаш преди сватбата, си имал предвид, че ще се чукаме само на дневна светлина тази седмица, така ли?

Устните му се обтегнаха в лека усмивка.

— Не. Исках да кажа, че след тази вечер искам да се въздържим, докато официално станеш моя съпруга.

Ужасна непозната паника се надигна в гърдите ми. Не знаех колко е сериозен. Качих се на леглото и се наведох да целуна гърдите му.

— Досега си мислех, че знам какво е значението на думата „въздържам се“, но в този контекст означава, че... днес е вторник и ще бъдем заедно цяла седмица, но няма да правим секс до събота вечерта?

— Точно това казвам. — Силните му пръсти се заровиха в косата ми и натисна главата ми надолу към пениса си. Вече беше възбуден. Устните ми направиха пътечка по кожата под корема му и той повдигна таза си да намери устата ми.

— Защо за бога искаш да се въздържаш?

— За бога, Клио, престани да си играеш. Просто отвори уста.

Без да му обръщам внимание, обкрачих бедрата му, за да не избяга лесно, ако случайно реша да му нанесе някаква средна или по-тежка физическа повреда.

— Трябва да си напълно обезумял, ако си мислиш, че мога да издържа без секс през следващите четири дни и то сред цялата лудница на сватбата.

— Не, не съм обезумял — каза и се опита да ме издърпа нагоре по бедрата си, така че да ме приближи до пениса си. — Просто искам да е малко по-специално. А ти си тази, която искаше едно на крак преди да свършим с подготовката за сватбата, така че престани да се дърпаш — каза и ме нагласи директно върху пениса си.

Успях да се измъкна, като забих пръст между ребрата му — единственото място, където имаше гъдел. Той ме пусна и избута ръцете ми. Наведох се да го целуна по тези перфектни, сочни устни.

— Това беше преди да ми кажеш, че достъпът до това тяло изтича в полунощ. В събота вечерта е първата ни брачна нощ. Доколкото знам, на човек му се случва само веднъж да преживее такова нещо. Как е възможно да не е специално? Дори и ако чукаш цяла седмица преди това?

— Може би те искам малко по-ненаситна — прошепна и седна под мен. Устните му намериха врата ми, после гърдите ми. — Искам да си толкова гладна за мен, че да не можеш да говориш от желание.

Той ставаше все по-трескав и все по-неконтролируемо забиваше пръсти в тялото ми, смучеше кожата ми. Усещах твърдия му пенис, притиснат в бедрото ми и единственото, което исках, бе да го усетя в мен, да чуя вика му, звуците на делириума му, когато започнеше да се губи в мен. И точно тогава се сетих:

— Искаш ме толкова гладна, че да не давам пет пари дали ще скъсаш безобразно скъпото бельо, което съм си купила за първата ни брачна нощ?

Той се засмя, целувайки гърдите ми, и каза:

— Добра теория, но не, не е заради това.

Познавах Бенет достатъчно добре и вече ми беше повече от ясно, че няма да мога да спечеля тази битка. Не сега, не тук. И не с думи. С него никога не можех да победея с думи, а с действия. Единствените ми спечелени битки бяха, когато действах. Плъзнах се по него, отдръпнах се и спрях при силното му недоволство. Но после обърнах тялото си така, че да обкрача лицето му и поех пениса му в уста. Той гладно ме хвана за бедрата и нетърпеливо ме издърпа надолу, надолу, надолу.

Очите ми се затвориха още при първото усещане на топлината, която се разля по тялото ми, от първото погалване на езика му, от гладно смучещите му устни. Изгубих се във вибрациите от кънтящите по кожата ми стонове. Думите му излизаха приглушени под бедрата ми, зъбите му ме дразнеха леко и после пак засмукваше. Ставаше поточаян и по-озверял. Тазът му се повдигаше към устата ми по-бързо и настоятелно. Хванах пениса му в основата и за секунда си позволих да се загледам в перфектната му форма и гладката кожа. Обичах да го усещам такъв, да гледам как нетърпеливо повдига тяло и търси устните ми. Усмихнах се злокобно и подухах леко върху връхчето му.

— Обожавам тази уста — каза.

Той простена и пак надигна таза си с очакване да го поема, но аз само приближих уста по-близо, така че да усеща само горещия ми пулсиращ дъх. Плъзнах ръка надолу и обхванах топките му и дръпнах леко, докато ръката ми се движеше само по долната част на пениса му. Това, което получаваше в този момент от мен, беше само дишането ми върху пениса си.

С език можеше да ме накара да свърша много по-бързо, отколкото с която и да е друга част от тялото си и вече усещах как краят приближава. Собственото ми сексуално удоволствие бързо измести радостта ми, че планът ми се осъществява и че в крайна сметка мога да го измамя. Любимият ми оргазъм: устата на Бенет между краката ми и сладкото топло щастие да го дразня. Усещах оргазма си като огън по гърба, по краката и всеки миг щеше да експлодира. Загубих всякакъв контрол над движенията си. Предполагам, че просто съм чукала лицето му, докато в същото време съм стискала пениса му в юмрук и не съм правила нищо друго. Вероятно само съм го дърпала и дразнела. Без цел и ритъм.

Тогава той намали темпото и тялото ми се успокои. После целуна клитора ми, бедрото ми, и нежно ме избута по гръб. Плъзнах ръка по корема си, по гърдите, върху обезумялото си сърце и едва сега разбрах, че вероятно сериозно бях загазила, затова че предложих на Бенет любимата му игра, но самата аз не направих нищо за него.

За бога! Трябваше ми само минутка да се насладя на Оргазма на Великия Бенет Райън.

— Беше толкова хубаво! Мисля, че устата ти сама по себе си е гръцко божество. Как ти се струва Езикус като име?

Той се покатери върху мен. Очите му горяха.

— Много добре знам какво правиш.

Отворих очи. Трябваше ми минутка, за да се фокусирам върху лицето му, което в началото виждах доста размазано пред очите си.

— Какво правя?

Той обкрачи тялото ми, бедрата му бяха отстрани до ребрата ми. Плъзна ръка надолу, хвана пениса си и бавно прокара ръка по цялата му дължина. Когато проговори, гласът му беше като течен дим.

— Мислиш си, че ще спечелиш тази битка.

— Каква битка?

Той се засмя, облегна длани на матрака встрани от главата ми и се надигна над мен, така че пенисът му беше само на няколко сантиметра от устата ми. Наведе се надолу и със свободната си ръка прокара главичката по долната ми устна. Без да мисля, прокарах език по малката капчица на върха. Устата ми се напълни със слюнка като при вида на вкусно, любимо ястие. Зърната ми се втвърдиха. Искях го в устата си, исках да видя как влиза и излиза от нея.

Но точно тогава той се отдръпна няколко сантиметра и се наложи да гледам как се гали сам и пред очите ми.

— Виждам пулса на вената на врата ти.

— Е, и? — попитах, след като преглътнах тежко.

— Така че — каза със задоволство, знам колко много го искаш. — После пак се наведе и едва докосна устните ми с пениса си. — Искаш го в устата си. Ръката му започна да се движи по-бързо, дишаше по-учестено. — Искаш го на езика си.

И беше прав. Толкова много го исках. Имах чувството, че кожата ми е прегряла, изсъхнала, обтегната.

— Не толкова много, колкото го искаш ти — казах с напрегнат глас. — Не можеш да изкараш и ден без секс.

Той спря, облегна се и се плъзна назад по тялото ми. За секунда си помислих, че ей сега ще разтвори краката ми и ще ме изчука яко, докато видя звезди посред бял ден. Но той само наклони глава настрани, погледна ме и стана.

— Какво правиш? — извиках и се облегнах на лакти. Той вече си обуваше боксерките.

— Ще ти докажа колко грешиш.

С което тръгна към вратата и изчезна.

— *Защо си такъв шибан инат?* — извиках след него, но единственият му отговор беше веселият му смях по коридора. — Освен това, ако си спомняш, тази сутрин ти направих свирка под душа, така че на практика вече си правил секс днес. Ти, но не и аз.

Ще се върне, сто процента съм сигурна, че ще се върне. Ще изчакам.

Облегнах се и се загледах в тавана. Кожата ми гореше, усещах тежка трескава болка между краката. Тялото ми все още не отчиташе какво става в съзнанието ми и ме молеше да го догоня, да го моля да ме чука този път вече наистина: мъжкият полов орган в женския, и да се движи бързо и силно.

Тогава звукът от вратата на хладилника сръза тишината в спалнята и скочих. Тоя да не би да си правеше нещо за ядене? Преди дори да помисля, вече бягах по коридора. Напълно гола. Нозете ми се хлъзгаха по твърдия дървен под и точно когато завивах с бясна скорост към кухнята, го видях как затваря хладилника натрупал безобразни количества храна в ръцете си.

— Шегуваш ли се, или какво? — казах и спрях на няколко сантиметра от него, докато той си правеше сандвич. — Правиш си някакъв шибан сандвич с пуешко?

Той се обърна да ме погледне и си позволи да огледа извивките на гърдите ми. Копелето не можеше дори да прикрие колко ме желае, колко иска да ме чука. След това очите му бавно се отместиха нагоре и се върнаха на лицето ми.

— Предполагам, че докато чакам годеницата ми да престане да се държи като кучка и само да ме дразни или докато penisът ми са научи как сам да се засмуква, мога и да похапна.

— Но... — започнах да се оправдавам с половин уста. Исках да му предложа да изяде мен вместо сандвича и да не ме залива със сексуалния си гняв. Не можех да понеса доволната му усмивка. — Много грубо — казах.

— Ако искаш секс, трябва да е по моя начин и при моите условия. Тази вечер е шансът ти, Милс. Всъщност тази вечер е последната вечер, когато те чукам с това име — каза предоволен от себе си. Това вече не можех да го допусна.

— Не сме постигнали никакво съгласие по отношение на имената, Райън. Все още държа на Клоуи Майън и Бенет Рилс.

— Когато си готова, просто ми кажи, Кло — каза и се наведе към мен достатъчно близо, за да го целуна. Очите му се забиха в моите. И точно се канех да го целуна, когато той направи крачка назад.

— Когато кажеш „Умолявам те, Бенет, имам нужда да ме чукаш“, ще те чукам толкова силно, че няма да можеш да си седнеш на задника с дни и всеки път когато седнеш, ще си спомняш тази вечер.

Устата ми се отвори и затвори няколко пъти, но не успях да отроня и дума. Без да каже нищо повече, Бенет се обърна и продължи да прави сандвича си, без да спира да се смее, сякаш знаеше какво ми минава през ума. Не си беше дал зор да си сложи тениската. Голото му тяло, гладката му кожа, лекият загар от бягането под пролетното слънце... Боже! Мускулите на ръцете му се очертаваха толкова съблазнително, докато отваряше бурканчето с горчица, после докато навеждаше да си вземе нож от шкафа с приборите за хранене и докато вадеше торбичката с хляба. Толкова обикновени неща, елементарни движения, но докато го наблюдавах, имах чувството, че гледам първокачествено порно. Очите ми жадно поглъщаха мускулите на ръцете му, тъмната му коса, извивките на мускулестото му тяло.

Господи, какъв задник!

Езикът ми се стрелна навън да навлажни устните ми. Косата му беше безобразно рошава и падаше на челото му. Когато си позволих да плъзна очи по-надолу, забелязах единствената реакция, която не можеше да прикрие: все още имаше такава ерекция, че пенисът му притискаше ластика на боксерките му и напираше да излезе.

Мили Боже!

Отворих уста да кажа нещо и той веднага изви глава настрана, така че да приближи ухото си до устата ми. Дъхът ми трепереше. Стиснах очи.

— Бенет...??

— Какво казваш? Не те чух добре.

Преглътнах тежко и прошепнах.

— Моля те.

— Молиш за?

Моля те, иди си го начукай. Това беше на езика ми. Но кого заблуждавах? Искях да ме чука. Поех дълбоко въздух и признах:

— Моля те, Бенет, имам нужда да ме чукаш.

Преди да разбере какво се случва, Бенет помете с ръка всичко от плота. Всичко, което бе извадил от хладилника и шкафовете, се стовари с оглушителен шум на пода. Стъклени бурканчета, чаши, ножът, който се завъртя на плочките и се спря чак до ръба на шкафа.

Тогава ме хвана и буквално премаза тялото ми в неговото, покри устата ми с устни и я отвори грубо, за да плъзне езика си в нея. Господи, какво удоволствие беше да чуя гърления му стон на облекчение и в същото време на глад.

Не беше нежно, не беше закачливо, не беше с внимание и обожание. Просто ме хвана и ме метна на бара, върху студения мрамор. Едната му ръка ме държеше на място да не мърдам. С другата си ръка отвори краката ми и нетърпеливо свали боксерките си. И преди да кажа колко съжالياвам, че само го дразних и не направих нищо за него (а аз наистина съжالياвах заради егоизма си), нещо в лудостта и първичността му ме уплаши по възможно най-възбуждащия начин. Той влезе рязко, оттегли се бързо назад, и после започна да се движи в перфектен, но много забързан ритъм. Силно, дълбоко, сякаш ме наказваше. Сякаш ме промушваше. Секунди след това грабна крака ми и го качи на рамото си и със следващия тласък удари онази дълбока и толкова чувствителна точка. Усетих как гръбнакът ми изтръпва от удоволствието и от ударната сила, с която ме промушваше. Ръцете му ме държаха здраво за бедрата. Чукаше ме с изметната назад глава. Сега беше неговият ред да изпита своето удоволствие.

Плотът беше достатъчно стабилен, за да поеме силата на движенията му, но аз се изтеглих напред, за да се притисна още повече в него. Не беше достатъчно. Исках повече, по-дълбоко, по-мокро, по-грубо. Беше ми казал, че няма да ме чука дни наред, а именно той знаеше по-добре от всеки друг, че единственото нещо, което можеше да ме спаси от тотален разпад и нервна криза, беше неговият допир. Исках го по-дълбоко в мен, по-дълбоко от всеки път и започнах да си мисля, че това е възможно, че някак мога да го постигна.

— Господи колко си мокра! — простена и отвори очи да ме погледне. — Как мога да не те чукам, как мога да се въздържа. Никога няма да разбереш колко силно те желая.

— Тогава защо? — попитах. — Защо ми каза, че не можем да правим секс? Той наведе тялото си напред и сгъна краката ми нагоре. Бедрата ми опираха в гърдите.

— Защото това ще е първият път, когато ще имам възможността да спра, да намаля темпото и да се насладя на божественото чувство просто да бъда с теб. — Опря устни в шията ми и прокара език по нея. Допирът му беше като опарване от огън. — Не искам през цялото време да мисля къде да те завлека за пет или за десет минути, или дори за петнайсет. Не искам да мразя хората, които ще дойдат, не искам да мисля, че ни пречат да се чукаме, защото тези хора ще бъдат там, за да празнуват с нас — каза тихо и задъхано. — Обсебен съм от теб и от секса с теб. Сега искам да ти покажа, че мога да правя всичко с мярка.

— А ако аз не искам?

Бенет зарови лице във врата ми и намали темпото, но толкова добре познавах тялото му — знаех, че е на ръба, беше на секунди от края. Тласна силно в мен, намери онова божествено място, продължи в перфектен ритъм и веднага забравих за въпроса си и вече мислех само за усещането, което се натрупваше между краката ми и за моето собствено преследване на онази точка над ръба. Бях стисната като в капан под него. Знаех, че се фокусира върху моето удоволствие. Тласкаше в мен и бавно ме буташе нагоре към края, докато ръцете ми се впиха в раменете му, ноктите ми потънаха в кожата му, тазът ми се повдигаше, доколкото ми позволяваше да мърдам, за да посрещне тласъците му. Гърбът ми беше охлузен, болеше ме. Каменният плот под мен беше студен и грапав, но при нарастващата ми необходимост това нямаше никакво значение. Не исках нищо друго, освен да се разпадна под него, около него, заради него и да усетя как той се разпада с мен.

Когато оргазмът ме повали, усещането беше като дълго задържана буря, която премина през тялото и по кожата ми с такава сила, че в един миг виждах само черно. Почти не вярвах, че мога да се справя с чувството да бъда така изпълнена, разкъсана, опустошена. Пищях и го дърпах силно към себе си, за да усетя тежестта на тялото му. После той подивя, полудя, застина, изопна гръб назад, извика „Мамка му!“ и гласът му отекна до тавана. Докато свършваше, застина над мен и пак изпсува.

Макар че плотът беше студен, и двамата бяхме потни и задъхани. Бенет продължи да се плъзга в мен, много по-бавно и спокойно, сякаш дори и след края не искаше да спира. Очите му се плъзгаха по червената ми кожа.

Да, беше свършил, но не съвсем. Очевидно не бе задоволил напълно глада си. Беше като хищник, който е опитал само една хапка от вечерята си, и сега оглеждаше колко голяма е порцията и колко апетитно изглежда преди да я разкъса и изяде. Обичах го, когато беше такъв, обичах този Бенет, който изгубваше самоконтрола си, когато не беше онзи другия Бенет, когото познаваха всички — Бенет с каменното лице, Бенет, когото никой и нищо не можеше да извади от равновесие.

Очите му бяха тъмни, като очи на слепец. Гладните му ръце докоснаха кожата между краката ми, там където все още ме дразнеше, после ги плъзна по ханша и нагоре към гърдите. Започна да дразни зърната ми доста грубо. Дланите му обвиваха гърдите ми и стискаха, правеха ги сочни и големи, готови за устата му. После се наведе и силно засмука кожата ми.

— Не ми оставяй червени петна — казах. Гласът ми прозвуча тих, смирен и дрезгав. — Роклята ми...

Той се отдръпна назад и очите му изведнъж се избистриха, като че едва сега се сецаше, че на този свят съществуваха и други хора и че именно с тези хора предстоеше да се вижда дни наред през цялата предстояща седмица. Сватбата, на която щях да бъда в рокля без презрамки и която щеше да изложи на показ всички осмукани червени петна, които се канеше да ми остави.

— Извинявай... Просто...

— Знам. — Прокарах ръце през косата му и го притиснах към себе си. Искях да останем така завинаги. Аз на кухненския плот, а той над мен.

Той въздъхна дълбоко и ме закова под тежестта си. Изведнъж ми се стори толкова изтощен. Последните няколко месеца бе направил всичко по силите си да ми съдейства с планирането на сватбата и в същото време да ми помогне да запазя разсъдъка си. Със сигурност това го бе изтощило. Погалих косата му и затворих очи. Заля ме топлина. Беше толкова хубаво да си припомня, че Бенет в крайна сметка е простосмъртен човек като всички нас, и се уморява като всички нас, и че трябва да му се напомня да бъде нежен, като на всеки един обикновен човек. Той беше перфектният любовник, приятел и шеф. Как успяваше?

Убедена съм, че е имало дни, когато си е мечтал за някоя по-тиха и не чак толкова енергична приятелка, за жена, която не спореше с него

и не се опитваше да прекърши и постави под дисекция всяка негова мисъл. Съмнението бавно залази към съзнанието ми, но после изведнъж спря. Усетих как се усмихвам. Бенет Райън беше перфекционист, взискателен, упорит, инат, жаден за власт задник. Всяка друга жена би издържала с него две секунди, защото толкова му трябваше да я сдъвче и изплюе. И да, имало е дни, когато съм си мечтала за мъжка прислужница, но нищо на света не можеше да ме накара да заменя Красивото Копеле. Той целуна вдлъбнатинката между гърдите ми, излезе от мен, наведе се да вдигне боксерките си, обу ги, плъзна бавно очи по потната ми кожа, прокара длани по лицето си и каза:

— Ще довърша програмите и ще завържа проклетите панделки. И ако после искаш още, трябва да почистиш кухнята.

— О, не — започнах да протестирам и се изправих на лакти. Кухнята беше като след взрив.

— Аз ще сгъна програмите.

— Не, ти ще оправиш кухнята, Милс — каза категорично. — И побързай, защото от горчицата остават петна.

ДВЕ

Бяхме в Сан Диего едва от два часа и вече започвах да съжалявам, че не я заведох във Вегас да се оженим набързо. Тази жена имаше локатори за всяко мое настроение. Обърна се на седалката до мен и ме загледа. Усецах тежестта на притискащия ѝ смазващ поглед, с който се опитваше да подложи на дисекция всяко изражение, което минаваше по лицето ми и всяка тежка въздишка.

— Защо си толкова изнервен? — попита накрая.

— Добре съм — опитах се да прозвуча весело и безгрижно, но напълно се провалих.

— Като гледам как стискаш волана, мисля, че не ми казваш истината.

Намръщих се още повече и отпуснах малко. Вярно, сякаш досега се бях опитвал да удуша волана. Отивахме на вечеря, на която двете семейства щяха да се видят и запознаят. За първи път. Бяха дошли от къде ли не, всъщност от цялата страна: Мичиган, Флорида, Ню Джърси, Вашингтон, дори имаше гости от Канада. Някои от тях не се бяха виждали от повече от двайсет години. Броят на гостите беше триста и петдесет, като някои тепърва щяха да пристигат. Един бог знаеше какво ни чака тепърва. Дори и в дните, в които бях в добро настроение, мразех празни приказки. Дни преди едно от най-големите събития в живота ми, изпитвах истински ужас, че ще се държа с хората като огромен, зъл задник и ще ги прогоня много преди сватбата. Погледнах я.

— Не се ли вълнуваш? — попита.

— Разбира се, че се вълнувам. Просто тази вечер... изпитвам панически ужас дали ще успея да общувам с всички тези хора на някакво макар и първично ниво.

— Моята прогноза е, че няма да успееш — каза тя и мушна пръст в рамото ми.

Опитах се да се засмея и я погледнах строго.

— Благодаря.

— Виж, изчакай, докато се запознаеш с лелите ми — каза и се наведе към мен да ме целуне. — Това ще ти е достатъчно, за да се позабавляваш от сърце.

Бащата на Клоуи беше пристигнал от Северна Дакота с двете си много шумни и още по-ексцентрични сестри. И двете се бяха развели неотдавна, и Клоуи ми обеща, че те ще са най-голямата катастрофа за седмицата. Но не бях сигурен, че трябваше да ги коронясваме толкова рано, защото Клоуи все още не се бе запознала с братовчед ми Бул.

— Повярвай ми, ще забравиш за всичко останало и единствената ти мисъл ще бъде в посока кога ще ги арестуват и колко ще ти струва да им платиш гаранцията. Имай ми пълно доверие, такива неща действат освобождаващо на духа — добави тя.

После се наведе и започна да търси радиостанция. Спря едва когато намери някаква писклива поп песен. Обърнах поглед много, много бавно, заковах я с очи и тя веднага схвана какво отвращение и погнуса бяха изпълнили сърцето ми. Доволна, че е успяла да ме раздразни до предел, тя се облегна на седалката и попита:

— Какво друго те притеснява? Не ми казвай, че почваш да се страхуваш от перспективата за брак с мен.

Тази жена честно... можеше да те взриви с подобни абсурдни налудничави изказвания. Предполагам погледът ми е бил достатъчно красноречив, за да я накара да се засмее.

— Добре, добре. Кажи ми какво друго те тревожи?

Пресегнах се, хванах ръката ѝ, вплетох пръсти в нейните и ги сложих на бедрото ѝ.

Не знаех откъде да започна.

— Тази сватба се превърна в такова грандиозно нещо. Знаеш ли, че когато кацнахме, имах четиринайсет съобщения от майка ми? Четиринайсет! От къде да купя кафе в Сан Диего, кое, защо, как, от къде... и за капак да ме пита къде Бул може да отиде да му направят епилация на космите на гърба. И аз откъде да знам? Добре го каза вчера. Това нещо излезе от рамки, заживя самостоятелен живот, нещо над което вече никой няма контрол. Не мога да повярвам, че го казвам, но все се питам дали не беше права, като каза снощи да се измъкваме към Вегас.

Тя ми се усмихна с брилянтната си усмивка.

— Не казах така. Казах да бягаме към Вегас. Бягаме в смисъл както се бяга от затвор. И да се покрием там за известно време.

— Да, именно.

— Не сме много далеч от летището — напомни ми тя и посочи през прозореца, където в далечината се виждаше как самолетите кацат и излитат. — Не е късно.

— Не ме изкушавай.

Колкото и да бях убеден, че това нещо върви към пълна катастрофа, не исках да заминавам никъде. Сан Диего беше нашето специално местенце. Това беше мястото, когато спрях да се държа с нея като идиот и си позволих да я обичам. Това беше мястото, където Клоуи най-накрая си позволи да ме допусне до себе си. Господи, наистина ли бяха минали цели две години? Как беше възможно? Сякаш беше вчера, когато оглеждах прекрасния ѝ задник, докато се занимаваше с резервациите ни в хотела, а няколко минути след това тя за първи път се обърна към мен с малкото ми име.

През тези две години дойдохме само веднъж: когато избирахме място за сватбата, но тогава беше лудница, с много срещи и търчане. Сега обаче идването ни в Сан Диего беше много по-отговорно, имаше ужасна тежест, защото ставаше дума за сватбата ни. Независимо че Клоуи се намъкна на ергенското ми парти, независимо че от месеци пръстенът на баба светеше на ръката ѝ, точно в онзи миг в колата истината най-накрая бавно започна да изпълва цялото ми същество.

Щяхме да се оженим. Когато си тръгнем от тук, тя щеше да бъде моя съпруга.

Мили боже! Това наистина се случва.

Вдигнах ръка да избърша избилата на челото ми пот.

— Много се умълча. Да разбирам ли, че наистина обмисляш идеята за Вегас? — попита тя.

Поклатих глава.

— Не, няма начин — казах и стиснах ръката ѝ по-силно. — Вече сме тук и няма начин да пропусна шанса да те видя как крачиш към мен в бяла рокля. Прекалено дълго, прекалено упорито воювах за този миг, за да си позволя да го пропусна.

— Стига, Бенет. Много по-лесно ми е да се разправам с теб, когато се държиш като задник, което между другото е през цялото време.

— Не че аз не се налага да понасям купчините лайна, с които ме замерваш постоянно — добавих и се усмихнах. Както и очаквах, тя на секундата заби юмрук в рамото ми. — Но трябва да те предупредя, че някои от роднините ми са малко...

— Луди? Имаш предвид, че са купили цяла апаратура за производство на витамини и са я наредили в гаража си, където се намира и самото предприятие? Или луди, в смисъл че са платили десетки хиляди долари за реклама на списание „Американски пенсионер“?

Погледах я, мигах и не разбихах.

— Моля? Кой е направил такова нещо?

— Братовчед ти Бул. Хенри ми разправя разни случки, докато говорех с него по телефона онзи ден. Очевидно това е новото начинание на Бул и тази седмица ще се опита да иска финансова подкрепа от Уил и Макс.

— Защо изобщо се изненадвам?

— Семейството има една основна цел: да ти създават главоболия и да те тревожат, Бенет.

Защо иначе хората бягат, като станат на определена възраст. Никога нямаше да ги напуснеш, ако можеше да ги понасяш през цялото време. А моите са още по-зле. Лелите ми... как да кажа... мисля, че с най-голяма радост ще се гмурнат в големия басейн на гените на Райън. Надявам се да си взел маратонки или други обувки за бягане.

— Е... — започнах, но мисълта ми веднага се изпари от главата, когато Клоуи кръстоса крака. — Клоуи?

Тя обра с пръст някакво несъществуващо конче върху несъществуващия си чорапогашник.

— Ммм?

— Какво, по дяволите, си обула?

— Харесват ли ти? — попита и вдигна крак да ми покаже обувката си и от другата страна.

Обувките изглеждаха опасни за здравето. Токът беше с шпайкове. От тъмносиня кожа.

— С тези обувки ли излезе от хотела?

— Да, но ти говореше по телефона с брат си.

Никога не съм знаел какво точно има в гардероба на Клоуи, но познатото подрипване в панталоните ми подсказа, че със сигурност съм виждал тези обувки и преди. На раменете си, ако не ме лъжеше паметта.

— Къде съм ги виждал?

— О, нямам идея! — Никак не умееше да лъже. — У дома?

У дома. В спалнята. Малката кутийка, която държахме под леглото. Майчице, какви неща се случваха, когато отворехме кутията.

Сега си спомних нощта, когато се появи в тези обувки. Преди около месец. Не се бяхме се виждали от седмици, не можех да я доближа, не можех да я докосна, не можех да я чукам, времето беше толкова малко. И тогава тя извади тези обувки с „нещо ново, което искам да опитам“. Оказа се бутилка самозагриващ се восък. Все още помнех горещите капки, докато капеше по кожата ми и как настръхнах. Толкова дълго ме дразни, толкова бях възбуден, че всъщност най-сериозно ѝ обещах на закуска да я храня в устата. Имах такава ужасна ерекция, че съвсем основателно вярвах, че ще загубя съзнание от недостиг на кръв в горната глава.

— Правиш го нарочно, нали? — попитах. — Затова, че предложих да не правим секс до сватбата?

— Абсолютно.

Намерихме място за паркиране няколко пресечки от Барбарела в Ла Джола. Излязох и минах от другата страна колата да отворя вратата на Клоуи. Поех ръката ѝ и гледах как излиза от колата. Безкрайно дълги крака с красив загар и обувки, с които спокойно можеш да пробиеш нечий мозък. Поклатих глава с недоумение.

— Ти си демон — казах. — Чувствам се като булка, която трябва да пази девствеността си за първата брачна нощ.

— Е, винаги можеш да се откажеш, Райън — каза тя и се надигна на пръсти да ме целуне.

След малко някак успяхме да се откъснем един от друг и погледнахме към ресторанта.

— Започва се...

* * *

От улицата се виждаше, че вратата на верандата е отворена и преди дори да влезем и да видим хората, вече чувахме как бащите ни говорят.

— Трябва да седнат една до друга. Задължително е — каза бащата на Клоуи.

— Глупости, Фредерик. Всичко ще е наред — възрази баща ми. Дипломат както винаги. — Сюзън отдели много време да определи местата на гостите и те уверявам, че знае какво прави. Сигурен съм, че сестрите ти са прекрасни дами. Нека ги отделим една от друга, да дадем възможност на хората да се опознаят.

— Как така да ги отделим? Мисля, че не ме разбираш правилно, Елиът. Сестрите ми са луди. Тези жени са разведени отскоро и са зажаднели за мъжка плът. Ще преследват всеки свободен мъж на радиус от десет километра, стига да им се даде дори минимална възможност.

Спрях Клоуи пред вратата, сложих ръце на раменете ѝ, погледнах я в кафявите очи и я попитах:

— Наистина ли си готова за това? — попитах.

Тя пак се надигна на пръсти и притисна устни към моите.

— Категорично не — каза. Взех ръката ѝ в моята и влязохме точно когато баща ми се смееше от сърце и обясняваше на Фредерик:

— Не мислиш ли, че преувеличаваш?

— Ще ми се да е така, но повярвай ми... — въздъхна Фредерик.

— Време беше — каза Хенри, мина между Фредерик и баща ми и тръгна към мен. — Притесних се, че няма да се появите и вече си представях как ви влача голи от хотелската стая до тук.

— Не искам дори да си представям гледката — казах и прегърнах брат си. — И нека те предупредя, че ти слагам забрана да стъпваш на нашия етаж.

— Бенет! — извика баща ми, приближи се и ме прегърна на свой ред. — С Фредерик точно обсъждахме дали сме разпределили разумно хората по масите.

— И каква фатална грешка е да разделим Джудит и Мери — добави Фредерик, който, разбира се, не говореше на мен, а на Клоуи. Тя прегърна баща ми и застана до нейния.

— Знам, че ще получа черна точка в тефтерчето на Сюзън — каза тя на баща ми. — Но не мога да не се съглася с баща ми. Нека

останат заедно. Така поне няма да атакуват по другите флангове и ще има по-малко пострадали и жертви.

Дръпнах баща си настрани, за да дам минутка на Клоуи да се види с Фредерик.

Майка ми бе наела целия ресторант на брега и трябва да призная, че изглеждаше перфектно. Мястото беше спокойно и отцепено с ограда от красиво подкастрирани храсти и дървета. Зелените клонки на лозите и цветни пълзящи растения се увиваха около всяка видима повърхност. Слънцето клонеше към залез, и милиони малки лампички вече блещукаха като гигантско коледно дърво опънати над дърветата и по фасадата на сградата.

Местата около масите постепенно се запълваха. Десетки лица бяха вторачени в нас и ни се усмихваха.

— Кои са тези хора? — попитах.

— Може ли малко по-силно да викнеш, сине? Прабаба ти може и да не те е чула — каза баща ми. — И тези хора са семейството ти. Братовчеди, лели, племенници... — Веждите му се събраха, загледа се в опашката пред бара, замисли се и каза: — Всъщност не съм сигурен, че познавам всички. Онези вече пият, така че сигурно са от страна на майка ти, но не й казвай, че съм го казал.

— Страхотно. Всички други ли са тук?

— Така мисля. Чичовците ти са на верандата. Засега не виждам братовчедите ти.

С брат ми прекарвахме повечето лета с братовчедите Брайън и Крис. Брайън беше най-големият от четиримата. Беше тихо, сериозно дете. Като мен. Винаги сме били много близки. Но Крис, или Бул^[1], както настояваше да го наричаме, палеше в мен някакво болно желание да си разкъсам крака със зъби, само и само да ме махнат далеч от него. Майка ми казваше, че Крис просто искал да бъде като нас, и понеже нашите имена започвали с Б, затова и той искал да му казваме Бул, за да е като нас. Трите Б: Бенет, Брайън и Бул. Винаги съм мислил, че това е пълна глупост. Хенри не започва с Б, нали? Освен това неизменно разкопчаната до пъпа риза, огромните златни вериги почти скрити в губер косми на гърдите, пластмасовата поставката за бира, която винаги мъкнеше на партитата бяха потвърждение, че човекът си има своя идентичност и за нищо на света не иска да я

променя, защото той просто обичаше да бъде себе си. Ето защо считах, че Крис обичаше да му казват Бул, защото беше кръгъл идиот.

— Сигурен съм, че Бул няма търпение да те види — каза многозначително баща ми.

— Нащрек съм — отвърнах. — Уверен съм също, че Лайл държи в ръкава някой и друга случка от историята на американските военноморски сили и няма да пропусне да ги разкаже на всички по време на вечеря. Може би и ще сподели и последните резултати от изследванията на простата му.

Баща ми кимна с грейнали очи и едва се сдържа да не се засмее и помахна на някого от другата страна на залата. Най-големият брат на баща ми Лайл — бащата на Бул, нямаше никаква цедка на устата и не правеше разлика между кое е подходящо да се каже на маса и кое трябва да се премълчи не само на маса. Иди разбери на кого се бе метнал Бул. През всичките тези години бях слушал толкова много истории за приключенията му в морската пехота, че вече им бях загубил края. Освен това, разказваше с отвратителни подробности за функциите на човешкото тяло, за които всички знаем, но не говорим и за бенките и брадавиците, които жена му трябвало да си маха от гърба.

— Може би ще го помоля да разкаже една вместо тост? — каза баща ми.

Засмях се:

— Ще ти дам един американски долар, ако му подхвърлиш идеята. Цял долар, помисли!

В това време майка ми се приближи и ме целуна по бузата. После наплюнчи палеца си и започна да търка лицето ми от... предполагам ярко розовото червило на Клоуи. Отскубнах се от нея и взех една салфетка от най-близката маса, за да се избърша.

— Защо не си облече синия костюм? — попита тя и грабна салфетката от ръцете ми и продължи да ме бърше.

— Здравей и на теб, мамо. Много си красива.

— Здравей, слънце. Синият костюм ми харесва повече.

Погледнах въгленочерния си костюм „Прада“ и прокарах ръка по ревера му.

— На мен пък този ми харесва повече.

Освен това опаковах багажа си в два сутринта омаломощен от секс и не съм взел синия, не добавих аз.

— Синият цвят е много по-подходящ за тази вечер. — Майка ми буквално щеше да се пръсне от нерви и притеснение. — С този изглеждаш сякаш отиваш на погребение.

Татко ѝ подаде коктейла, тя го обърна наведнъж и изчезна нанякъде.

— Е, това беше забавно, какво мислиш? — казах, и баща ми избухна в смях. Клоуи се присъедини към нас, очевидно изтощена и изнервена от разговора с баща си, след което минахме край всички маси да поздравим хората, които бяха пристигнали по-рано за сватбата и да се видим с роднини, които не бяхме виждали от деца.

Малко по-късно майка ми ни извика и каза, че вечерята започва и че всички трябва да се преместим в салона за хранене. По табелките на масите веднага забелязах къде ни беше сложила — точно в центъра на салона. Клоуи седна вдясно от мен, баща ѝ до нея. Баща ми очевидно бе послушал съвета на Клоуи и двете луди лели Мари и Джудит седяха една до друга, блъскаха по масата и не спираха да говорят. Крис... Бул... влезе точно когато всички заемаха местата си, провикна се из целия салон и вдигна към мен поставката за бира, в която вече се мъдреше една потна кутия. После очите му бавно се преместиха към Клоуи, огледа я толкова бавно, изобщо не подозирах, че човешкото око може да се движи с такава пълзяща скорост. След това вдигна палци нагоре да ми покаже, че одобрява. Сякаш ме интересуваше точно неговото мнение! Имах добър приятел в Централното данъчно. Май беше време да му пратя една данъчна проверка.

Хм, само се шегувам. Дали пък да не му спретна тоя номер?

Вечерята се състоеше от пържена съомга, градински домати, картофено пюре и бял сос с босилек. Беше много вкусно и за миг ми се стори, че мога да затворя съзнанието си за разговорите край мен.

— Шегуваш ли се? — изкрещя Бул към една възрастна леля от родата на майка ми. — Не, това трябва да е някакъв майтап. Феновете на Ийгълс до края на живота си живеят с убеждението, че не им се дава това, което заслужават. Искате внимание и награди? Ами тогава вземете и спечелете поне една игра. Това казвам аз. И друго... — Бул отпи голяма глътка от бирата си, преглътна и се оригна гръмогласно. — Ти си стара, значи можеш да ми кажеш защо все още дават тая тъпа игра „Колелото на късмета“. Знаеш ли, че има уебсайт, в който можеш да облечеш Вана Уайт? Да я облечеш като някаква шибана кукла от

хартия. Не че знам от личен опит. — После за по-голяма убедителност погледна всички седнали на масата право в очите, един по един. Някои от хората обаче изобщо не го слушаха. — Каква е тази шибана работа? Защо е всичко това? Ще ти кажа защо. Тя не става по-млада, така е, но ако можех да намеря някое секси парче като нея да се разхожда из паркинга ми и да показва колите ми на клиентите, както тя го прави по телевизията? — Тук спря, направи драматичен жест с ръка из въздуха, посочи празното място до него и каза: — Щях да направя цяло състояние.

— Исусе. Това е пълна катастрофа. Дори две — прошепна Клоуи в ухото ми.

Отпих яка глътка от питието си и казах:

— Ти го каза.

— И ти си израснал с този човек?

Кимнах и изпих останалото в чашата ми червено вино. На една глътка.

— Винаги ли е бил такъв?

Пак кимнах, поех дълбоко въздух и избърсах устата си с кърпата. Гледах как очите на Клоуи оглеждат Брайън, когото всички намираха за много красив и атлетичен, после погледна към Хенри, към баща ми, към братята му Лайл и Алън, които изглеждаха много добре за възрастта си, и след това бързо върна погледа си към Хенри и пак към мен. Почти чувах как рисува генетичната карта на рода ми, за да разбере загадката Бул, върху когото очите ѝ се спряха за по-дълго.

— Да, сигурни сме, че не е дете на млекаря. Няма намеса на недоброжелателни гени в семейството — изсмях се толкова високо, че всяка една глава в ресторанта се обърна към мен. — Не, определено имам нужда от още едно — казах и рязко станах от масата. Столът не падна, но дълго се поклащаше на двата си черни крака. Не бях направил и две крачки, когато телефонът ми започна да вибрира в джоба. Извадих го и видях около... стотици съобщения от майка ми.

Косата ти е ужасна, оправи я малко.

Защо сервират „ДеллаРокка“? Не се ли разбрахме виното за вечерята да е друго?

Кажси на баща си да престане да представя леля Джоан като петролотърсачка. Не знам защо се е накичила с толкова много злата, но баща ти прекалява.

Точно бях успял да се скрия до бара за един бърз шот черно „Джони“ и бях застанал така, че никой да не ме види и в същото време да държа под око всички възможни изходи от ресторанта. Обичах семейството си, но Исусе, тези хора бяха луди за връзване. И точно когато започнах леко да се отпускам, усетих потупване по рамото.

— Значи ти се жениш за нашата Клоуи?

— Ако не ѝ дойде умът и не избяга преди церемонията — казах и се обърнах към двете жени зад мен. Не знам защо, но веднага разбрах кои са. — А вие прекрасни дами, вероятно сте лелите на Клоуи?

Тази вдясно от мен кимна и перушинестата ѝ коса се разтресе с цялото ѝ тяло.

— Аз съм Джудит — каза и после посочи сестра си. — А това е Мери.

Косата на Джудит беше като захарен памук: прекалено изсъхнала от боядисване, прекалено тупирана. Изглеждаше като изригващ от главата ѝ ягодов захарен памук. Не знам дали си внушавах, но дори мирише на ягоди. Кълна се. Кожата ѝ беше сравнително гладка за годините ѝ (някъде към средата на шейсетте, ако Клоуи ме бе информирала правилно), а ясните ѝ очите ме изучаваха с изострено внимание. Мери много приличаше на сестра си, но косата ѝ беше някак по-прибрана, кестенява и събрана на главата ѝ на нещо като прекалено висок и доста крив кок.

Джудит беше висока почти колкото Клоуи, тоест стигаше малко под брадичката ми, но Мери беше значително по-ниска и точно толкова широка в гърдите. Здрависах се и с двете.

— Радвам се да се запознаем най-накрая — казах и се усмихнах вежливо. — Клоуи ми е разказвала толкова хубави неща за вас.

Те обаче не искаха да се здрависват. Направо ме придърпаха за прегръдка. Доста продължителна и здрава прегръдка. С всяка една поотделно.

— Лъжеш — каза Мери с палава усмивка. — Племенницата ни може да е всякаква, но никога не прави фалшиви комплименти.

— Каза ми, че прекарвала всяко лято с вас. И доколкото помня, фразата, която използваше най-често беше, че е падало голяма веселба. — Разбира се не споменах другите фрази „луди като църковни прилепи“ и „текат им лигите по всеки по-млад мъж“.

— Е, на това вече мога да повярвам — каза Джудит и се изкиска.

— Харесва ли ви Сан Диего? — попитах и се облегнах на бара. Сега вече можех да видя Клоуи и точно както бях очаквал, Бул веднага бе заел мястото ми до нея и бе взел в свои ръце тежката задача да ѝ прави компания, докато ме няма. От една страна, исках да съм нейният смел принц, който да се втурне и да я спаси от злия магьосник, но веднага се сетих, че ако имаше жена, която да се нуждае от спасение, това не беше Клоуи.

— О, прекарваме страхотно — каза Джудит и погледна многозначително сестра си. — Или ако трябва да бъда по-конкретна — ще се забавляваме страхотно. Знаеш ли, че и двете сме разведени, за първи път сме сами след трийсет и пет години брак? Този град няма представа каква буря ще го връхлети. Ще си наваксаме за изгубеното време.

Не можех да не се засмея. Липса на цедка на устата явно беше семейна черта. А Клоуи я бе развила до нови висини.

— И какъв ви е планът? — попитах. — Ще ходите на плаж, ще разбиеете няколко мъжки сърца?

— Нещо такова — каза Мери, смигна ми и разкърши тяло под ритъма на музиката, която се чуваше от колоните над нас.

Джудит се облегна на бара до мен и каза тихо:

— Разкажи ни за семейството си. — Очите ѝ гладно огледаха салона. — Само един брат ли имаш? Имаш ли чичовци? Някой свободен?

Поклатих глава и пак се засмях. Фредерик се оказа съвсем прав.

— Само един брат. Единственият свободен е братовчед ми, който в момента говори с годеницата ми. Всички останали са вече заети.

Двете като по команда обърнаха глава и заковаха очи в Бул. Ентусиазмът им леко поспадна.

— О, боже, боже, боже. О! — чух гласа на Джудит, който изведнъж бе рязко омекнал и звучеше почти нежно. Проследих погледа ѝ. Гледаше право в Уил, който току-що бе пристигнал с Хана, и сега вървяха към местата си. Секунди след това в техния ъгъл настана голяма веселба. Клоуи и Сара буквално завлякоха Хана и оставиха Уил сам и ухилен като селски идиот. От няколко месеца тази глупава усмивка не слизаше от лицето му. Бях сигурен, че така щеше да си остане завинаги. Липсваше ми иронията му и намръщеното му саркастично лице. Липсваше ми пламъкът в очите му, когато ни

обясняваше, че с Макс сме най-големите вулви на света. И кой беше най-голямата вулва сега?

Точно тогава Уил вдигна поглед. По изражението му разбрах, че е прочел написаното с големи букви на лицето ми НАЛИ ТИ КАЗАХ и веднага ми показва среден. Изведнъж в съзнанието ми започна да се заражда план, да цъфти, да придобива реални размери. Да, Клоуи щеше да ме убие, защото нямаше начин да не разбере, но хайде за бога! Как можех да се въздържа при такава великолепна възможност.

— Кой е този? — попита Джудит задъхано. Не бях сигурен дали някога в живота си бях чувал някой да говори с такова силно сексуално желание и сласт в гласа и вероятно никога нямаше да чуя.

— Това е Уил — казах. — Работи с Макс, англичанинът с бременната годеница.

— Свободен ли е? — попитаха двете в един глас.

— Нали не е гей? — попита Мери.

Да, съвестта ме гризеше, ръгаше ме с лакът, едно много тихо гласче в подсъзнанието ми ме молеше да спра, казваше ми, убеждаваше ми, че идеята е ужасна, прекалено опасна.

— О, не, не е гей — казах. Не излъгах, нали? Определено не беше лъжа. — И е много забавен, дами. Много забавен. — На практика и това не беше лъжа.

Мери ме притисна от другата страна и попита:

— Кое е момичето с него?

— Това е Хана. Тя е... приятелка на семейството му. Познават се от много години. — И това не беше лъжа. Все още. — Трябва да отидете и да му се представите.

— Значи не е женен? — попита пак Мери, но устните ѝ вече бяха оформило голямо О и вече поправяше червилото си. Тези жени бяха готови на всичко. Рядко се вижда такава мотивация.

— Женен? Нее. Определено не — казах почти възмутено.

Какво? Не е лъжа.

— Секси дявол! — казаха двете в един глас.

Огледах се бързо наоколо, сложих ръце около раменете им, придърпах ги към себе си и се наведох напред, за да ме чуят.

— Ще ви кажа нещо, една малка тайна, но трябва да си остане между нас! — Погледнах всяка в очите. Те веднага кимнаха в съгласие. Очите им бяха широко отворени, държаха се за всяка дума, която

произнасях в този съдбовен най-вече за Уил момент. — Нашият Уил е... малко буйно момче. Той е доста... ненаситен и има изключително добра репутация във връзка с уменията му с дамите, ако разбирате какво искам да кажа. Работата е там, че той харесва *о-нит-ни* дами. И ги харесва, когато са по *двечки*.

Лелите ахнаха и се спогледаха. Имах чувството, че провеждат някакъв безкрайно дълъг телепатичен разговор.

— Разбрахме ли се? — попитах и пак погледнах всяка една в очите.

— О, да, разбираме. И още как — обади се Мери.

Ето така си осигурих място в ада. Просто ме чакаха с нагорещения казан.

Мери и Джудит ме зарязаха и тръгнаха право към Уил. Даже подтичваха. Хана, Клоуи и Сара бяха изчезнали и го бяха оставили. Самотен и беззащитен. Тогава ми мина през ума, че единственият начин коварният ми план да проработи е, ако успея да спечеля Хана на моя страна. Огледах ресторанта и я видях точно когато се появи някъде отзад и се наведе да приглади сапфирено синята си рокля. Втурнах се към нея.

— Как си? — извиках прекалено силно и с крайно подозрителен ентусиазъм. Що за начин да посрещнеш гост, който току-що излиза от тоалетната? Хана извика от изненада, застина на място и притисна ръка към гърдите си.

— Бенет, как можа да ме изплашиш така!

— Извинявай, наистина. Просто исках да те видя, преди момичетата пак да са те повлекли нанякъде.

— Ами... добре — каза и се огледа доста притеснена от острия като лазер поглед, с който я заковах на едно място и не й давах възможност да мръдне.

— Как мина полетът? — попитах.

Тя се отпусна, усмихна се широко и се опита да погледне над рамото ми към Уил, който по мои предвиждания вече трябваше да е нападнат и разкъсан от двете пуми. Преместих се така, че да не може да го види.

— Беше...

— Добре, добре — казах и прекалено късно осъзнах, че изобщо не дадох възможност на момичето да ми отговори за полета. — Виж,

искаха да ти кажа нещо... — започнах.

Изиграй го като хората, все едно е нещо съвсем обикновено. Запази хладнокръвие и пълно спокойствие.

Устните ѝ се извиха в усмивка, очевидно очакваше да е нещо забавно.

— Добре, слушам?

— Знаеш какви гадни номера обича да погажда Уил, нали? — Тя кимна. — Може по невнимание да съм направил нещо, с което да му го върна... — Сложих ръка на рамото ѝ и продължих: — Кълна се, Хана, ще ти се стори ужасно смешно... в крайна сметка.

— В крайна сметка?

— Да, точно така, в крайна сметка.

Тя присви очи, замисли се и ме погледна изпитателно.

— И това е само номер, няма да има бръснати глави и белези?

Направих крачка назад да я огледам.

— Това беше много странен въпрос. Белези ли? — Поклатих глава. — Не, не, не. Няма да има никакви белези. Просто един малък глупав, дори безобиден номер.

Пуснах в ход най-пленителната си усмивка, онази, за която Клоуи казваше, че можела да събуе гащите на жените, но с Хана не проработи. Тя просто стана по-подозрителна. Очите и се присвиха още повече, като цепки.

— Какво трябва да направя?

— Нищо. Може да видиш някой странни неща, но просто... нека нещата се развиват, не им обръщай внимание.

— Значи да се правя, че не забелязвам?

— Именно — казах.

— И ще е смешно?

— Ужасно смешно.

Тя се замисли за около цели десет секунди и после протегна ръка и каза:

— Действай.

* * *

Хотел „Дел Колорадо“ е построен през 1888 г. Простира се покрай плажната ивица на Колорадо Айлънд. С острите си червени кули и ослепително бели сгради хотелът създаваше усещането, че са те пуснали в средата на викторианска картичка. С Клоуи бяхме отседнали тук преди няколко месеца, докато търсехме подходящото място за сватбата. На Клоуи ѝ беше нужен само един поглед към океана от балкона на стаята ни, за да се съгласи на секундата. Точно тук щяхме да се оженим.

Докато се връщахме от вечерята, нервите ми пак бяха изопнати до предел, но сега причината беше съвсем друга. Трябва да призная, че Клоуи беше изключително умна жена, много по-умна и изобретателна от мен. Цяла вечер ме беше наблюдавала много внимателно, изучаваше ме, а сега седеше кротко и мълчаливо на седалката до мен, но не защото се възхищаваше на прелестната гледка навън. Ако изобщо я познавах, тя планираше. Тихо заговорничеше със себе си как да ме смаже.

Ето защо, аз самият имах вече план.

Направихме последния голям завой и пристигнахме пред хотел „Дел“. Всеки ъгъл на нереално белите сгради беше осветен. Хотелът грееше на фона на тъмното небе. Потупах малкото шишенце в джоба си и си помислих, че това е или най-разумното, или най-глупавото нещо, което някога съм правил. Съвсем скоро щяхме да разберем.

Спрях до тротоара, пресегнах се за шишето с вода и буквално изскочих от колата. Толкова отчаяно исках да избягам от опияняващия ѝ парфюм, а и свежият въздух щеше да ми помогне да си събера мислите. Преглътнах плана с една голяма глътка вода. Имах на разположение около десет минути, преди да се качим.

Поех въздух няколко пъти, дадох ключовете от колата на момчето, отворих вратата на Клоуи с усмивка и ѝ подадох ръка да излезе.

Влязохме във фойето и тръгнахме към асансьора. Хората си говореха, около нас се носеше тиха музика. И тогава си спомних последния път, когато бяхме тук с Клоуи: как я чуках на огромното легло, докато започна да пици от удоволствие, или когато държах ръцете ѝ на гърба ѝ я надупих на парапета на балкона. Тогава разбиващите се морски вълни и вятърът в клоните на палмите издаваха същите звуци, които излизаха от устните ѝ.

Влязох в асансьора след нея и първичният ми инстинкт веднага се задейства — погледът ми беше закован в задника ѝ. И тя го осъзнаваше много добре, защото тази вечер поклащаше бедрата си особено секси. С умисъл. Стъпка, завъртане на дупето. И после пак: стъпка, завъртане на дупето. Усетих ерекцията си и осъзнах, че ако планът ми не проработи, бях тотално прецакан.

Дръж си главата на раменете и следи играта, Бенет, повторих си и натиснах копчето за нашия етаж. Няма да е кой знае колко трудно, продължих да се навивам. Стой настрана от нея, дръж очите само над раменете ѝ, и за бога, никакви спорове. За нищо на света не се оставяй да те въвлече в кавга.

— Наред ли е всичко, Райън? — попита тя и се облегна на стената срещу мен. После скръсти ръце и притисна гърдите си. Внимание, опасност! Веднага погледнах настрана.

— Да, съвсем наред — отвърнах тъпо. Не съм ли гений!

— Изглеждаш изключително доволен от себе си тази вечер. Да не си уволнил някого? Или си изритал някое малко кученце?

О, колко добре те разбирам, Милс. Виждам всичко, което става в теб. Без да откъсвам очи от огледалните врати на асансьора, казах:

— Просто се бях замислил за картичката, която София е направила за нас. Трябва да са използвала онзи комплект с боички и четки, който ѝ купихме за четвъртия рожден ден. Странно, почеркът ѝ много прилича на твоя.

Тя се усмихна многозначително и кимна. После се загледа в дисплея с номерата на етажите. И точно тогава някой сякаш сложи тежест на раменете ми. Усетих огромно желание да спя; гърбът и ръцете ми натежаха от умора. Асансьорът спря на етажа ни. Тя тръгна напред, застана пред вратата и изчака да отключи. Влязохме и тя се запъти право към банята.

— Какво правиш? — попитах. И какво бях очаквал? Да ме завърже с каишки за леглото, да ме закове на стената и да ме принуди да правя секс с нея? И защо идеята за всяка една от тези вероятности звучеше толкова съблазнителна?

— Приготвям се да си лягам — каза през рамо и затвори вратата на банята след себе си.

Отворих вратата на балкона и усетих как първата прозявка се надига в гърлото ми. Вечерята бе минала по-добре отколкото очаквах.

Не, малко силно се изказах. Бул изнесе петнайсетминутна реч за семейството и семейните ценности, после разказа няколко случки от сексуалните си приключения, които понамирисваха повече на сексуален тормоз, с едно от бившите му гаджета в гимназията, и накрая започна да говори надълго и нашироко за красотата на Клоуи. Майка ми ми изпрати още седем съобщения, които така и не бях прочел все още. Към края Джудит и Мери бяха успели да долазят в скута на Уил и ми се усмихваха широко, а след десерта Хенри мина по всички маси да направи няколко тайни облога с гостите.

Все пак засега не се бе наложило да викаме полицията, не се бе наложило да викаме и линейка, така че спокойно можеше да се отчете като почти успешна вечер. Хаосът ми беше помогнал да не мисля за Клоуи и за обувките, на които се беше качила, същите, с които правеше секс с мен. И за роклята ѝ, която едновременно показваше всичко и в същото време скриваше всичко, а това беше безкрайно възбуждащо.

Никога не бях очаквал от себе си, че ще искам да не правим секс седмицата преди сватбата. Но имах много време да го обмисля, докато съвах онези милиони покани. Точно тогава реших, че искам да се наслажда на смеха ѝ, на думите ѝ, на компанията ѝ. Исках да мога да я гледам, без да мисля кога ще мога да я съблека и да я закова на стената. За първи път във връзката ни исках да сме заедно като хора.

В началото идеята ми се стори добра и ще излъжа, ако кажа, че не съм искал и да я поизнервя леко. Достатъчно добре я познавах; знаех, че сексуалното въздържание... Погледнах към банята и запримигах. Клепачите ми натежаха. Къде е тя, по дяволите? Едва държах очите си отворени, а Клоуи не излизаше от банята. Нямах никаква представа какво прави толкова дълго! Започвах да изпитвам съмнения, че няма да имам физическа сила да я спра и да я отблъсна, ако изобщо се стигне дотам.

Седнах в хола, взех едно списание. С всяка изминала минута изпитвах по-силна и смазваща умора. Вдигнах глава при звука на някаква отваряща се врата и едва не припаднах. Клоуи се бе облегла на стената, косата ѝ беше пусната и едрите къдрици падаха по раменете и по гърба ѝ. Устните ѝ бяха розови и блестяха. Веднага си представих как този невинен цвят оставя следи по гърдите и около пениса ми.

Беше облякла може би най-изкусителното бельо, което някога бях виждал. Изглеждаше и суперсложно. Черните чашки на сутиена едва покриваха гърдите ѝ наполовина. Всичко останало беше черни сатенени панделки и лентички, които се кръстосваха по тялото ѝ и между краката ѝ. На два пъти се опитах да проговоря. На третия успях.

— Сама ли беше в банята? — казах, но вече завалях думите.

Тя свъси вежди, поклати глава.

— Какво?

— Защото нямам никаква представа... как си успяла сама... да облечеш това нещо. — Гласът ми беше плътен и бавен. — По дяволите, дори не знам как се съблича.

Вдигнах ръка. Усещах я тежка и безчувствена. Нямах сила да скъсам дори лист хартия.

— Това звучи като предизвикателство — каза с доволна усмивка. Погледът ми лазеше инч по инч по тялото ѝ и не исках, а и нямах сила да го преместя встрани. Господи колко беше красива! Краката ѝ бяха дълги... толкова дълги... и беше в същите обувки, които бе носила по време на вечерята. Направи крачка към мен. После още една.

— Помниш ли последния път, когато бяхме тук? — попита.

— Опитвам се да не си спомням.

Тя сложи ръка на гърдите ми и ме бутна назад, което не беше никак трудно. Веднага след това ме обкрачи.

— Тогава ме чука на пода... — Наведе се напред и целуна брадичката ми. — И на балкона. — Целуна врата ми. — И на леглото, и на пода, и пак на леглото, и пак на пода.

— Не забравяй стола в ъгъла — промърморих и рязко поех въздух, когато Клоуи прокара ноктите си по корема ми. После се захвана с вратовръзката, която макар и разхлабена, все още висеше на врата ми.

— Какво ще кажеш да си припомним как беше тогава, да го изиграем пак — прошепна в ухото ми. — Какво би направил, ако те помоля да ме завържеш с това? Да ме напляскаш? Да ме чукаш в...

Прозях се. Широко.

Тя се отдръпна назад и огледа отпуснатото ми тяло и натезжалите ми очи. Едва успявах да ги държа и наполовина отворени.

— Какво си направил? — попита подозрително.

Можех само да ѝ се усмихвам — сънлива, глупава, крива усмивка.

— Направих си застраховка. Много си хубава между другото. И това... нещо, което си облякла... много ми харесва. И ми се иска да го облечеш отново. Някой ден. За мен.

— Какво си направил, Райън? — повтори пак, този път доста високо. После скочи от краката ми, сложи ръце на кръста си и ме изгледа крайно недоволно.

— Просто взех едно малко приспивателно хапченце — казах, прозях се и извадих шишенцето от джоба си и го подрънках пред очите ѝ.

Имах рецепта за тези хапчета, бяха ми ги дали за дълги презокеански пътувания, но досега бях изпил само едно и с изненада бях открил, че действат много бързо и ефективно. Изпитвах лека тревога от това, че нямам никакъв контрол върху ерекцията си, а Клоуи изглеждаше така, сякаш щеше да ме кастрира всеки миг.

— Кучи син! — изврещя тя и ме блъсна в гърдите, което до известна степен ми помогна, защото паднах право върху възглавничките на дивана. С лицето надолу. Тя започна да крещи нещо за... нещо... Не, не разбирах изобщо какво говори. Успокоявах се, че един ден ще разбере, ще оцени, че го правех заради нея.

Последното нещо, което видях пред очите ми, преди да се затворят напълно, беше как излетя през вратата като хала и я затръшна след себе си. Крещеше нещо, че щяла да ми го върне.

Най-сетне! Бенет: 1, Клоуи: 0

---

[1] От английски — бик — Б.пр. ↑

ТРИ

Не само че не ме скъса от чукане снощи, ами стигна чак дотам, че да се надрусам с приспивателни, за да не го направи. Очевидно беше време да планирам играта си. По време на вечерята го гледах почти през цялото време. Гледах как омайва палавите ми лели и ги подбутва към Уил, забелязах как ревността и раздразнението му се покачиха до нечувани величини, докато Бул ме засипваше и съсипваше с поредната история за колите, които бил продал, за жените, които бил изчукал. Гледах го с обожание как поздравява всеки един от семейството си, как изчака да пристигне яденето на майка му и започна да се храни чак след нея, как стана от уважение, когато тръгнах към тоалетната...

Бенет Райън беше толкова мило, гальовно... Шибано копеле! И тази вечер не ме интересуваха нито правила за въздържание, нито нищо, просто щях да го яздя като кон. Имах цял куфар с бельо, което щеше да го накара да лази в краката ми. Повечето от тези красиви дантелени изкушения бяха за медения месец, когато кацнем в частния курорт във Фуджи, но подозирах, че на този бъдещ етап нямаше да ми е нужно никакво бельо.

До известна степен беше хубаво да имам нова мисия. Вместо постоянно да съм в стрес какво правят семействата ни и да мисля за тоталния хаос, към който летяхме с главата напред, можех спокойно да се концентрирам върху задачата си: Бенет трябва да ме чука няколко пъти дневно и толкова. Беше елементарна цел. Нищо сложно. Не можех да контролирам лудостта на семействата ни, но със сигурност можех да контролирам пениса на годеника си.

Тази вечер според Уил била „Последната свободна вечер“. Макар че беше едва четвъртък и сватбата беше в събота, Уил заяви, че след репетицията за сватбата в петък, съдбата на Бенет като женен мъж вече била подпечатана. Ето защо той и Макс бяха планирали да излезем всички, „да атакуваме няколко квартала“, както каза Макс. „Тази вечер ще се напием и ще се преструваме, че сме забравили как Клоуи

поименно ни връчи списък със задачи за сватбата с дължина над десет километра.“

Бях разпоредила мъжете да се облекат в нашия апартамент, а Сара, Хана, приятелката ми от детски години Джулия, и жената на Хенри Мина да ги приготвим в стаята на Джулия.

Направих го от една страна, за да прекараме малко време по женски, а от друга, за да не позволя на Бенет да види какво възнамерявам да облека за тази вечер. Защото, ако ме видеше, преди да изляза от хотела, щеше да ме завърже на леглото и собственооръчно да ми смени дрехите. Ако имах надежда, че ще ме завърже за леглото и ще ме чука, преди да излезем, с най-голямо удоволствие щях да остана да се приготвя с него в нашия апартамент.

Уви, познавах Бенет прекалено добре и знаех, че ако реши нещо, той го прави. Тази вечер се налагаше да нападна от засада, коварно, и да съблазня годеника си в леглото, но за целта се налагаше да действам под кръста.

Джулия и Мина се опитваха да оправят счупения цип на Хана, а аз седнах на леглото и започнах да увивам около глезена си дългите каишки на високите обувки. Тези, които обух снощи, свършиха добра работа, но явно не достатъчно добра. Тази вечер щях да облека малка и много къса черна рокля, да сложа големи обеци и да обуя високите обувки, с които излязох на клуб с колегите си, когато с Бенет бяхме заедно на конференцията на „Милър Маркетинг“, съвсем в зората на връзката ни. Завързах сатенената каишка на глезена си и си спомних онази нощ.

Беше почти преди две години. Спомних си как изглеждаше Бенет, когато се върнах в хотела след полунощ, как го намерих да ме чака на едно от канапетата. Косата му беше ужасно рошава, знаех, че от часове я бе скубал и бе прокарвал нервно пръсти през нея. Колко е било очевидно, че се обичаме още тогава, но си спомних и колко изненадана бях, когато ме помоли да остане още една вечер с мен. И аз исках да остане, исках повече от всичко на света, но никога не бях очаквала, че ще попита така открито. Тогава тръгнах след него към асансьора, отидохме в моята стая и се любихме с часове, и си разказвахме истински истории, и споделяхме истински чувства и желаниа. И от тук връзката ни тръгна нагоре. Тогава се съгласих да отида да се видя с онзи клиент вместо Райън, който изведнъж се бе

разболял. И след това решихме да бъдем двойка и да не се крием повече от никого.

— Кло? — попита Сара и наведе глава да ме погледне в очите. — Добре ли си?

Наведох се и се заех с другата обувка.

— Да, просто си спомних, когато с Негодника бяхме тук за първи път. И какви бяхме тогава.

Тя седна до мен и ме прегърна.

— Странно ли е усещането да се ожените точно на това място?

— Малко — признах. — Сладко-горчиво.

— Кога разбра, че го обичаш?

Затворих очи и се облегнах на нея. Замислих се.

— Мисля, че съм изпитвала любов към него много преди да разбера и да си призная, че го обичам. Но си спомням, когато бяхме тук за конференцията и той получи онова хранително натравяне. Помниш, нали? И след като направих презентацията за Гилоти и се върнах да му кажа как е минало. После слязох да се поразходя и да разгледам, за да го оставя да си почине. Когато се върнах, Бенет седеше на дивана. И както винаги изглеждаше страшно красив — казах и се засмях, когато Джулия започна да мърда закачливо вежди. — Но тогава изведнъж го погледнах с други очи. Той си беше един обикновен мъж, който обича да се излежава пред телевизора с дистанционното. Беше гол до кръста, косата му беше рошава както винаги и ръката му беше пъхната в гащите и си играеше с оная си работа. И тогава ми хрумна, че Бенет не е божество, а обикновен мъж, който някак се превръщаше в моя обикновен мъж... Ако ме разбираш какво искам да кажа.

Приятелките ми кимнаха с разбиране.

— Мисля, че това са миговете, които обичам и ценя най-много. Когато го погледна и видя в него много повече от едно красиво копеле. Когато се държи като копеле, все още имам чувството, че не мога да го опитомя и винаги ме смущава, макар и далеч по-малко в сравнение с началото. Не, не ме разбирайте грешно, аз харесвам дори това му качество. Но когато сме сами и сваля гарда, тогава мога да го видя от всичките му страни. И в онзи миг за първи път го видях от друг ъгъл. Мисля, че тогава разбрах, че го обичам.

— Май беше много по-рано — каза Мина и се зарови в минибара. — Видях лицето ти, когато ви хванах да излизате от банята и когато Бенет каза, че да бъдеш с теб е било грешка. Изражението на лицето ти тогава беше на жена, която има чувства и тези чувства бяха наранени от думите му.

— Господи, как е възможно да съм го обичала дори тогава? Той беше такъв задник.

— Той все още е задник — отговори Мина. — И съм сигурна, че ако не беше задник, сега щеше да търсиш и най-вероятно щеше да намериш кои копчета в акъла му да натиснеш, за да го превърнеш в такъв.

— Обичам да ви гледам вас двамата — каза Хана. — Никога не съм виждала такава двойка като вас. Обзалагам се, че сексът е страхотен.

Хана беше с нас от доста време и мисля, че нетактичният и болезнено откровен коментар не изненада никого... освен Мина.

— Не искам да чувам подробности — каза Мина и покри ушите си. — Отново! — добави и ме изгледа с неодобрение.

Тази вечер Хана изглеждаше прелестна. Беше облякла копринена сива рокля, която падаше малко над коляното. Джулия беше прибрала пясъчно кестенявата ѝ коса на някакъв много сложен кок, който подчертаваше красивия ѝ дълъг врат, украсен с едно-единствено малко диамантено камъче на нежна верижка. Нямах търпение да видя как Уил ще се опита да запази прословутото си каменно лице, когато я види.

— Искам аз да платя напитките тази вечер — каза Сара, стана и приглади блестящата си синя рокля върху облото си коремче. — Кълна се, единственото, което искам, е да отида до бара и да поръчам десет шота, само да видя реакцията на бармана.

— Бременността ти се отразява добре, Сара — каза Джулия и мина през стаята да вземе обувките си. После седна на леглото, плъзна нозе в тях и пак огледа Сара. — Харесва ми коремчето ти. И начинът на мислене.

— Съгласна съм — казах. — Превръща се в дяволска котка.

Сара се засмя и се огледа в огледалото. После ме помоли да ѝ сложа огърлицата.

— Харесвам тялото си такава. Не е ли странно? Харесва ми да съм такава заобленка.

— Етиен със сигурност не оценява извивките на тялото ти — каза Джули. — Няма да забравя каква физиономия направи, когато разбра, че трябва да промени дизайна на роклята ти.

Роклята! Джулия беше намерила най-страхотната рокля за шаферка, която някога съм виждала. Беше на големи спирали в различни оттенъци на синьото. Оплитаха се като във водовъртеж и синьото на „Тифани“, което беше основният мотив на декора за сватбата, се преливаше в по-тъмни нюанси. Роклите им бяха от шифон, плисирани. Двете презрамки се кръстосваха на гърба, но очевидно роклята на Сара трябваше да се разшири и малко да се смени дизайнът заради порастващото ѝ коремче. Етиен, дизайнерът на роклите, беше изпаднал в истерия като невротично бебе. Няколко часа говори за симетрии, как щяла да пада материята, за линията на силуета, и дори вметна термина „крушовидно коремче“. След много писъци от негова страна и много пари от моя и след шест промени, успя да преправи дизайна на роклята и вече беше готова. Нямах търпение моята прекрасна палава и много красива шаферка да я облече.

— Обзалагам се, че Макс също харесва бременното ти тяло — каза Мина и се усмихна многозначително.

— О, да, определено го харесва — отговорих вместо нея и оправих заплетения синджир на огърлицата ѝ. — Дори когато ѝ налива чаша вода, имам чувството, че гледам порно.

Бузите на Сара пламнаха. Засмях се. Беше прелестна, а сега, вероятно от бременността, постоянно се изчервяваше.

— Готови ли сме да тръгваме? — попита Джулия и изпи остатъка от водката с тоник, която бе извадила от минибара. — Имам нужда от още едно.

Тръгнахме към вратата и излязохме една след друга.

Долу във фойето Мина каза на момчето да ни докара една от колите и точно когато се качих и затворих вратата на колата, видях как мъжете се изсипват в хотела.

— Исусе! Клоуи! — каза задъхано Джулия, без да откъсва очи от Бенет, който вървеше начело на глутницата. — Погледни този мъж!

Гледах го и зъбите ми неволно се забиха в устната ми. Не можех да отговоря. Бях в състояние само да кимам с глава.

Както обикновено не бе обърнал никакво внимание на косата си. Стърчеше на всички страни, сякаш досега беше чукал. Смееше се. Явно Уил беше казал нещо смешно. Когато повдигна брадичка към портиера да му даде знак да докара колата, очите ми останаха заковани в апетитната линия на брадичката му. Беше облякъл джинси и черна тениска. Не беше прекалено тясна, но очертаваше прекрасното му тяло. Много добре знаех тази тениска. Аз му я бях купила и то с намерението да му я открадна след няколко години, когато я износи и стане на парцал.

Да, прелъстяването на годеника ми щеше да се окаже много забавно.

Краката ми не се виждаха и от мястото, където беше застанал, така че Бенет можеше да зърне само горната част на роклята ми. На много малката ми черна рокля.

— Мисля, че яко си го загазила — промърмори Сара. — Всъщност се надявам да мога да видя реакцията му, когато те види облечена така.

— О, и аз чакам този миг. С нетърпение — казах весело.

Бенет ме погледна въпросително, но аз смъкнах стъклото на колата и му показах с жест, че няма да ги чакаме.

— Ще се видим в „Сайдбар“ на Маркет! — извика Джулия. Бенет вдигна ръка и пусна в ход онази усмивка, която беше неговата запазена марка.

* * *

„Сайдбар“ беше разкошен бар. Креслата бяха в червено и черно, навсякъде имаше огромни огледала, по стените бяха окачени уникални еротични снимки. От тавана висяха яркочервени клетки за птици. Основният бар беше от лъскав мрамор с филигран. Имаше хора, но не беше претъпкано. Веднага намерихме голямо сепаре в ъгъла на заведението.

Мъжете се забавиха малко повече. Имахме време да си вземем напитките и да седнем на масата, преди да се появят. Погледнах към вратата точно когато Бенет, последван от останалите, влезе в бара. Крис и Брайън дойдоха малко след тях. Но когато се изправих да ги

поздравя, очите на Бенет се спуснаха бавно от яркочервените ми устни чак до скандално червените нокти на пръстите на краката ми. И тогава разбрах, че наистина съм го загазила.

Опитах се да не обръщам внимание на погледа му, постарях се наистина, но не беше никак лесно. Този поглед имаше физически измерения. Най-вече тежест. Усецах как притиска шията, гърдите и най-вече напълно откритите ми голи крака. Целунах Брайън, Уил, Макс и много вежливо прегърнах Бул. Беше толкова хубаво да се съберем всички заедно.

Едва след това погледах Бенет и усетих познатата топлина в стомаха и ниско надолу между краката ми. Вдигнах се на пръсти и целунах ъгълчето на устата му.

— Здравей. Изглеждаш съвсем прилично за малко лизане тази вечер.

Той отвърна на целувката ми доста сковано, притисна уста към ухото ми и каза:

— Какво, по дяволите, си облякла?

Погледнах надолу и прокарах ръце по миниатюрната черна рокля.

— Нова е. Харесва ли ти?

Преди да успея отново да го погледна в очите, той ме стисна за ръката под рамото, дръпна ме в един тъмен коридор и ме закова на стената. Не ми беше нужна светлина да видя горящото му от гняв и похот лице. Моят любим Бенет в любимото ми за чукане настроение. Възбудата започна да лази по кожата ми. Тялото ме болеше да почувствам пръстите му върху себе си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа ядно.

— Би ли конкретизирал малко? Пия си питието с приятели във...

Двете му ръце политнаха към раменете ми и ме притиснаха към стената. Простенах, а очите му се свиха още повече.

— Обувките, Клоуи. Обясни ми какво правят шибаните обувки на краката ти?

— Те са със сантиментална стойност за мен — казах и погледнах устните му. Прокарах език по моите и той по инстинкт веднага се наведе към мен. — Нещо ново, нещо старо. Носих тези обувки, когато бяхме заедно тук, в Сан Диего, помниш ли?

Точно както очаквах, лицето му стана непоносимо гневно.

— Разбира се, че помня. И не ми пробутвай номера с „нещо ново, нещо старо“, защото това е за деня на сватбата, а не за цялата седмица преди това, когато се опитвам да не те докосвам.

— Правя тренировки за сватбения ден — казах задъхано. — Всъщност има много неща, които ми се иска да упражня преди сватбата, Бенет. Като например колко широко мога да отворя устата и гърлото си.

— Опитваш се да ме прекършиш ли?

Поклатих глава, погледнах го с невинни очи, но казах:

— Да, така е.

Ръцете му отпуснаха раменете ми и опря чело в моето.

— Кло... знаеш колко силно те желая. Всяка секунда от всеки ден.

— И аз те желая. Така че си мислех... може би по-късно, когато се върнем в хотела, може да не събувам обувките? Можеш да ме чукаш по гръб с крака във въздуха — казах и се обърнах да целуна ухото му. — Освен това под роклята съм облякла този разкошен корсет и...

Бенет се оттласна от стената, обърна се и тръгна с бързи крачки по коридора.

Използвах възможността да се промъкна в женската тоалетна и да си оправя червилото и грима, но мартинито ми започваше да се стопля и имах много работа по съблязняването на Бенет, така че побързах да се върна на масата.

Бенет се беше поуспокоил. Седеше до Макс и Уил, а другите бяха на бара да си вземат напитки. Жените танцуваха на няколко метра от нас. Бенет бе метнал ръката си на облегалката на креслото и аз веднага побързах да се мушна до него и разбира се, бавно прокарах ръка по бедрото му.

— Здравей — казах. — Забавляваш ли се?

Той ми метна поглед, който със сигурност можеше да разтопи лицето на някой по-слаб опонент. Усмихнах се широко, целунах врата му и прошепнах:

— Нямам търпение да свършиш в устата ми тази вечер.

Той се задави, закашля се и изтърва чашата с гимлета си върху масата. Уил и Макс го погледнаха с любопитство.

— Добре ли си, Бенет? — попита Уил с усмивка, по която можеше да се съди, че е напълно наясно със ситуацията. Дали Бенет

им беше казал за новия си девствен колан? Надявах се да им беше казал. Макс и Уил с най-голямо удоволствие щяха да ми помогнат да изкараме Бенет от релсите.

— Просто ми влезе в кривото гърло — обясни Бенет.

— Обикновено е много добър, когато се цели в моето — казах с драматичен тон и Уил и Макс избухнаха в смях.

— Казал ли ви е, че се опитва да върне девствеността си? — попитах.

— Спомена нещо такова и каза, че за него е огромно удоволствие да те кара да чакаш — отговори Макс. — Между другото, Клоуи, тези обувки са абсолютно зашеметяващи.

— И аз така мисля — казах и се усмихнах на годеника си.

Сепарето беше достатъчно голямо за всички и Брайън и Бул се присъединиха към нас, след като си взеха напитките. През следващите няколко минути седяхме и спокойно си пиехме коктейлите. Изведнъж от другия край на заведението чухме смяха на Сара.

— Това е твоето момиче, Макс — казах.

Той вдигна чаша за тост:

— Наистина е моето момиче — отговори и отпи.

Погледах към Сара и се засмях.

— Всъщност това е твоето момиче с голям корем, което носи цяла табла с шотове.

Той вдигна очи и веднага скочи. След секунди го чухме да й се моли:

— Сара, любов моя, това е прекалено тежко.

— Пляс с камшика по гърба! — промърмори Уил.

— Дори не се опитвай да подхващаш темата, Уил — каза Бенет и поклати недоволно глава.

— Езикът ти постоянно виси навън като на разгонено псе, когато си край Хана.

Уил сви рамене и се облегна, без дори да се опитва да прикрие обожанието, с което гледаше приятелката си, и най-вече безкрайно дългите й оголени крака.

Огледах момчетата около масата и се зачудих дали се умълчаха заради мен. Може би искаха да отида при жените и да ги оставя да си говорят за мъжки неща като пениси, баскетбол и тоалетни. Но ми беше толкова удобно под тежката ръка на Бен около рамото ми, че нищо не

можеше да ме помръдне. Бих се пораздвижила само за да седна в скута му и да поразмърдам дупе. Планът ми се стори брилянтен и веднага се захванах да го реализирам, но той ме стисна и изсъска в ухото ми:

— Да не си посмяла!

— Надървил ли си се вече? — попитах тихо, така че да ме чуе само той.

Той ме погледна зловещо и отговори кратко:

— Не!

Облизах устни и усетих как пулсът ми се ускорява, когато погледът му се спря на устата ми и инстинктивно се наклони към мен.

— А сега?

— Ти си ужасна жена — каза и се пресегна за чашата си.

Тогава забелязах на ръката на Бул голяма татуировка на женско лице и се наведох към Бенет, но той веднага се отдръпна.

— Не, ела тук — казах и задърпах ръкава на тениската му. — Имам въпрос. Кълна се, няма да лижа ухото ти. — Той се доближи с открито нежелание, но достатъчно близо, за да оближа ухото му и да попитам: — Коя е тази на татуировката на ръката на Бул?

Той огледа ръката му и прошепна:

— Мисля, че това е приятелката му или бившата му приятелка. Мейзи. Постоянно се събират и разделят още откакто бяхме тийнейджъри.

Значи Бул можеше да е пак в период на сдобряване с тази жена и въпреки това се предлагаше на всяка жена под четирийсет.

— Шегуваш ли се?

— Ще ми се да беше шега.

Отново разгледах татуировката по възможно най-деликатния начин, защото последното нещо, което исках, беше да привличам вниманието на Бул или да си помисли, че го оглеждам. Но татуировката беше наистина внушителна и много подробна. По време на вечерята нямаше как да се види, защото Бул беше с риза и сако, но сега беше само по тениска и цялото нещо бе на показ. В пълната си цветова гама. Лицето на Мейзи, шията ѝ до малко над циците. Погледнах Бенет и казах:

— Исусе, тази жена трябва да е нещо много специално. Аз знам как да правя свирки и все пак никой не си е татуирал лицето ми.

Бенет буквално замръзна с ръка, протегната към чашата.

— Спокойно Райън, не очаквам да си татуираш лицето ми — казах и той веднага въздъхна с облекчение и вдигна чашата си.

— Радвам се да го чуя — каза и отпи.

— Но искам да засмуча пениса ти толкова силно и дълбоко, че да те накарам да ми обещаеш, че ще си направиш татуировка с лицето ми — казах и се засмях. Той сложи ръка на гърба ми и ме избута от сепарето да отивам да си играя с момиченцата.

Танцувахме и пихме. Хана и Мина бяха страхотна комбинация и ни накараха да се смеем през цялото време, докато задниците ни заболяха от танци и смях. Беше страхотна вечер. Навън с най-любимите ми хора в целия свят, сред най-добрите ми приятелки, докато любовта на моя живот ме гледаше с огнено обожание и омраза в равни количества.

Понеже Макс и Уил бяха изцяло на моя страна по въпроса с тази смехотворна идея на Бенет да се въздържа от секс до сватбата, те дойдоха при нас на дансинга, потанцуваха, занесоха ме на ръце при годеника ми и ме обърнаха с главата надолу за дълга пияна целувка.

— И все пак те обичам — казах му, докато той ме гледаше начумерено. — И тази вечер ще те прекърша.

Той поклати глава, но едва прикри усмивката си.

— И все пак те обичам. И можеш да се напъваш, колкото си искаш, но няма да видиш пениса ми до след сватбата.

* * *

Застанали един до друг в банята пред огледалото, си измихме зъбите. Върху оръжието за масово прелъстяване бях облякла тънка памучна роба, но Бенет беше само по боксерки, следователно имах време да се порадвам на красивото му тяло. Харесвах зърната му, деликатните косъмчета по гърдите му, мускулите, които подчертаваха раменете, корема и гърдите му. Загледах се с любов в мускулите на корема му и погледът ми падна надолу по пътечката косъмчета, която се скриваше в боксерките му. Искях да плъзна език по тях и после по гладката кожа на пениса му.

— Пак ли си взел приспивателно?

Той поклати глава и широко отвори уста, за да измие кътниците си.

— Обичам тялото ти — казах с пълна с пяна от пастата за зъби уста.

Той ми се усмихна с четката за зъби в уста и каза:

— И аз обичам твоето.

— Може ли да ти направя свирка?

Той се наведе да изплюе пастата за зъби и каза простичко:

— Не.

— Искаш ли да ме изчукаш набързо. Отзад.

Той избърса лицето си в кърпата и каза:

— Не.

— Ръчна? — попитах, когато вече излизаше от банята.

— Не.

Измих лицето си и тръгнах към спалнята. Той вече се беше мушнал под завивките и четеше някаква политическа книга.

— Ще се опитам да пренебрегна факта, че на корицата на тази книга има военен, а ти току-що отказа свирка.

— Информирай ме как е приключил опитът — каза той и ми смигна.

Свих рамене, свалих робата си и заставах пред него само по ментовозелени прашки с копринена наметка като пола с бродирани цветя и сутиен в същия цвят. О, да, и копринени жартиери, на които бях закачила най-тънките чорапи, които някога бях носила.

Той вдигна поглед, въздъхна. Два пъти.

— Исусе! — каза съвсем тихо.

— Тази пижама ми е много удобна — казах, скочих върху него и се мушнах под завивките.

— Толкова обичам да спя до теб по копринени жартиери и много скъпи бикини.

Той нагласи възглавниците зад гърба си и пак се зачете. Преброих до сто и той изобщо не отгърна страницата, което означаваше само едно — че не четеше нищо. Плъзнах завивките надолу, така че да вижда бедрото ми и се притиснах до него.

— Трябва да усетиш материята на тези чорапи. Толкова са нежни, че можеш да ги разкъсаш с поглед. Не преувеличавам.

Бенет се покашля и после ми се усмихна търпеливо.

— Сигурен съм, че е така. Нали аз ти ги купих.

— Май не трябва да спя с тях — казах замислено. — Можеш ли да ми помогнеш да ги събуя?

Той се поколеба за секунда, загледа се в книгата си и после бавно я остави на нощното шкафче. После плъзна завивката по краката ми, огледа ме под слабата светлина на нощната лампа.

— Толкова си красива — прошепна, наведе се да целуне шията ми и плъзна устни само до горната част на гърдите ми.

Чувството за победа ме заля, адреналинът се изсипа във вените ми, затворих очи и извих гръб, за да може да разкопчае сутиена ми и после повдигнах дупето си, за да махне миниатюрния дантелен воал около бикините ми. Когато започна да събува чорапите ми, отворих очи. Той се наведе и целуна по веднъж двете ми колене.

Нещо не беше по план. Не и по моя план.

Когато останах само по бикини, Бенет ме огледа, усмихна се зловещо, хвана ги, плъзна ги по краката ми, и ги пусна неповредени на пода до леглото.

— Така по-добре ли е? — попита и едва сподави смеха си.

Погледнах го и се опитах да прогоря дупка в челото му.

— Ти си... лайно.

— Знам — каза, а очите му грееха весело.

— Знаеш ли колко силно желяех да те почувствам върху мен? Сляп ли си? Не видя ли това бельо? Можеше да го разкъсаш със зъби.

— Бельото ти е зашеметяващо — каза и целуна устните ми толкова сладко, с толкова любов, че гърдите ми се свиха от болезнено удоволствие. — Знам колко го искаш. И аз го искам. — Погледна към боксерките си, за да онагледни думите си с масивната си ерекция. Пенисът му напираше да избути ластика нагоре. — Просто те моля да ми се довериш.

След това се пресегна да загаси лампата и легна с лице към мен.

— Каж ми, че ме обичаш.

Прокарах ръце по голите му гърди и ги плъзнах в косата му.

— Обичам те.

— Заспивай сега. Утре е голям ден. Ще пристигат всички останали гости, имаме репетиция за сватбата и ме дели само един ден от мига, в който ще стана твой съпруг. След това никога няма да ти откажа нищо.

После ме целуна бавно, само с твърдите си топли устни. Без език, без стон, само устните му върху моите. Сладки и успокояващи. И не се отдръпна, докато не усети как започвам да се отпускам и успокоявам. Чувствах се обичана, боготворена, замаяна от него и тогава за първи път ми мина през ума, че мога да заспя спокойно до този мъж без да се налага, преди това да ме изтощава от оргазми.

* * *

Когато се събудих, леглото до мен беше празно. Не че не се бе случвало Бенет да се събуди преди мен за работа, така че не беше нещо необичайно, затова пак се отпуснах и се унесох. Но тогава се сетих, че сега Бенет не трябваше да става рано за работа, че сме в Сан Диего да се женим. Сърцето ми се сгърчи от паника и от студеното чувство на дежа вю бавно пролази в стомаха ми. Да не би да е болен?

Скочих в леглото и погледнах към вратата на банята, в която се влизаше от спалнята ни, под която се процеждаше светлината на лампата. В спалнята беше тъмно. Скочих от леглото и се приближих към банята. Стоях и се чудех дали да го извикам и да питам какво става, или да се върна в леглото и да се моля да е добре. Направих крачка назад, премигнах и си спомних единствения път, когато Бенет се разболя — хранителното натравяне, за което говорих по-рано със Сара.

— *Защо не ме събуди?* — *попитах.*

— *Защото не исках да гледаш как повръщам.*

— *Щях да ти помогна. Не е нужно чак толкова да се правиш на мъжкар.*

— *Не е нужно да се правиш на такава загрижена жена. Хранителното натравяне е самотно изживяване.*

Реших да го оставя на спокойствие и се обърнах да се качвам на леглото... когато чук приглушен стон. Сърцето ми се сви от ужас, пулсът ми обезумя. Приближих се до вратата и сложих ръка върху дървената рамка на вратата и точно се канех да го питам дали иска да му донеса ледени близалки и лимонада с джинджифил, когато чух нов стон, но този път никак не звучеше страдалчески.

— *О, мамка му, о, мамка муууу. О, господи!*

Отдръпнах се назад и сложих длан върху устата си, за да заглуша изненадания си вик. Какво за бога? Наистина ли? Заключение се е в банята, за да...? И тогава чух как пуска кранчето на мивката. Гледах във вратата, сякаш очаквах да се сдобия с рентгеново зрение и да видя какво става там. Може би ако успеех да се концентрирам достатъчно... За бога! Колко често правеше това? Дали мастурбираше всяка вечер? Докато спя? Бенет затегна кранчето, то проскърца и аз веднага побягнах към леглото.

Свих се на матрака, завих се до брадата, за да не разбере, че съм ставала и да ме завари така, както ме е оставил. Заспала. Заспала, докато той си играе с пишката си през една стена.

Зарових лице във възглавницата си и се опитах да задуша смеха си. Вратата на банята се отвори, на килима се появи триъгълен отрязък светлина и после всичко потъна в мрак, след което Бенет изключи осветлението.

Напрягах слух и се опитвах да успокоя дишането си. Чух тихите му стъпки по килима, после внимателно повдигна завивките и се мушна до мен. Сви се до мен и целуна слепоочието ми.

— Обичам те — прошепна и прокара студената си от водата ръка по пламналата ми кожа.

Все още не бях решила дали да се правя на заспала, или да му кажа, че съм чула, и да започна да го подигравам и да не спра до края на дните му, затова сънливо се търкулнах върху него и сложих ръка върху гърдите му. Сърцето му блъскаше с бясна скорост, като чук. Защото току-що се бе измъкнал за един бърз и потаен оргазъм. Сгуших се в него и доближих устни до ухото му:

— Дори не прошепна името ми. Обидена съм.

Той застина. Сложи ръка върху моята и каза:

— Мислех, че спиш.

— Да, очевидно — засмях се саркастично и ухапах брадичката му. — Как беше сексът със себе си в банята? Хубаво ли беше?

— Да — призна най-накрая.

— Защо изобщо трябваше да ходиш там? Имам ръка и няколко свободни отверстия. В пълна готовност.

— Клоуи! — засмя се, но не каза нищо повече.

— Често ли го правиш? — попитах и се запитах дали долавя леката тревога в гласа ми.

— Никога не съм го правил, когато съм с теб... Просто...

Той вдигна ръката ми до устните си и целуна дланта ми.

— Гола си... и е много трудно... да си в такова твърдо положение часове наред. Не можах да заспя.

Обичах гласа му през нощта — дълбок и дрезгав. Обичах го още повече след среднощен оргазъм... макар и да се бе измъкнал към банята и да се бе крил от мен. След секс (в случая със себе си) гласът му винаги ставаше по-плътен. Думите му излизаха по-бавни, някак обли, абсолютно замайващо секси.

— За какво си мислеше?

Палецът му галеше китката ми. Замисли се и каза:

— За разтворените ти крака над лицето ми и устата ти върху пениса ми, като онази вечер, но не само да ме дразниш.

— Кой свърши пръв?

— Не знам... не бях...

Ударих го леко по гърдите и казах:

— Хайде стига, знам колко си прецизен в детайлите, особено когато става дума за фантазиите ти.

Той се обърна към мен и каза:

— Ти свърши първа, разбира се, ти. Може ли да заспиваме вече?

Не обърнах внимание на последното.

— В устата ми ли свърши, или...

— В устата ти, Клоуи. Спи сега.

— Обичам те — казах и се наведох да го целуна.

Той ми позволи да засмуча устната му, но после се отдръпна, прегърна ме през кръста и сложи главата ми по-плътно до гърдите си.

— И аз те обичам.

— Не ми се става да ходя до банята — казах и се усмихнах в мрака. Чух как отвори уста да каже нещо, но успя да проговори чак след около минута.

— Какво искаш да кажеш?

Обърнах се по гръб и разтворих крака, като качих единия на бедрото му.

— Клоуи — простена той.

Вече бях мокра и това никак не ме изненадваше. Може би причината беше самата идея, че е ходил да мастурбира в банята, или това, за което си е мислил, докато го е правил, или гласът му, когато

свърши: това беше гласът на облекчението и разкаянието. Знаех, че го е направил по-скоро от необходимост, отколкото за забавление. Може би затова ми се струваше ужасно възбуждащо.

Прокарах пръст между краката си и раздвижих леко таза си. Бенет остана напълно неподвижен, докато чу първия ми сподавен стон. И тогава потръпна и буквално се стопи до мен. Тялото му наполовина покри моето, наведе се и направи пътечка от целувки от шията до гърдите ми.

— Кажи ми за какво си мислиш? — прошепна. — Кажи ми всяка своя мисъл.

— Ръката ти. — Пулсът ми се учести. — И ме галиш, и ме дразниш.

— Как те дразня? — Гласът му беше толкова плътен, тежък, дълбок, почти като шепот.

Преглътнах и казах:

— Искам да докоснеш клитора ми. И сега прокарваш пръсти по него и правиш малки кръгчета.

Той се засмя, засмука едното ми зърно и го пусна с тиха, хлъзгава целувка.

— Вкарай един пръст, само един, и продължавай да се дразниш. Искам да чуя как ме молиш за повече.

— Искам повече! — Пръстът ми беше много по-малък от неговия, а и един негов пръст никога не ми стигаше. Един мой пръст беше тормоз, изтезание. Особено с този секси глас в ухото ми и с горещия му дъх в ухото ми. — Искам по-бързо, искам повече, искам да ме изпълниш.

— Тялото ти няма насита — каза и засмука брадичката ми. — Обзалагам се, че си гореща и хлъзгава. Знам точно какъв вкус имаш сега и как ухаеш.

Пръстите ми продължиха да правят кръгчета по клитора ми, защото това би направил и той. Би ме дразнил до последно. Притиснах глава към възглавницата. Говорех напълно несвързано:

— По-бързо. Искам повече от... нещо повече. Моля те.

— Двете ръце — каза тихо. — Вкарай двата пръста на едната ръка и с другата дразни отвън. Искам да чуя.

Плъзнах другата си ръка по тялото си и се притиснах в него. Усещах ерекцията му, притискаше се до бедрото ми. Докосвах се с две

ръце и съзнанието ми попиваше опияняващия аромат на потната кожа на Бенет и на сапун. Брадата му драскаше кожата на шията ми и гърдите ми. Целуваше ме гладно и шепнеше:

— По дяволите, Клоуи. Искам да те чуя!

Дланта му се плъзна по гърдата ми, стисна я силно и засмука зърното ми. Обожавах звуците, които издаваше, когато ме смучеше така. Толкова богат и плътен звук, че почти можех да го усетя в мозъка на костите си.

— Господи... Близо съм...

Той пусна зърното ми и отметна завивките. Тялото ми лежеше оголено за хладния въздух в хотелската стая и изгарящия му поглед.

— Чукаш ръката ми — каза с дрезгав глас. — Покажи ми какво обичаш.

Повдигнах бедра от матрака, исках да му доставя удоволствие, исках да склони и да се качи върху мен. Но вместо това той вдигна единия ми крак нагоре, пресегна се и силно плесна дупето ми.

— Ще го направя много добре, ръката ми ще те чука по-бързо и силно. Ще те накарам да пициш.

Това беше всичко, от което се нуждаех. И с притиснатите му към ухото ми устни и обещанието му да ме чука в събота вечерта, докато обезумея, успях да свърша. Гореща и пулсираща в собствените си длани. Уви, това изживяване не беше и на милион светлинни години от това, което той ме караше да изпитвам.

Паднахме на възглавниците задъхани и изморени. Настана тишина. Тишината на... неудовлетворението. Не беше достатъчно. Не беше достатъчно само да усещам дъха му върху гърдите си и да чувам мръсните му думи в ухото си. Искях да усетя неговото удоволствие, исках да свърши в мен, върху мен или просто с мен. Искях да виждам, да участвам във всяко негово удоволствие. Той беше мой, удоволствието му ми принадлежеше. Тялото му ми принадлежеше. Защо ме караше да чакам?

Но докато прокарваше ръка върху всяка извивка на тялото ми, сякаш заклеяваше всеки сантиметър за своя неприкосновена територия, разбрах каква всъщност бе целта му. Той ми даваше нещо, за което да мисля, само и само да не се побъркам от напрежение около сватбата. Искаше да се въздържа, за да ми даде повод да го торможя. Караше ме да го торможя и се преструваше, че не му е хубаво, а

всъщност отвличаше вниманието ми от другите ми негативни емоции. Той искаше тази седмица да бъдем ние, такива каквото винаги сме били, да бъдем фокусирани върху всички други, а в същото време дълбоко в себе си, с всяка наша мисъл, с всеки поглед, с всяка емоция да останем концентрирани един върху друг. Бенет бе взел това решение с идеята да успеем да стигнем до олтара с мисълта, че това е най-добрият избор, който и двамата сме направили.

— Мисля, че си гениален — казах и се свих до него.

Прокарах ръка през косата му и погалих рамото му.

Той притисна устни към шията ми и засмука.

— Можеш да ми благодариш по-късно, Айнщайн.

Той обърна глава да ме целуне. Устните му бяха твърди, изискващи, задължаващи. Разтворих уста и езикът му веднага се стрелна, уви се около моя, търсещ, гладен, помитащ.

Когато ръцете му докоснаха кожата ми, не можех да се контролирам. Треперех. Пръстите му бяха топли и в същото време докосваха грубо, бавно изучаваха всяка гънка, всяка вдлъбнатинка. Твърдият му пенис се притискаше към стомаха ми. Опитах се да го претърколя върху себе си.

— Искам те в мен — казах. Не можех да повярвам, че това е моят глас. Толкова дрезгав и натежал от потребност. Обхванах с длани лицето му и го придърпах към моето. Той пое дълбоко въздух и вкара пръстите ми в устата си.

— Мамка му — простена и засмука всеки един поотделно. Въртеше език около тях и жадно обираше останалите по тях сокове от влагалището ми.

И тогава избута ръката ми, прокара ядно длан по лицето си и изръмжа:

— По дяволите!

— Бен!

Преди да успее да го задържа, той вече бе скочил от леглото и вървеше към банята. Секунда след това затръшна вратата зад гърба си.

ЧЕТИРИ

На следващата сутрин едва успях да отворя очи. Ярка слънчева светлина се изсипваше през отворената врата на балкона, падаше върху леглото и затопляше кожата ми. Усещах соления морски въздух, чувах разбиващите се вълни, усещах топлината на тялото на Клоуи. Гола. Притисната в мен. Промърмори нещо в съня си, качи гладкия си крак върху мен и се притисна до тялото ми. Чаршафите миришеха на нейния парфюм и на нея.

Много внимателно се измъкнах от прегръдката ѝ и съвсем лекичко я обърнах настрани. Пуснах крака на пода и се загледах в моя много твърд и много твърдоглав пенис.

Сериозно ли е това? Пак?

Бях тичал до банята два пъти — преди и след малкото шоу на Клоуи. И пак бях корав. Предател! Както винаги!

Клоуи каза, че идеята ми да чакаме до събота вечерта е гениална, но всъщност започвах да вярвам, че това е най-лошото решение в живота ми. Бях изнервен и имах едно-единствено желание — да чукам, докато не мога да се изправа на краката си, докато не мога да седна на топките си, докато падна на леглото и загубя съзнание от изтощение.

При нормални обстоятелства бих разрешил да ми отрежат едната ръка отколкото дори да обмисля варианта да оставя топло легло, в което лежи Клоуи. Гола. Но това вече не бяха нормални обстоятелства и честно казано дясната ми ръка се оказа безценен помощник през последните часове. Снощи почти се прекърших, а на този етап да се откажа бе равносилно да се предам на врага. Трябваше веднага да изляза.

Намерих телефона си в хола и написах съобщение на Макс.

Трябва да потичам. Идваш ли?

Отговорът дойде след минути.

Определено. Ще взема Уил и ще се видим на големия басейн след десет минути.

Става, написах и метнах телефона на дивана.

Щях да имам време да си ударя една ръчна, да се измия и да избягам, преди Клоуи да се събуди.

* * *

Гледах как Макс се приближава към басейна. Да, него определено го бяха чукали. Косата му беше рошава, ръцете му бяха отпуснати, излъчваше спокойствие. Ако не бях толкова щастлив за него, бих го намразил.

Добре, лъжа. Мразя го. Малко.

— Изглеждаш отвратително доволен от себе си — казах и седнах под синия чадър на един от плажните столове.

— А ти за жалост не — каза с мрачна усмивка. — Девствеността ли ти създава проблеми?

Въздъгнах, разкърших врат и усетих натрупалото се във всеки мускул напрежение.

— Не е ли вече утре?

— Почти — засмя се Макс.

— Къде е Уил?

— Все още с Хана, мисля. Каза да го изчакаме. Идвал до няколко минути.

Макс седна на стола срещу мен и се наведе да върже връзките на маратонките си.

— Добре. Точно исках да поговорим за нещо.

Той вдигна поглед и присви очи срещу ослепителното слънце.

— Какво има?

— Помниш ли, когато Уил нае онзи ужасен клоун да донесе пеещата телеграма за рождения ми ден — попитах и неволно потръпнах. Такива изпълнения започваха да се превръщат в нещо нормално в шоуто на Бенет&Макс. След като по огромна случайност бяхме наели травестит за Уил, когато бяхме във Вегас, той ни изпрати две горили, които щяха да ни счупят пръстите за броење на карти и от там нещата полека ескалираха. Според Клоуи било само въпрос на време, преди някой от нас да влезе в болница или в затвора. Бих заложил добри пари на второто.

— Мамка му! Мислех, че най-накрая съм успял да изтрия този образ от съзнанието си. Благодаря ти, че ми припомни.

Огледах се, за да се уверя, че Уил не се е появил.

— Имам нещо като отплата за онази случка.

— Добре... да чуем.

— Снощи успя ли да се запознаеш с лелите на Клоуи?

— Онези, които напомнят на двойка хиени около куцата газела Уил? Да, прекрасни дами.

— Може и да имам известен принос в тази работа — казах и зачаках реакцията му.

— „Известен“, Бен?

— Добре, приносът е изцяло мой.

Макс поклати глава, но очевидно му се струваше много забавно.

— Вярваш ли, че наистина се надяват на нещо?

— Останах с впечатлението, че искат само да се позабавляват. И аз може и да съм им казал нещо от сорта, че си пада по опитни жени. Особено когато са в комплект, по две. И това е истина, нали? Не съм излъгал.

Той ме погледна с повдигната вежда.

— Искам да кажа, че той наистина си пада по жени с опит. И ще се пържа в ада. Знам.

— Имаш ли съгласието на Хана?

— Не съм чак такъв мръсник, Макс. — Той ме погледна учудено, сякаш ме питаше „Нима?“, но не му обърнах внимание. — Може и да съм ѝ намекнал да се опита да играе в играта. И тя се съгласи.

— Казал си ѝ само това и тя се е съгласила? Оказа се много полесна, отколкото предполагах — каза Макс и поклати глава с недоверие. Кое момиче би се съгласило на такъв коварен долен заговор срещу гаджето ѝ? В това отношение Хана беше просто гениална.

— Наложил се да я убеждавам известно време, че няма да му се случи нищо лошо, но да, съгласи се. Трябва да ти кажа, че това момиче наистина ми харесва.

— И на мен — каза Макс.

— Та исках да те питам дали да спра с плана. Честно казано, струва ми се малко подло. Все пак става дума за лелите на Клоуи.

Чухме стъпки по пътеката и двамата вдигнахме глави. Уил тичаше към нас. Макс се наведе към мен и прошепна:

— Ако му кажеш, ще те убия.

* * *

Докато се отдалечавахме от хотела, забелязах, че доста народ бе излязъл да тича по брега. Имаше и сърфисти.

— Кажи сега, какво те събуди толкова рано? — попита Макс, който тичаше вдясно от мен.

Уил, великият отдаден бегач беше сто метра пред нас и през две минути ни замерваше с окуражителни и обидни забележки през рамо.

— Просто... всичко — признах. — Мисля, че никога в живота си не съм бил толкова изтощен и в същото време напрегнат извън всякакъв предел. Може би няма да искаш да чуеш това, но все пак ще го кажа: не съм сигурен дали искам да спя поне десет часа, или да чукам вместо да спя.

Макс ме потупа съчувствено по рамото.

— Знам за какво говориш.

— Знаеш ти! Нищо не знаеш! — казах и го погледнах, а той едва се сдържаше да не избухне в смях.

— Извинявай, пич, не го казвам, за да се подигравам на болката и скръбта ти и знам, и знам, че това, което ще кажа, далеч надминава границите на допустимото за споделяне... но никога не съм виждал Сара такава. Никога. Искам да кажа... винаги е била доста нетърпелива... ако ме разбираш правилно, но сега когато е бременна... Не знам, човече, просто не мога да ѝ насмогна.

Бих му забил един, ако не беше някак окуражително и мило да видиш как Макс смутено търси думи да сподели... болката си?

— Мисля, че това е най-нелогичното и противоречиво изречение, което някога си казвал на глас.

— Абсолютно си прав.

— И наистина полагам големи усилия да не те мразя — казах откровено.

— Като изключим очевидния ти проблем, как са нещата? — попита многозначително.

— О, съвсем нормално. Майка ми пуска съобщения през половин час да сподели поредната драма и да ми нареди какво се

очаква да направя. Бащата на Клоуи няма никаква представа кое и в колко часа се случва. Добре, че Джулия е като ходещ часовник около него. Бул чака Клоуи да реши дали не иска един последен флирт с чужд мъж, преди да е станало прекалено късно. Мисля, че до края на деня ще вляза в лудница. Дори ще отида доброволно.

— А Клоуи? — попита.

— Клоуи си е Клоуи. Съблазнителна, секси, вбесява ме, никога не знам какъв номер се кани да ми погоди. Снощи ми идеше да я удуса, но после поговорихме и сега ми се струва, че мисли като мен.

— Звучи страхотно — каза Макс, но не пропуснах да забележа, че коментарът беше прекалено къс и безразличен, а очите му не се откъсваха от Уил.

— Какво има? — попитах.

— Нищо.

— Ако имаш да казваш нещо, Стела, просто го кажи.

Уил видя, че доста изоставаме, затова се затича назад към нас.

— Какво става? — попита, вдигна тениската си и си избърса челото. Очите му се местеха между мен и Макс. Изглеждаше объркан.

— Говорим за План Въздържание — обясни Макс.

— О, супер — каза Уил и ме погледна. — Ако мога да изразя становище, мисля, че това сексембарго е най-тъпото нещо, което някога съм чувал.

— Аз... — отворих уста да обясня, но Макс веднага ме прекъсна.

— Напълно съгласен. Разбирам, че доста ненормални за другите хора неща за вас са някакви перверзни секс игрички, но кой, по дяволите, отива в Калифорния да се жени, наема апартамент на брега на океана и накрая не скъсва задника на годеницата си от чукане?

— Тъпо — кимна Уил.

— Малоумно — добави Макс.

— Унизително за всички мъже, ако трябва да съм напълно честен.

— Не знам, наистина не знам! — извиках и мисля, че нямаше човек на плажа, който да не ме чу. — Знам, че не изглежда логично. Нека е нещо специално, мислех си. Нека напрежението се понатрупа, казвах си. Исках да си спомни колко ѝ беше забавено, когато ми беше ядосана всеки ден, когато не можеше да ме понася със седмици. Исках да запомни, че има един-единствен мъж, който може да се справи с

нея, и това съм аз, за бога. Сега ми се струва най-лошото решение в историята, но съм решил да го следвам до край. Виждате ли малкия ъгъл, в който съм заклещен? Виждате ли го?

Ръкомахах с ръце като лунатик, а те ме гледаха с тих ужас. И кимаха!

— Аз ѝ метнах предизвикателството и съм длъжен да доведа нещата докрай. Говорим за Клоуи, не забравяйте. Клоуи! Вече е стиснала едната ми топка в юмрук. Нека си запазя другата поне. Ако я изчукам преди събота, ще реши, че и двете са нейни. Ще ги скъса и ще ги закачи на гривната си. Като шибани талисманчета. И после ще очаква да ѝ благодаря след всяка свирка. Ще си мисли, че ми прави услуга, когато ми позволява да я пляскам по дупето. И ще идва на работа качена на обувки, които никой не слага дори и в кревата. — Спрях, поех дълбоко въздух и продължих, без да крещя: — И тогава, точно тогава, ще се наложи да я убеждавам... до безкрайност, при това без гаранция, че успя, че е непоносима, нетърпима като болка в задника, че е женски демон, който чука мъжете, само за да ги убие след това, че е неблагодарна жена, която трябва да вържеш за леглото и да чукаш, докато започне да ти благодари, че съществува.

Толкова се бях разпалил, че чак си бях наплюл брадата. Избърсах се и едва тогава забелязах изумения поглед на Уил. Сякаш наблюдаваше уникален научен експеримент. Стиснах очи. Гърдите ми се повдигаха бързо и трескаво.

— Трябва ти едно яко чукане. Наистина — прошепна Уил все още в транс. Макс сложи огромната си длан на рамото ми и каза:

— Прав е, копеле. Оказва се по-сериозно отколкото мислех.

— О, я си го начукайте и двамата — изсъсках, бутнах ръката му и тръгнах по брега. — Може и да е грешка, но и вие сте също толкова прецакани. Ако Клоуи победи, и вие сте на грила. Всеки мъж на тази земя е на шишлика и ще страда, и ще се пържи. Не ми харесва, не съм го планирал да стане така. Но това са реалните залози. Пред всички нас.

Макс застана на крачка зад мен и каза:

— Не само ти имаш нужда от едно здраво чукане, Бен. Клоуи не е на себе си цяла седмица. Може би стратегията ти издиша.

Намалих крачка и спрях.

— За какво става дума? Нали я видя снощи? Клоуи беше кралският скипър в моя задник. И ми казваш, че това не е тя?

— Цялата тая работа покрай женитбата наистина не ти се е отразила доста зле, станал си мекушав, щом мислиш, че Клоуи е нетърпима — каза Макс. — Вие двамата сте най-жестоките хора, които някога съм имал... привилегията да познавам. Има дни, в които, докато ви гледам, ми приличате на герои от анимационно филмче, които се опитват да си погледят гадни номера. А онази Клоуи Милс, за която се носят легендарни слухове, доколкото знам, ще ти разкъса мръвката заедно с двата зеленчука между краката, ще те накара да ги изядеш, само и само да постигне това, което иска. Щеше да те завърже за стола и да те изтезава, докато започнеш да я молиш да я чукаш. И какво направи снощи тя? Облече една къса пола? Малко поразкърши цици? И това е жената, която накара принципния Бенет Райън буквално да прегази принципи и правила и да я чука във всеки ъгъл в сградата на „Райън Медия“? Не, не ми се връзва.

— Аз... не знам... — мигах глупаво.

— Уил, кажи му своята научно издържана теория. Мисля, че е това е нещо брилянтно — каза Макс.

Уил направи крачка към мен и започна с тих, заговорнически тон.

— Чувал ли си някога за затишие пред буря? Онзи миг преди торнадото или ураганът да връхлети? Когато всичко застива?

— Мисля, че да — казах, но категорично не ми харесваше начинът, по който започна и какво общо имаше това с Клоуи? Все пак бях любопитен. — Да, чувал съм.

Уил сложи онова напрегнато изражение, сякаш всяка дума от това, което се канеше да каже, беше от жизненоважно значение. Дори леко присви колене, за да илюстрира нагледно и драматично гледната си точка.

— Топлите пари се издигат нагоре и се засмукват към центъра на бурята. Получава се завихряне и топлите изпарения се изтеглят нагоре към облаците. Ясно ли е дотук? — Кимнах и усетих силно напрежение, предчувствие за нещо лошо.

— Сега следва забавната част — увери ме Макс.

— И така, целият този въздух се издига нагоре във фунията на торнадото, сблъсква се със студения въздух горе в небето, при което

извън фунията остава тихо и сухо и няма вятър, но вътре във фунията, там става цялото завихряне. И така, докато фунията натези от кондензирания въздух и удари земята, и всичко гръмва и вятърът се разстила с ударна сила. Но преди това е тихо, прекалено спокойно. Като пред буря.

Макс вече потупваше Уил по рамото, сякаш току-що бе произнесъл най-умната аналогия в историята на аналозиите. Намръщих се.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Макс сложи ръка на рамото ми и каза:

— Опитваме се да ти кажем, че ти само си мислиш, че я държиш под контрол, а всички ние се подготвяме за торнадото.

* * *

През целия ден дебнех Клоуи като ястреб и с огромен ужас започвах да подозирам, че Макс и Уил бяха прави. Дори не се опита да се заяде с мен, когато се прибрах и влязох да се къпя сам. Когато целунах голото ѝ рамо, тя ми се усмихна топло и за първи път не видях в очите ѝ онзи зловец поглед „Или ще те чукам, докато издъхнеш, или ще тя изям за закуска“. Тя беше увита в кърпа, кожата ѝ беше мокра от душа и сушеше косата си със сешоара. Не намекна, че е гола и готова, не ме помоли да ѝ „помогна“ да облече роклята си. Не ме помоли да я чукам. Нито веднъж.

Вместо това беше мила, отзивчива, съпричастна, а аз бях напълно объркан.

Когато сервитьорът обърка поръчката по време на закуска, тя не реагира. Когато лелите ѝ настояха да я следват навсякъде с камерата и дори я преследваха до тоалетната, тя остана спокойна. Когато майка ми ѝ каза, че ще е по-добре за сватбата да пусне косата си, а не да я прибира нагоре, Клоуи не каза нищо, само се усмихна. Много фалшиво. На този етап буквално надушвах бурята, а репетицията дори не беше започнала.

* * *

— Какво значи „малък проблем“? — попитах координаторката на сватбеното тържество и веднага погледнах към Клоуи. Тя беше на около стотина метра от нас и крачеше нервно напред-назад по плажната ивица. До ушите ни достигнаха няколко вулгарни псувни, но после замлъкна, беше странно тиха, мълчалива, със скръстени пред гърдите ръце. Бях крайно озадачен, но побързах да се концентрирам върху Кристин, координаторката, която вече се бе впуснала в обясненията.

— Всичко ще е наред, Бенет — каза. Сигурен съм, че подобни думи трябва да те успокоят, или поне се казват с такава цел, но единственото, което изпитвах, беше гняв. Когато нещо се прецака, човек прави нещо по въпроса — крещи на някого, крещи така, че да го чуе целият свят. Казваш на всички, че не допускаш неизпитани неща, че не допускаш и най-малката гънка и неизправност. Блъскаш врати, уволняваш хора. Това, което НЕ правиш, е да стоиш пред бъдещата булка-киборг и годеника ѝ, който няма никаква идея за какво става дума, и НЕ им казваш, че всичко ще е наред.

— Просто малка... злополука с дрехите за сватбата.

Малка злополука. Малък проблем. Тези „малки“ определения никак не се вписваха с чувството на истински ужас, който бавно започна да пълзи към гърлото ми.

— Донесоха дрехите рано тази сутрин, но когато ги отворихме, установихме, че някъде по линията не сме се разбрали и са ги доставили неизгладени. Наистина е незначителен проблем, Бенет. Дори не бих те занимавала с това, Бенет, ако Клоуи не беше там и не ги видя.

Значи Клоуи вече бе видяла дрехите и все още не беше пуснала водородна бомба? Въздъхнах и погледнах към брега, където вече бяха започнали да нареждат масите за репетицията. Лелите на Клоуи се бяха настанили от двете страни на Уил, който седеше с ръце в скута и изглеждаше доста... напрегнат. Всъщност изглеждаше сякаш обмисля варианта да се качи на първия самолет и да пропусне събитието. Хана говореше с Мина, но от време на време поглеждаше към него и лицето ѝ греиваше с най-доволната, най-зловещата усмивка, която някога бях виждал.

Макс и Сара бяха... някъде. Господи как го мразех това копеле. Как е възможно толкова време да не могат да излязат от стаята си?

Всички от семейството ми чакаха репетицията да започне и си приказваха.

— И сега какво? — попитах.

Кристин се усмихна и каза:

— Вече се погрижихме за всичко. Дрехите са занесени в химическото чистене и ще бъдат готови утре сутринта. Обещаха да донесат всичко преди един часа.

— Сватбата е утре в четири — казах и прокарах ръка през косата си. — Не мислиш ли, че времето е много малко и поемаме огромен риск?

— Не би следвало да...

— Не ме устройва „не би следвало“. Сам ще ги взема.

— Но...

Брат ми, явно подочул разговора ни, се приближи и сложи ръка на рамото на Кристин.

— Само кимай с глава — каза Хенри. — Така е по-лесно, повярвай ми.

* * *

Когато всички пристигнаха, тръгнах към Клоуи. Беше спряла да крачи по плажа и сега седеше на пясъка. Нежната ѝ розова рокля се бе вдигнала по краката, пръстите ѝ бяха заровени в пясъка.

— Готова ли си за репетицията? — попитах предпазливо, колкото да опипам почвата. Подадох ѝ ръка и я вдигнах. — Изглеждаш малко мълчалива.

Тя поклати глава.

— Добре съм — каза протичко и застана там, където Кристин ѝ показва.

Добре, така да е. Погледнах към небето. Честно, наистина очаквах да видя буреносните облаци.

Това, което винаги ме е влудявало в Клоуи, е че никога не можех да я пренебрегна, независимо дали е с мен или далеч от мен. Така е било от деня, в който се запознахме. Желаех я всеки ден, всяка минута, всяка секунда. И това ме вбесяваше. И тогава я нападах като звяр, затова че ме разсейва, а тя ми го връщаше тъпкано. Но резултатът

беше, че след това я желяех още повече. Винаги. Дори сега, когато стоеше в другия край на пътеката и почетният съдия Джеймс Марстърс обясняваше кой какво да прави и кога да го прави, не можех да откъсна очи от нея.

— Бенет? — извика някой, вдигнах поглед и с изненада установих, че всички ме гледат и чакат да направя нещо, което не бях чул. Някъде отзад се чу гръмотевичният смях на Макс и умствено му показах среден.

— Готов ли си да започнем? — попита бавно Кристин и ми се стори, че не задаваше въпроса за първи път. Подразних се от разсеяността си, защото знаех колко е важно да знам какво се случва във всеки миг от церемонията!

— Разбира се.

— Добре тогава — каза тя и се обърна към всички останали. — Ако може всички да се подредят.

Хората се разприказваха и се раздвижиха да заемат местата си до пътеката, по която трябваше да мине Клоуи. Хенри, моят кум, подаде ръка на Сара.

— Добре, моля за внимание. Искам да обясня как ще протече церемонията. Кумът и кумата ще се наредят тук. Столовете ще бъдат тук — каза и посочи мястото, където щяха да бъдат най-задните столове — и ще се спускат напред към брега. Приблизително триста и петдесет стола. Ще стигнат точно до двете декорации с орхидеи, които ще бъдат разположени точно тук — Кристин хвана Хенри и Сара и ги нареди на мястото, където трябваше да застанат. — Така, сега втори кум и кума?

Джулия направи крачка напред, но с нея излязоха и Макс, и Уил. Дватама едновременно протегнаха ръка към нея. Макс поклати глава и зацъка с език.

— Тази прекрасна дама е моя, приятелю.

— Но аз... мислех, че... Къде е моята кума тогава? — попита объркано Уил и се огледа тревожно.

— Тук съм, красавецо. — Погледнах в посока на гласа зад гърба на Уил и видях асистента на Сара, Джордж, който вече протягаше ръка към Уил.

— Това е някаква шега, нали? — каза Уил и веднага след това издаде нещо като мъжки... писък, защото точно в този миг лелите на

Клоуи минаха покрай него и едната го ощипа по задника.

— Може да се развихри истинска война за задника на кума ти — каза Макс на Джордж. — Тези дами могат да те обезглавят, ако нещата загрубеят.

— О, за нищо на света. Двата хищника да си намерят тяхна собствена Раquel Уелч, защото до утре вечер, докато ледената кралица и онова секси мъжко дупе се оженят, Самър е само мой — каза Джордж в посоката, в която изчезнаха двете лели.

— И мой — каза Мина и го хвана под другата ръка. — Този мъж има късмет с две дами!

Джордж се наведе напред през Уил и се усмихна на Мина.

— Винаги ли си на такова мнение за тройките?

— Винаги, всяка минута от всеки ден — смигна му тя.

— Ще има ли отворен бар? — попита Клоуи. — Някъде към края на пътеката? За мен? Мога ли да си поискам такова нещо?

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — каза Уил, погледна към мен, после Клоуи, после двете лели някъде назад. — Пиян ли съм? Хана, току-що ме ощипаха по задника, а този казва, че съм негов до утре вечер. Малко помощ, моля?

Хана отпи от женския си коктейл, украсен с розово чадърче и някаква неонова сламка.

— Не знам. Струва ми се, че се справяш доста добре и сам — каза и засмука сламката.

Хана не умееше да пие. Можех да се обзаложа с всеки, че до час ще е заспала на пясъка.

— Исусе! Всички ли са някаква дрога или нещо, защото ако е така, и аз искам от същото — изръмжа недоволно Уил, хвана под ръка Джордж и каза: — И не се опитвай да водиш, Джордж! — След това предложи ръка на Мина.

— Добре, и това се уреди — каза Кристин с въздишка. — Сега всички да се подредят. — Всички се наредиха и млъкнаха. За първи път някой всъщност слушаше какво му се говори. — Добре. Клоуи, ти си тук отзад. Къде е бащата на булката?

Фредерик зае мястото си до Клоуи и продължихме с церемонията. Слава богу, че единственото ми задължение беше да заведе майка ми до мястото ѝ, защото всичко ми се струваше ужасно объркано, а гърдите на Клоуи изглеждаха изумителни в тази рокля.

Когато бъдещата ми съпруга най-сетне стигна до мен, взех ръката ѝ в моята и се обърнахме към съдията. Възрастен мъж в напреднал стадий на деменция и изтъняла побеляла коса. Налагаше се да присвива сините си празни очи, за да се концентрира върху текста. Клоуи беше необичайно тиха, кимаше на всички подходящи места, но нищо повече от това. Започвах сериозно да се опасявам, че това не са само предсватбени нерви. Реших веднага след като свършим да я изведа от тук. На секундата.

— И тогава ще ви обявя за мъж и съпруга, след което Бенет...

Видях как главата ѝ рязко се вдигна, веждите ѝ се събраха, лицето ѝ беше учудено, сякаш не бе дочула.

— Какво каза? — попита и напрегнато зачака отговора на въпроса си. Да, ето я жената, за която говореше Макс сутринта. Ето го пожарът. И тогава осъзнах какво всъщност бе казал Преподобният и какво я беше вбесило.

О, не!

— За коя част става дума? — попита той. Пръстът му се плъзна по вехтите страници на книгата и се опита да разбере да не е пропуснал някоя фраза или не е произнесъл нещо както трябва, нещо, което да е предизвикало тази светкавична реакция.

— Мъж и съпруга? Това ли каза? — поясни тя. — Мъж. И съпруга. Тоест, той остава мъж, а аз ще съм нещо негово, което му принадлежи? И че няма да имам свое собствено лице и идентичност и че ще съществувам единствено и само като нечия съпруга?

Чух гласа на Макс над смутените шепоти зад нас.

— Мирише ли ви на дъжд?

Джейс потупа ръката на Клоуи с бащинска усмивка.

— Разбирам, дете мое... — каза объркано човекът и се обърна към мен с умоляващи за помощ очи. — Не избрахте ли тази версия за церемонията? Бенет?

Главата ѝ светкавично се стрелна към мен. Кълна се, очите ѝ бълваха огън.

— Моля?

— Клоуи — казах и стиснах ръцете ѝ в моите, — разбирам какво казваш и ще направим поправката. Попитаха ме дали имаме някакви предпочитания за церемонията и аз само...

Тя направи крачка назад, поклати глава, сякаш не можеше да повярва на това, която чува.

— Ти?! — Буквално извреця. Това беше най-великото преиграване в историята на човечеството. Всъщност бях доста впечатлен от степента на гняв и омраза, които успя да събере в една сричка, но и леко възбуден от начина, по който гърдите ѝ бясно се повдигаха пред очите ми. — Ти си му дал това? Това ли са обетите, които ти си избрал?

— Не съм избирал конкретно тези думи — казах ужасен. — Но този параграф е...

— Не искам да ми обясняваш нищо повече. Тоя тука чете от някаква шибана стара книга, която проповядва патриархална собственост. Която ти си избрал! Ходила съм на църква, Бенет! „Съпругата се подчинява на съпруга си“. На. Чу. Кай. Те. Си. Го. Не съм завършила колеж, и магистратура, и стаж, и не съм се съобразявала с прищевките и заповедите на задника ти, само за да загубя лицето си пред света и да се превърна в малката съпруга. И още нещо — каза, пое дълбоко въздух и се обърна към Кристин, която стоеше замръзнала на мястото си, с отворена уста. Мисля, че дори не дишаше. Сякаш се страхуваше, че една крачка и Клоуи щеше да я взриви с гнева си. — Що за шибано химическо чистене мята в кашоните рокли и смокинги за хиляди долара, намачкани, като извадени от сака на някой студент?

Вълнение, похот и адреналин от гнева замъглиха зрението ми.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „прищевките и заповедите на задника ми“? Може би, ако бе положила малко повече усилия в развитието на личностните си качества, вместо да губиш време да се държиш като бясна кучка през цялото време, бих бил по-добра компания.

— Ха! Добра компания? И сам щеше да си носиш кафето и тъпите минишоколадчета и щеше да се преструваш, че не гледаш циците ми?

— Може би нямаше да гледам циците ти, ако не ги навираше в лицето ми толкова често.

— Може би нямаше да са в лицето ти толкова често, ако не ме викаше и за най-малката подробност. Госпожице, Милс, не мога да разчета почерка ви върху този отчет. Госпожице Милс, исках тези

отчети по възходяща дата, а не по низходяща. Госпожице Милс, изтървах си химикала, може ли да се наведете и да ми я вдигнете от пода, тук до крака на стола ми, защото съм един непоправим перверзник!

— Не съм казвал последното — изкрещях.

Тя направи крачка напред и навря лицето под носа ми. Гърдите ѝ опираха в моите. Очите ѝ горяха.

— Но си го мислил!

Мамка му, да, права е.

— Също така около седемстотин и петнайсет минути мислих как да те уволня. Да се надяваме, този път не съм действал първично и съм направил правилния избор.

— Егоцентричен задник — изръмжа.

— А ти все още ядеш мъжете, след като ги чукаш — извиках.

Господи, колко ми беше познато! И беше страхотно. Точно от това имахме нужда. Исках да я метна на земята, да я закова към пясъка, да разкъсам роклята ѝ и да ѝ оставя свирепи червени петна от хапане и смучене. Пъхнах ръка в косите, но тя ме блъсна, хвана ме за ризата и ме притисна до себе си. Целуна ме. Дълго, дълбоко и с повече демонстрация на езици, отколкото беше подходяща за събитието и аудиторията ни. Някои подсвиркваха окуражително, родителите ни се извиняваха на поразия, докато други викаха възмутено.

— О, боже! — извика някой.

— Мисля, че през последните седмици им се е събрало доста напрежение — промърмори сконфузено майка ми.

— Това беше супер неловко — каза някой друг.

— Тук ли ще правят секс или...? — Това със сигурност беше Джордж.

— Кой заложи за днес? — попита Хенри. — Ти ли Уил?

Клоуи бе успяла да ме събори на земята и да се покатери в скута ми.

— Добре! — чух гласа на баща ми и се изправих на коляно. Опитах се да извадя пръстите си от косата на Клоуи и нейните от колана на панталона ми. — Мисля, че тук приключихме — каза той. — Кристин, колите вече трябва да са отпред. Време е за репетицията за вечерята. Хайде, да тръгваме.

ПЕТ

Имах чувството, че кожата ми ще се самозапали. Бенет седеше до мен и преглеждаше имейлите и съобщеният си. Беше ледено спокоен както винаги.

След като репетицията се превърна в пълна катастрофа и след чуването на сухо пред олтара, се бях качила в банята да си наплискам очите. Останах там няколко минути, за да си събера акъла и да се опитам да не откача. Уви, когато седнах до него, имах нужда от нов повод да му викам. Имах нужда от още една боксова среща. За нещастие, скандалите и караниците за нас означаваха секс, а и двамата се бяхме съгласили на това тъпо условие за въздържание.

Сега седяхме в мълчание, а споменът за провала на репетицията лежеше между нас като пропаст. Той се изкашля и без да поглежда към мен, попита:

— Донесе ли си хапчетата?

Погледнах го и го ударих по ръката, в която държеше телефона си. Той се облегна като наказано дете и прибра телефона в джоба си.

— Какво ме попита току-що?

— Противозачатъчните — поясни. — Взе. Ли. Ги.

Обърнах се с лице към него. По вените ми се стичаха едновременно лед и огън. Усещах ги във всяка част от тялото си.

— Ебаваш ли се?

— Така ли изглежда?

— Пия противозачатъчни от десет години и не съм имала нужда от нечия помощ, особено твоята. През последната година и половина пътувам по работа всяка седмица за по два-три дни и все някак успявам да си взема противозачатъчните в багажа и без списъка на Бенет Райън. И сега изведнъж си решил да ме провериш колко съм отговорна?

Той премигна и отвърна поглед от мен, извади телефона си и каза:

— Едно простичко „да“ или „не“ щеше да свърши работа.

— А „Да ти го начукам“ ще свърши ли работа?

Той бавно обърна глава към мен и каза много тихо:

— Не си играй с огъня, Милс.

Топлина се спусна по тялото ми, по бедрата и се събра във вряла топка между краката ми. Точно тогава осъзнах, че нарочно ме провокираше. Защото колкото и да изглеждаше спокоен, знаех, че е напрегнат колкото мен. Наместих се на седалката и изсъсках:

— Контролиращ задник.

— Темпераментна кучка.

Обърнах се към него и докато говорех, на всяка дума забивах пръста си в гърдите му.

— Ти. Си. Невъзможен. Контролиращ. Надут. Тираничен. Гъз.

И тогава се стоварих по гръб на пода на лимузината, въздухът напусна дробовете ми и той вече се беше покатерил върху мен. Пенисът му се притискаше към дълго пренебрегваното ми междукрачие. Избута роклята ми над бедрата и започна да се притиска към мен силно, да движи бедрата си и да клати цялата кола. Устните му се притиснаха към моите и със сила разтвори устата ми, за да плъзне езика си по зъбите ми. Усещах вибрациите от стоновете му и празнотата между краката ми. За първи път си помислих, че празнотата може да боли.

Исках го навсякъде! Скубех косата му, докато простена от болка, но веднага след това хвана китката ми в дланта си, закова ръката ми над главата, а другата му ръка се плъзна между телата ни. С две здрави дръпвания успя да разреде бикините ми. Не бях обула нещо специално, защото не очаквах да ме докосне. Може би затова се затрудни този път. После чух как разкопчава ципа си, изважда пениса си и го насочва право между краката ми.

— Моля те — умолявах го и се борех с него да освободи едната ми ръка, за да мога да сложа и двете на задника му, да се наместя под него и да го накарам да влезе в мен.

— Молиш ме да те чукам? — попита и засмука кожата на врата ми. — Молиш ме да те накарам да свършиш?

— Да.

Устните му се движеха по шията ми, смучеха, вкусуваха ме.

— Не го заслужаваш точно сега. Просто исках да... — Погледна ме, дъхът от ноздрите му беше като огън върху кожата ми. — Искам

да...

— И двойката, която всички очакваме тази вечер — чух нечий глас някъде много далеч от мен.

Дори не бяхме разбрали, че колата е спряла. Вратата на лимузината рязко се отвори. Макс надникна в колата, лицето му се изкриви от ужас, затръшна вратата и обяви пред всички, които ни чакаха:

— Изглежда, че щастливите бъдещи младоженци имат нужда от минутка да довършат разговора си.

Бенет се изправи бързо, прибра го набързо в панталоните си, после оправи ризата си и през цялото време ме гледаше войнствено. Седнах, оправих полата си и вдигнах разкъсаното си бельо. Изръмжах като звяр и го метнах в лицето му.

— Бенет, сериозно, не можа ли поне една вечер да си държиш фетиша в гащите. Една шибана вечер.

Той поклати глава, взе ги от седалката и ги пхна в джоба на самото.

Трябваше ми минута да оправя косата и грима си в огледалото на пудриерата си. Бенет седеше с лакти, опрени на коленете и скубеше косата си.

— Мамка му! — изкрещя.

— Всичко е заради шибаното ти правило.

— Правилото е хубаво.

— И аз така си мислех. Сега вече не съм сигурна. И двамата сме се превърнали в пещерняци.

Почти едновременно поехме няколко дълбоки стабилизиращи глътки въздух, сложих ръка на дръжката, погледнах го и попитах:

— Готов ли си?

Той извади пръсти от косата си и ме изгледа. Погледът му обходи лицето ми, косата, после падна към гърдите, краката и после ме погледна в очите.

— Почти — каза, плъзна се към мен, сложи ръце от двете страни на лицето ми и притисна устните си към моите. Издърпа долната ми устна в устата си, засмука я. Без да откъсва очи от моите. Студеният му до преди секунда поглед се стопли, нажежи и натежа от обожание. После пусна устната ми, целуна брадичката ми, шията и пак ме целуна

бавно и сладко по устните. Така ми се извиняваше, че се държа като задник, а моето извинение беше, че му позволявах да се извини.

* * *

Ресторант „Бали Хай“ беше на километри от хотел „Дел“, но беше едно от любимите места на Бенет. Намираше се в най-северната част на Шелтър Айлънд. Ресторантът беше известен с удивителната си гледка към пристанището и към по-голямата част от Колорадо. Сградата беше на два етажа. Ресторантът беше на втория, а голямата зала за специални събития на първия етаж на нивото на океана.

Излязох от лимузината. Очевидно Макс бе предложил на гостите да ни изчакат вътре. На лицето ми засия усмивка. Макар че бях виждала снимки и бях слушала толкова много за ресторанта и за превъзходната храна и за световноизвестния коктейл „Май Тай“, за първи път виждах всичко това на живо. Бенет бе пожелал да организира тази вечер за мен, а аз бях организирала медения месец.

Бяхме наели целия първи етаж, а хората вече се изсипваха навън на огромната веранда. Имаше бар с изглед към океана и още един вътре в салона. Барманите вече бяха доста заети с коктейлите. Сервитьорките разнасяха предястията. Всички бяха дошли за вечерята преди големия ден.

Когато направихме няколко крачки в залата, всички се обърнаха и ни посрещнаха с възторжени викове. Беше... много мило... Това бяха нашите роднини и най-близките ни приятели. Бенет се усмихваше сковано и се опитваше да благодари на всички. Не можех да го виня за неловкото чувство. Кой знае колко души ни бяха видели в колата точно когато се канех да забия пениса му в мен? Слава богу, че бяха само семействата ни и приятелите ни, защото това някак ги задължаваше да се преструват, че не са видели нищо.

Когато виковете започнаха да стихват, чух гласа на леля Джудит, която явно не се бе усетила, че всички са млъкнали, и се изцепи така, че да я чуят и мъртвите:

— Ако бях на двайсет и нещо, щях да му позволя да ме изучука.

Няколко души се засмяха нервно, другите се спогледаха и тихо си казаха нещо. Господ здраве да ѝ дава, но леля ми не изглеждаше

изобщо притеснена за това, че току-що я бяха хванали в похотливи намерения спрямо младоженеца. Тя просто сви рамене и каза още по-високо:

— Какво? Това си е самата истина? Не се правете, че не знаете за какво говоря. Дано нашата Клоуи има някой и друг скрит коз в ръкава. Това се опитвам да кажа.

— Е, под неговия ръкав със сигурност няма татуировка с лицето ми — прошепнах и се усмихнах сладко на годеника си.

Той свъси лице и ме поведе навътре, право към бара.

— „Май Тай“ е много силен коктейл — предупреди ме, преди да си поръча един за себе си. — Искам да кажа, че в него има само алкохол.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо. — Притиснах се към него. Усмихнах се на бармана и казах: — За мен същото.

— Много големи преходи с кола има тази седмица. Не можеше ли да си останем на едно място. Само това искам да знам.

Усетих как веждите ми се повдигат въпросително и обърнах поглед към Бенет. Не само че плащахме за престоя на цялото му семейство в хотела, но и бяхме наели коли да ги карат, когато пожелаят, където пожелаят. Той стисна ръката ми окуражително, сякаш да ми напомни, че семействата ни са луди. После се покашля и каза:

— Това са прекрасни места, Лайл. Заслужава си да се видят. Сериозно ли искаш да изпуснеш възможността да разгледаш това прекрасно място?

Бул се втурна към нас, стиснал прословутата си пластмасова поставка за бира, в която в момента се мъдреше „Будвайзер“ светло. Когато приближи, вдигна два пръста като цев и каза:

— Знаете ли какво искам да уцеля тази седмица?

После намигна, премести „цевта“ към мен и каза:

— ТАЗИ КРАСИВА ДАМА.

— Много удачно — каза сухо Бенет. — Класика, Бул. Както винаги.

Бул махна над главата си и се отправи директно към дансинга. Дисководещият бе започнал да пуска музика, но все още доста тихо, защото се очакваше, че хората първо ще вечерят и чак след това ще започне истинското парти. Но за Бул това нямаше никакво значение. Той се отдалечи с движения, които трябваше да наподобяват лунната

походка на Майкъл Джексън и започна да се движи в малки кръгове и да подканва всяка жена, която се осмелеше да го погледне в очите:

— Тази седмица съм самотен жребец. Коя иска да ме поязди първа?

Повечето хора, предимно жените, се загледаха в питиета си, или веднага намериха с кого да си говорят, а други просто забиха поглед в тавана. Отпих от моя „Май Тай“. Едва преглътнах. Закашлях се. Бенет леко ме потупа по гърба.

— Не си се шегувал. Това наистина е много силно.

— О, Кло, моля те не преигравай — каза Джордж и ме подбутна с таза си. — Ти си мъж!

— Нещо, което не може да се каже за теб — съгласих се.

Беше сменил костюма и сега беше облякъл черни джинси и бяла, вталена по тялото риза с черни диаманти. Изглеждаше фантастично. Стана ми малко мъчно за него, усмивката ми се вгорчи, защото Джордж нямаше никаква компания за вечерта освен Уил, който в момента си почиваше в ъгъла с Хана. Изглеждаше тотално изтощен от приключенията с Джудит и Мери. Мисля, че в един миг се бе предал и нямаше никакъв избор освен да погледне на нещата от веселата им страна — единственият начин да приемеш целия абсурд на ситуацията. Позволяваше им да го хранят в устата с ягоди по време на закуска, а Хана само се смееше и го намираше за комично. Предположих, че Уил няма да има сили да прави компания и на Джордж.

— Изглежда братовчедът на Бенет си търси партньор. Готов ли си да пояздиш бика?

Тъмните вежди на Джордж се повдигнаха удивено към въпросния бик, който танцуваше все така самотен и продължаваше да приканва и... съблазнява дамите по своя си начин.

— Това ли е единствената ми опция да прелъстя някого? Да се забавлявам с контингента от Джърси?

— За съжаление така ми се струва — казах. — Освен ако не искаш да опиташ пак с Уил. Чух обаче, че там се е появила някаква конкуренция от женски хищници над средна възраст. А и се носи слух, че тази седмица Хана се опитва да му строши пениса.

Джордж взе напитката ми и отпи няколко големи глътки, сбръчка нос и ми я върна вече наполовина празна.

— Боже мой, това е силно!

— Мислиш, че това е силно! — каза Лайл и бутна чашата си в лицето на Джордж. — Не знаеш какви напитки пиехме ние в морската пехота. — Устните на Джордж се извиха в лека усмивка. — Сигурен съм, че на теб, момче, би ти харесало в морската пехота.

— Да, би му харесал всеки един моряк — каза тихо Бенет и отпи от питието си, прокара ръка по гърба ми и я остави на чупката над дупето ми.

Лайл продължи да обяснява, сякаш не бе чул коментара на Бенет.

— Онези напитки, момче... пиеш и след това бензинът ти се струва като вода. Алкохолът тогава беше нелегален. Но пък какви веселби ставаха! — Бенет започна да се мърда неудобно и сконфузено и да мърмори. Лайл кимна и се обърна към мен: — Тогава трябваше да ходя с километри, докато намеря жена, която да се съгласи да дойде с мен. Понякога си плащах, но няхах нищо против. — Лайл погледна към другия край на залата и вдигна напитката си към Сюзън и Елиът за тост. — Коварно нещо беше този алкохол. Какво да се прави.

Притиснах ръка към устните си и се опитах да потисна смеха.

— О, наистина не знам какво би могло да се направи? — каза тихо Бенет. — Може би да не сочиш към годеницата ми, когато разказваш как си плащал на проститутки.

— Вероятно и аз бих постъпил така — съгласи се Джордж. Лайл, който изобщо не схващаше за какво става дума, пак се обърна към нас.

— През уикенда слагаха канелена пръчица. Уж да го направят по-специално. И пак имаше отвратителен огнен вкус.

— Канелен огън един вид? — реших да добавя.

— В напитката или в проститутките слагаха пръчиците? — попита Джордж. Лайл обаче дори не се усмихна.

— В напитката.

— Наистина, можело е да я слагат и на двете места — казах на Джордж.

— Нямам представа какъв е вкусът на жената. Със или без канелена пръчка. Само това казвам — прошепна драматично Джордж. — Може пък да е нещо специално.

— Едно момче от екипажа ми — започна Лайл на нова сметка, очевидно отново потънал в спомените. — Как се казваше, че забравих? — Отпи от чашата си, затвори очи, концентрира се и ги отвори след няколко секунди. — Бил. О, този Бил! Слушайте да ви разправам. Е,

той беше нещо друго. Една вечер се напи и като се върна, беше облечен в женско бельо. Боже, колко го гониха момчетата из ъглите онази вечер.

Всички мълчахме и се чудехме какво да кажем, когато Джордж се обади:

— Да, както вече казах, морската пехота е идеалното място за мен.

И тогава всички се обърнахме при силния вик от другия край на салона. Уил се опитваше да прикрие задника си с две ръце и гледаше леля ми Мери с онзи огнен секси поглед, който трябваше да ѝ напомни колко е нетърпима. После направи няколко крачки напред като хищник, а леля Мери отстъпваше назад с ръка на устата. Изглеждаше жалка и неадекватна в опита си да покаже колко съжالياва за случилото се.

Джордж ме погледна.

— Време ли е да започвам да ревнувам, че прилагат сексуален тормоз върху моето момче?

— Да, определено — каза сухо и замислено Бенет. — Учудвам се, че лелите на Клоуи все още не са му сложили седло и не са го яхнали.

— В такъв случай няма да е зле да отида и да му кажа, че когато стане гей, няма да има такива проблеми. Предполагам ще е заинтригуван да научи какви чудеса могат да сътворят тези две ръце. — След което размърда пръсти в лицето ми, а Лайл се обърна и изгледа Джордж с любопитство. — Става дума за клавишни инструменти. Истински цар съм на пианото — добави Джордж и тръгна към дансинга.

* * *

С Бенет излязохме на верандата. Гледахме към океана и приказвахме с някакви далечни братовчеди, които той не беше виждал от години, а аз виждах за първи път. Бяха мили хора, а разговорът се въртеше около основните теми, обсъждани по време на всички разговори тази седмица:

Как е времето във...?

Ще ми припомниш ли с какво се занимаваш?

Кога се видяхме за последно?

През цялото време ръката му беше около кръста ми, стискаше ме, сякаш ме наказваше. Грубият му допир ме ядосваше и в същото време ме възбуждаше. Плъзнах ръка върху неговата и забих ноктите си в кожата му. После ме стисна по-силно, а аз забих нокти още по-дълбоко и тогава вече извика, пусна ме и ме изгледа зловещо.

— По дяволите, Клоуи!

Усмихнах му се сладко, доволна от малката победа и тогава усетих гигантската ръка на Макс върху рамото ми. Наведе се между мен и Бенет и каза на ококорените от изумление братовчеди:

— Не им обръщайте внимание, те така си казват, че се обичат.

Дисководещият обяви, че вечерята е сервирана и всички тръгнахме към местата си. С Бенет седяхме на централната маса, притиснати от родителите ни от двете страни. Като две парчета шунка в сандвич. По двата фланга се простираха останалите маси. Все още усещах допира му по кожата си и болеше. Но по-силното чувство беше на хлад и празнота. Той беше единственият мъж, когото исках така отчаяно, че бях готова да го вбеся, да го изкарам от кожата му, само и само да гледам с наслада как го прекършвам на две, как го свалям на колене пред себе си, за да ми даде това, което искам.

Елиът и баща ми станаха и тръгнаха към празното място пред масите. Елиът се усмихна на диджея и взе микрофона.

— Бенет е най-малкият ми син и през целия си живот е бил крайно мотивиран, целеустремен, и с високо чувство за самоконтрол и вътрешен баланс. Когато Клоуи се появи в живота ми, Бенет все още живееше във Франция. По онова време няхах никаква представа какво това момиче щеше да направи с въпросния самоконтрол и баланс на сина ми.

Хората се усмихваха и кимаха одобрително.

— Но исках да ти кажа, че се надявах — каза и ме погледна. — След като те опознах, беше много трудно да не искам да бъдеш част от семейството ни. Но с тези двамата нищо не става насила, не става и с убеждения. При тях важат само природните закони, защото те двамата сами по себе си са природни закони. Щастлив съм за себе си, за Сюзън, за Хенри и Мина. Понякога имам чувството, че когато вие двамата се събрахте, светът стана спокоен и мирен.

После се обърна към баща ми. Микрофонът изпищя в ръцете му и всички сложиха ръце на ушите си. После татко прочисти гърло, извини се и започна с разтреперан глас:

— Клоуи е единственото ми дете. Майка ѝ почина преди няколко години и сега съм тук от името на двама ни, но никога не ме е бивало в тези неща. Искам само да кажа, че се гордея с теб, слънце. Ти успя да намериш единствения човек, който може да те опитоми и най-вече, който иска да те опитоми. Бен, харесвам начина, по който гледаш дъщеря ми. Харесвам това, което мога да видя в теб и съм горд, че имам възможността да те нарека мой син.

Елиът усети, че баща ми става прекалено емоционален, затова взе микрофона от разтрепераната му ръка и каза:

— Подготвили сме едно малко слайд шоу от детството и най-младите години на децата ни. Ще върви няколко пъти по време на вечерята, за да имате възможност да разгледате всички снимки. Насладете се на хубавата компания и на вечерята.

Гостите аплодираха и после ахнаха в един глас, когато се появиха първите ни снимки като бебета, като малки деца, като тийнейджъри. С усмивка гледах как се изреждат снимките, на които бях в ръцете на мама, или се боричках с татко. Навсякъде изглеждах толкова самодоволна и палава.

На всяка една снимка Бенет беше издокаран, лъснат, спретнат, красив. Дори и в странната и мътна възраст, предшестваща тийн годините му!

— Изобщо бил ли си някога гнусен и отвратителен? — изсъсках в ухото му.

Точно тогава се появи снимка, която предизвика бурен смях: това беше годината на най-отвратителната подстрижка в историята на човечеството: бях остригана късо отпред и встрани и с дълга коса отзад. И със скоби на зъбите. Изглеждаха толкова големи, сякаш бях захапала железопътни релси.

— Стой и гледай — промърмори Бенет.

И веднага след като го каза, на екрана се появи снимка на Бенет с някаква грамота. Изглеждаше сякаш бе пораснал за една нощ и на сутринта късите гащи му бяха станали прекалено къси, косата му много дълга и рошава, и камерата го бе уловила по средата на някакъв доста непривлекателен изблик на смях. Изглеждаше... е, добре тук не

изглеждаше точно божествен, но все пак, дори и такъв Бенет просто беше красив и в никакъв случай гнусен и отвратителен.

— Мразя те — казах.

Той се наведе, целуна ме по челото и каза:

— Разбира се, че ме мразиш.

Последната снимка беше правена неотдавна. Същата снимка беше прилежно подредена във всекидневната на Сюзън: Бенет стоеше с ръце зад гърба ми, шепнеше нещо в ухото ми, а аз се смеех.

Наведох се и целунах татко по бузата. Той се изправи и прегърна Елиът и Сюзън.

Снимките започнаха да се въртят от началото и всички отпиха от виното, което сервитьорите бяха налили в чашите им. Огледах масите и се опитах да уловя онези мигове, когато хората не знаят, че някой ги наблюдава. Сара каза нещо съвсем тихо, а Макс се наведе и я целуна по бузата. Уил метна един бадем към Хана, а тя се опита да го хване с широко отворена уста. Не успя. Джордж и Джулия спореха дали е редно да се позволи на производителите на джинси да използват белина при избелването на плата. Племенницата на Бенет, София, се покатери в скута на Хенри, Елиът доля вода в чашата на Сюзън, която ме погледна и лицето ѝ грейна от щастие. В очите ѝ можех да видя цялата история на Клоуи и Бенет и колко силно бе желала това за сина си.

Бенет плъзна ръка по коляното ми и нагоре под роклята. Сърцето ми се сви, после бавно се отпусна и сякаш хукна в тежък галоп. Репетицията беше толкова разхвърляна, че едва в този миг усетих цялата тежест на предстоящото събитие. На неотменно приближаващата сватба.

Утре се женех.

За Бенет Райън.

За мъжа, който ме бе чукал с омраза, докато го обикна.

И си спомних...

— *Госпожице Милс, работата с вас би била значително по-лесна, ако не продължавахте упорито да пренебрегвате всички граматически правила при записването на протоколите от събранията.*

— *Господин Райън, забелязах, че компанията предлага Курс по комуникация с екипа за директори начално ниво. Да ви запиша ли?*

— *Занесете тези фактури в счетоводството. Какво има, госпожице Милс? Карта ли ви трябва?*

Взех чашата с вода и изпих половината. Ръката ми трепереше.

— *Добре ли си, бейби?* — прошепна Бенет в ухото ми. Кимнах прекалено ентузиазирано и се опитах да се усмихна спокойно и уверено. Въпреки това съм убедена, че съм изглеждала като лунатик. Усецах как по челото ми избива пот и докато се опитвах да разтворя салфетката си, вилицата ми трепереше в ръката. Бенет ме гледаше развеселено, даже му беше интересно. Сякаш наблюдаваше гръмотевична буря на забавен кадър.

— *Радвам се, че най-сетне сте решила да се занимаете с фигурата си, госпожице Милс.*

Красивият, шибан негодник.

— *След това ще отработите изгубения час, като ми приготвите презентация за случая Пападакис. Това ще стане в шест в залата за конференции.*

И си спомнях...

— *Помоли ме да ти помогна да свършиш, Милс.*

— *Моля, начукай си го.*

Бенет плъзна успокояващата си ръка по врата ми. Погледнах го и премигнах.

— *Обичам те* — прошепнах. Имах чувството, че сърцето ми бе закачено на хвърчило и изпратено някъде високо в облаците и оставено на милостта на вятъра. Беше почти невъзможно да не се покатеря върху него и да не го моля да ме докосне.

— *И аз те обичам.* — Наведе се към мен и устните му минаха като четка по моите. Всички около нас се развикаха ентузиазирано и подсвиркваха, но той много внимателно отмести устни от устата към ухото ми и каза:

— *Не си и помисляй да тестваш волята ми точно в този момент, Милс. Предупреждавам те, идеята ти не е добра.*

Опитах се да му обясня, че не се опитвам да го съблазня, че е игра, но нито една дума не излезе от устата ми. Той се усмихна, прибра едно кичурче зад ухото ми, но сладкият жест никак не отговаряше на остроото съскане на езика му в ухото ми:

— *Ако се опитваш да ме дразниш и предизвикваш сега, докато баща ми седи до мен, утре вечер ще получиш само едно бързо, здраво*

чукане. И нищо повече. Забрави за нежности. Ще те оставя незадоволена и гладна точно в първата ни брачна нощ.

След това се отдръпна, намигна ми и подаде на Елиът кошницата с рулцата.

Спомних си, когато след едно събрание Хенри беше намерил копчетата от ризата ми на пода на залата за конференции и Бенет ме бе измъчвал да призная, че са мои, след като той ги бе скъсал, а пред брат си се правеше на невинен. Спомних си болката, гнева и ужаса, когато си помислих, че се опитва да съсипе кариерата ми и репутацията ми пред семейството си. Но истината е, че не е целял нищо такова. Просто е бил непохватен, не е знаел какво да прави, как да започне разговор, как да се опита да общува с мен по някакъв начин и се е чувствал точно като мен — оставен на милостта на огъня между нас.

Тогавя бях побягнала в секундата, в която събранието свърши. Бях бясна. Споменът беше толкова ярък, режещ. Все още чувах как вратите на асансьора се затварят след него, усещах горещия му дъх върху шията си. А бяха минали толкова много месеци.

— *Защо си по-ядосана от обичайното?* — *попита тогава.*

— *Съвсем в твой стил е да ме изкараш курва, и то пред баща си, някаква, която гради кариера легнала по гръб или на колене.*

— *Сватбата е утре — казах и издишах. — Нали?*

— *Точно така. — Бенет ме потупа по ръката и ми се усмихна окуражително, но аз поклатих глава и се вкопчих в ръката му. Дланите ми бяха потни.*

— *Имам власт ли? Така ли? Ти се притисна в мен в асансьора. Ти ми причиняваш всичко това.*

— *Женим се. Утре. Кажи го.*

Усмивката му леко повехна, очите му ме изучаваха. После кимна и повтори:

— *Женим се утре.*

Затворих очи, когато си спомних как маската на самоконтрола се свлече от лицето му и как целият се оголи пред мен, когато разтворих крака и свърших сама на канапето в офиса му, докато той говореше по телефона.

— *Какво правиш с мен?* — *бе попитал почти изумен.*

— *Добре ли си, Милс?* — *прошепна и сковано се усмихна на сервитьора, който остави първото блюдо пред нас.*

— *Не искам да излезем от тази врата и да загубим това, което намерихме тук тази нощ.*

Избутах стола назад, станах и се отдалечих от масата, минах покрай насядалите хора и се запътих към тоалетните. Хукнах към втория етаж, където имаше резервирана гардеробна специално за нашето парти. Седнах и дори не включих осветлението.

Помещението беше малко и задушно. Тук бяхме държали цветята и тежкият аромат висеше в мрака. Поемах дълбоко въздух. И пак, и пак. Вдигнах поглед и се видях в огледалата на цялата срещуположна стена. Това беше мигът, в който за втори път можех да почувствам всяка, абсолютно всяка емоция, която някога съм изживявала с Бенет. Омраза, страст, страх, съжаление, потребност, глад, любов

любов

любов

ослепителна любов.

Дръпнах огърлицата си. Сякаш някой ме душеше с... носталгия, с очакване, и най-вече с огромната потребност всичко това да свърши и да стане официално, ние да го направим официално пред себе си и пред хората, които обичахме, защото се страхувах, че съдбата може да реши да ни вкара в друга пътечка и да ни превърне във врагове.

— Дишай, Клоуи — казах си на глас.

Вратата се отвори, триъгълник светлина разряза мрака и след това изчезна и всичко пак стана тъмно. Големите топли ръце на Бенет се спуснаха по гърба ми и спряха на таза ми.

— Здравей — каза и целуна врата ми. Дълбокият му глас се разстели по кожата ми като океански прилив.

Затворих очи и се обърнах към него в ръцете му. Притиснах лице към шията му, вдишах дълбоко аромата на парфюма му, отворих уста да засмуча гладно кожата му. Ухаеше на... у дома. В ръцете му си бях като у дома.

Той простена тихичко, пръстите му се забиха в дупето ми, после тежко и бавно се плъзнаха по гърба ми. Трепереше.

Но веднага си спомних за ограничението, което бе наложил, за страданието, което причиняваше и на двама ни. И тогава ме заля нова вълна бяс. Започнах да го удриям по гърдите и да крещя:

— Ти направи това с мен! Ти и твоите тъпи правила! И усмивката ти, и гигантския ти penis, и как не даваш друг освен теб да

го пипне. Ти и дългите ти пръсти и езикът ти, които правят онези... кръгчета. Ти! — Поех въздух и продължих да викам: — Защо си толкова перфектен във всичко? Твърдоглав. Изискваш от хората непосилни неща, командваш ги, говориш глупости през цялото време. Ти си пълен задник! И знаеш ли какво? Майната ти, Бенет!! Защо си толкова умен и добър във всичко? Защо ме обичаш? Как така точно аз извадих тоя късмет? Превръщаш ме в маниак. Мислех, че ще се разплача долу пред всички онези хора!

Той се засмя и усетих как клати главата си с несъгласие.

— Силно се съмнявам. Плака преди две години, така че според мен не се пада да плачеш до...

Прекъснах го с целувка. И наистина имах намерение да е само една бърза твърда целувка, за да го накарам да млъкне, да накарам и себе си да млъкна, целувка на облекчение и благодарност, че Бенет винаги беше себе си, особено когато имах нужда да го чуя, да го видя такъв. Но в мига, в който отвори устата си и ми позволи да плъзна език по долната му устна, намеренията ми отидоха по дяволите и се превърна в трескава, разтреперана целувка. Езикът му се стрелна да посрещне моя. Той ме вдигна и ме закова на стената, ръцете му се плъзнаха под роклята ми, пръстите му се забиваха в бедрата ми.

— Не те страх от утре, нали?

— Не! — простенах и когато усетих как пенисът му се отърква през панталона в голата ми кожа, главата ми рязко се изви назад и се удари в плочките.

— Защото, ако е така, трябва да знаеш, че ще те влача за косата по оная пътека.

Засмях се, но смехът ми бързо се превърна в тежък стон, когато устните му се закатериха по шията и брадичката ми.

— Странно. Защо си мислиш, че е възможно да ме завлечеш, където и да е — казах. — На колене!

Той ме изглежда ядно.

— Моля?

— Колене — повторих.

Ако погледът можеше да убие, щях да бъда разсечена на две и вече сервирана с калмари.

Без да каже и дума, той ме пусна на пода и коленичи пред мен. Не му бяха необходими допълнителни инструкции. Просто качи

единия ми крак на рамото си и отвори уста под клитора ми. Целта му беше да ме докара до оргазъм за максимално кратко време. Нямах дразнене, нямах нежни целувки и нежни прокарвания на езика по голата ми кожа. Отворена уста, смучене, увиване на езика около клитора и бързи, и ловки действия с пръстите.

Но той не направи точно това, което очаквах, и леко ме изненада. Вкара един пръст в мен, навлажни го, прокара го назад към дупето и внимателно го притисна към другата дупка и леко плъзна навътре. От устните ми се откърти най-отчаяният и жалък стон в живота ми. Хванах се за косата му, за да мога да пазя равновесие, докато се движа върху лицето му. Бенет много рядко посягаше към това място, но когато го правеше, с пръст или с пенис, това ме упояваше и успокояваше за дни наред.

Устата му смучеше кожата ми, палецът му във влагалището, другият му пръст в дупето, удоволствието беше нечовешко, пулсиращо, мрачно. Беше прекалено много и в същото време недостатъчно. Исках по-дълбоко, по-силно, по-голямо.

Оргазмът ми започна да се събира под стомаха, но се страхувах, че това само ще ме залъже за малко, а още по-големият ми страх беше, че само голото тяло на Бенет заровено дълбоко в мен можеше да ме задоволи.

Тогава, сякаш прочел мислите ми, той вкара втори пръст отзад и започна да ме чука бързо и силно, докато бедрата ми затрепериха, ноктите ми се забиха в главата му, оргазмът ми експлодира като бесен пламък и подпали бедрата ми и огъна гръбнака ми. От гърлото ми се изтръгна вик. Бенет не спря, докато и последната конвулсия не отшумя и започнах леко да го бутам назад. Накрая целуна нежно клитора ми, облегна се и ме изгледа.

— Мисля, че това ще те държи до утре вечер.

Главата ми се отпусна на стената. Имах чувството, че краката ми са от желе.

— Да.

— Изглеждаш добре изчукана.

Въздъгнах и промърморих:

— Чувствам се добре изчукана. Тази твоя магическа уста и палави пръсти.

— Реших, че това е може би в реда на нещата — каза, изправи се и оправи сакото си.

Плъзнах ръка надолу, обхванах пениса му и я прокарах няколко пъти по дължината му. Щеше да се пръсне.

— Един от нас трябва да слезе долу. Няма ни от... няколко минути. Бенет, сериозно, това беше наистина забележително изпълнение.

Чух как скърца със зъби, челюстите му нервно се мърдаха настрани.

— Знам — каза.

— Съжалявам, че нямам време да върна услугата — прошепнах и се надигнах на пръсти да го целуна по бузата.

— Не, не съжаляваш.

— Е, така или иначе трябва да отидеш да се измиеш. Можеш да си направиш една ръчна преди това, така че с един куршум два заека. Отново.

Той наведе глава, вдиша дълбоко в шията ми, удари силно с ръка стената до главата ми, обърна се и излетя като ураган през вратата.

Тръгнах към стената и с опипване намерих ключа за осветлението и после огледах отражението си в стената огледала. Прибрах едно паднало кичурче в малкия диамантен клип на косата ми, усмихнах се и излязох.

* * *

Уил излезе от мъжката тоалетна точно когато Бенет влезе като ураган в нея. Погледна ме, засмя се и попита:

— Какво му е на Бенет?

— Сам си е виновен — казах невинно.

Той кимна с престолено съчувствие и попита:

— Готова ли си за утре?

— Никак.

— Всичко ще е наред. А ако не е наред, алкохолът ще оправи нещата — каза и ме прегърна през рамо.

— Знам — казах. — Всъщност не съм притеснена, само съм малко...

— Мамо, това е мъжът с голямата пишка. Видях го в банята.

С Уил погледнахме надолу и видяхме как синът на Кейт, третата братовчедка на Бенет, сочи към „пишката“ на Уил. Сложих ръка на устата си, за да задуша смеха. Уил вдигна ръце нагоре и видях как лицето му се изкриви от ужас.

— Кълна се, не съм му показвал...

— О, знам, знам — каза Кейт с разширени очи от неудобство и срам очи. Тя захапа устната си и сякаш искаше да се извини, но като че не можеше да откъсне поглед от него. После се опомни и погледна сина си. — Той се учи да ходи до тоалетната сам и съпругът ми каза, че ви е оглеждал. О, не, какви ги говоря. Не съпругът ми ви е оглеждал, а детето. Не че не би ви огледал... Но не би го направил, защото е женен. И не си пада по мъже. Но спомена, че синът ни се е разхождал и ви е огледал... И... О, Господи! — След което не успя да кажа и дума повече, грабна детето и бързо побягна към женската тоалетна.

— Какво беше това? — попитах.

Той се усмихна, сви рамене и каза:

— Детето се разхождаше край писоарите, докато баща му си миеше ръцете. Нищо особено.

— Защо жените загубват дар слово, когато са край теб?

— Така ли е? — попита той и пусна най-чаровната си усмивка.

— Ти говориш нормално с мен.

— Това е така, защото аз съм дракон, а не жена — смигнах му.

— Туш! — Погледна ме отново и очите му пламнаха, сякаш искаше да ми сподели нещо. — Има нещо, което искам да обсъдя с теб.

— Уилям, поласкана съм от вниманието, но ако имаш намерение да ме упрекваш за нещо, веднага те предупреждавам, че няма да разбереш какво те е ударило, преди дори да ми е дошъл редът да говоря.

Той въздъхна и заби поглед в земята.

— Честно казано Клоуи, ти си единствената жена, за която съм сигурен, че може да ме сложи на коленете си и да ми строши гръбнака. Но не, няма да те упреквам. Става дума за бъдещия ти съпруг.

— Какво е направил сега?

Уил въздъхна бавно, погледът ми се премести на лицето ми. Беше достоен опонент, няма спор.

— Мисля, че знаеш какво е направил.

Сега, след като го огледах отблизо, по бузите му забелязах следи от червило, косата му беше разрошена, сякаш котка бе прокарвала ноктите си през нея. Уил винаги е бил човекът с каменното лице, умната уста, съблазнителния ум, а всичко това само по себе си беше прекалено много, без дори да се налага да споменавам за вида му. Може би затова сега ми беше толкова забавно да наблюдавам как черупката му започва да се пропуква.

— О, стига. Джудит и Мери са котенца.

— Аха, да — каза и се засмя злокобно. — Котенца. И знам, че Бенет ги е насъскал. Казвам ти, Клоуи, ще се държа прилично до края на сватбата, няма да го правя на проблем, но войната е факт от мига, в който се върнете от сексуалната си фиеста на Фуджи. Разбираш ли ме?

Усмихнах му се крайно развълнувана от перспективата и започнах да кимам ентузиазирано.

— Онзи клоун, който му пратих за рождения ден, ще е като перце, кацнало върху облак. Разхлабителното в обедата ми? Детска игра. Ако си мислиш, че беше лоша идея да изпратя онова фалшиво резюме за отворената позиция за асистентка на Бенет и пратих стриптийзърката, не, това е нищо. Говорим за най-висока степен на военна готовност. За опасност от най-висок ранг.

— Нямам търпение, Доктор Самър.

Той ме дръпна назад и ме огледа изпитателно.

— Малко се притеснявам от ентузиазма и вълнението ти.

Оттласнах се от стената, потупах го по бузата и казах:

— Аз съм развълнувана. Радвам се, че след утре единствената промяна в живота на Бенет ще бъде пръстенът на ръката му и моето фамилно име след името Бенет. Искане ми се да знам, че състезанието „Кой има най-големи тестиси“ ще продължи, че ти и Хана ще бъдете все така прекрасни и забавни, че Макс и Сара ще продължат да бъдат така отвратително влюбени. Бенет ще продължи да разтърсва света ми до основи и да ме влудява. Това е животът, такъв какъвто трябва да бъде.

И точно в този миг Бенет излезе от банята. Изражението му беше много по-спокойно. Намигна ми. Уил го изгледа лошо, обърна се и тръгна надолу.

— Е? — попитах, когато Бенет се приближи и прокара устните си по моите.

- Какво?
- По-добре ли си?
- Значително.
- Каква беше фантазията ти?

Бадемовите му очи натежаха, погледът му се закова върху устните му. Наведе се напред и промърмори:

— Ръцете и устата ти бяха вързани. Чуках те отзад и не ти позволих да свършиш.

След това ме целуна по бузата, хвана ме за ръката и ме поведе към салона. Изведнъж разбрах, че не се шегува, казваше ми самата истина и изведнъж вече не бях вече толкова спокойна.

* * *

Хората поприключваха с вечерята и вече си поръчваха коктейли, събираха се на малки групички да си говорят, някои дори се престрашиха да танцуват на дансинга. Бенет и аз гледахме от местата си. Дългата му ръка беше облежната на седалката на стола ми и започна да си играе с косата ми.

- Ти си като тъпа болка в задника — каза тихо.
- Ти обаче не беше болка в моя.
- Безсрамница — засмя се той.
- Така си е.

Той се пресегна да вземе напитката си, а аз погледнах към Уил, притиснат между Мери и Джудит.

— Ще загазиш за това, знаеш ли? — казах. — Уил спомена, че ще последва кървава война.

Ръцете на лелите ми се плъзгаха по гърдите и ръцете му, в косата му... честно, изглеждаше като някакво извратено видео на NaughtybyNature^[1]. Опитваше се да играе играта, но господи, дори и най-добрите могат да се прекръшат в такава ситуация.

— Хей, вие двечките, спрете веднага — изкрещя баща ми през цялата зала.

— Просто си припомняме младостта, Фреди. Спокойно! — извика Джудит.

Когато ръката на Джудит съвсем недискретно се плъзна към задника на Уил, той внимателно стана, запрепъва се към диджея и измъкна микрофона от стойката.

— Хана! — Микрофонът изпищя и всички си запушиха ушите. Диджеят спря музиката и в залата настана пълна тишина. Уил изглеждаше напълно спокоен. — Хана, погледни ме.

Очите ѝ бяха станали като тигани и тя леко и много предпазливо поклати глава.

— О, господи — прошепна тя.

— Спомняш ли си какво ти казах в самолета? — попита Уил със заковани в нея очи.

Лека усмивка се плъзна по устните ѝ.

— Опресни паметта ми, Играчо Уил.

Той стисна очи, пое дълбоко въздух, погледна я и каза:

— Омъжи се за мен.

Определено не бях единственият човек, който възкликна. Всички в залата ахнаха в един глас. Бенет бръкна в джоба си да ми подаде кърпичка, сякаш усещаше как сълзите лаят към очите ми. Макс направи същото, но за разлика от Сара, която му се усмихна и я пое с благодарност, аз го избутах грубо.

— Извинявай, Клоуи — каза Уил, който сякаш не бе сигурен дали не сънува, или наистина прави това пред всички тези хора. — Знам, че моментът не крайно неподходящ.

— Да не си посмял да развалиш момента с празни приказки с мен — казах и започнах да махам като луда към Хана. — Продължавай. Това е най-хубавото, което се е случило тази вечер. Поне до този момент.

Бенет заби пръстите си в рамото ми и се засмя мрачно.

— Сега вече загази.

Хана направи няколко крачки към дансинга и хората разчистиха пространството между тях.

— Искаш да се ожениш за мен, защото те е страх от лъвиците на дансинга?

— Малко — призна Уил, но този път гласът му беше неестествено писклив. — Малко. Но от толкова много време искам да те питам и всеки ден не ми стига смелостта. — Вдигна ръка да я спре, преди да е разтълкувала думите му грешно и продължи: — Не се

страхувам, защото не съм сигурен, а защото не знам дали ти си сигурна. Искам да си сигурна в решението си така, както съм сигурен и аз.

Хана премина през залата, взе микрофона от треперещата му ръка, остави го на стойката, каза нещо в ухото му и се вдигна на пръсти да го целуне. Не знам какво му каза, но никога през живота си не бях виждала Уил да се усмихва така широко, никога не го бях виждала толкова щастлив.

Гостите започнаха да викат, да ликуват, да ръкопляскат и подсвиркват. Бенет даде знак на сервитьорите да донесат шампанско за всички. Музиката се изля тежка и шумна над дансинга, който вече беше претъпкан. Бенет се изправи и каза:

— Да танцуваме Почти Госпожо Райън.

— Само ако ми позволите да водя, Почти Господин Милс.

---

[1] Американска рап група — Б.пр. ↑

ШЕСТ

— Дали аз съм изпила прекалено много „Тай Май“ коктейли или Уил наистина предложи на Хана? — попита Клоуи.

— Предложи ѝ — казах и спрях водата. — По средата на репетицията за вечерята на сватбата, с микрофон, пред моето и твоето семейство и вероятно са ги чули и на горния етаж. Според слуховете се е съгласила.

— Добре тогава — каза тя с четка в устата и се наведе да изплакне зъбите си. Гледах очертания ѝ перфектен задник, усещах тежкия си пулс и жуженето на желанието под кожата ми.

— Трябва да побързаш — казах, метнах кърпата в мивката и се облегнах на плота на банята.

— Ще излизаме ли? — попита тя и ме погледна с наивни очи и в същото време с подигравка, сякаш това изобщо не беше жената, която ме накара да сложа уста между краката ѝ в съблекалнята на заведението, докато гостите и семействата ми вдигаха тостове за нас и вечеряха. Бях щастлив, че отново беше моята Клоуи — точно толкова алчна, колкото бях и аз.

Но сега беше мой ред.

— Не, ще засмучеш този пенис и после ще те чукам, докато някой започне да тропа по вратата да ни каже, че закъсняваме за собствената си сватба — казах и започнах да разкопчавам ризата си. Тя се изправи и се загледа в бавно оголващата се пред очите ѝ плът.

— О, така ли?

Бутнах я към стената, прокарах ръце по извивките на тялото ѝ и ги спрях чак на задника ѝ.

— Утре може да имаш затруднения да ходиш.

— А правилото ти?

— Правилата са за духачи, които нямат шанс да ги изчукат така или иначе.

Наведох се и прокарах език по шията ѝ, повдигнах я, сложих краката ѝ около кръста си, понесох я към спалнята и загасих

осветлението веднага щом влязохме.

— Писна ми само аз да смуча, Милс.

— Кога достигна до това заключение? Преди или след като свърших днес? — попита.

Метнах я на матрака.

— Защо все още говориш? — изръмжах в устата ѝ. Целунах я силно, без грам нежност и с много гняв. С цялата ярост, която бях трупал от седмица. С едно движение тя съблече ризата ми и в същото време с крака смъкваше панталона ми надолу.

— Сега е твой ред да посмучеш — казах. — И после ще те чукам застанала на колене.

Точно тогава чух странен шум в коридора, обърнах рязко глава и премигнах в мрака.

— Чу ли това? — попитах почти сигурен, че чувам стъпки по плочките във фойето.

— Мамка му, да — въздъхна забравила, че все още забива ноктите си в мен. — Кажи ми какво още...

— Клоуи...

— Близо си, но не съвсем, сладурче — чух мъжки глас до ухото си.

Скочих готов да се бия, сърцето ми се удряше в ребрата. И точно тогава някой включи осветлението.

— За бога, Джордж! Казахме, че ще почукаме — нашепна женски глас.

Хукнах да прикривам голото тяло на Клоуи.

— Мина? — извиках, почти ослепял от внезапно излялата се в стаята светлина и още по-внезапно появилия се отнякъде силует на жената на брат ми. Някой ми метна една тениска, но не успях да я хвана, защото някой я грабна вместо мен.

— Да не си посмяла! — предупреди Джордж, който се втурна напред и застана пред мен сякаш да ме брани. — Лично ще пребия всеки, който даде на този мъж дори парче от дреха. По дяволите, Мина, ти ми каза, че ще е гол!

— О, сгрещила съм — каза тя с усмивка. — Забравих, че той пази девствеността си за след сватбата. Май пропуснах да ти кажа. Макар че ако се съди по размера на... нещата му... май е бил на път да се предаде. Бен, искаш ли да се поприкриеш малко. Майка ти идва.

Едва сега осъзнах, че стоя по боксерки.

И по... ерекция.

— Излизайте! — казах и се прикрих с една възглавница.

Клоуи се наведе и взе една памучна роба. Нашествениците бяха облечени в черно. От глава до пети. Като бандити от анимационно филмче. Убеден съм, че във всеки един друг момент щеше да ми се стори ужасно смешно. Но не и сега.

— О, хайде, Бенет — каза майка ми, която точно влизаше в стаята, следвана от Сара и Джулия. — Дойдохме само да вземем Клоуи.

— Моля? Всъщност откъде имате ключ? — попитах.

— Не питай — каза Джордж.

Майка ми мина покрай леглото и протегна ръка към Клоуи.

— Знаеш правилото, Бенет: младоженецът не бива да вижда булката в деня преди сватбата. Трябва да я изведем до пет минути. — После се наведе към мен и прошепна в ухото ми: — Пуснах ти съобщение, че ще се промъкваме да я крадем.

— Майко — изкрещях напълно загубил търпение. — Нямам време да чета петстотин съобщения за панталоните на татко, за контактите в стаята ви, кое ястие ти е харесало най-много.

— Някой няма ли да попита мен какво мисля аз? — попита Клоуи.

— Не — казаха в един глас Мина и Джордж.

— Добре — каза Клоуи и затегна възела на робата си. — Имате късмет, че съм изтощена до смърт и станах рано, иначе досега да съм ви наричала задниците. Само ме заведете до някое легло, няма значение чие. И в твоето да е, не ми пука — каза и посочи Джордж.

— Никакъв шанс за моето, принцесо.

Светът напълно се бе побъркал.

— Сара — казах и се завъртях към нея. — Как успяха да убедят теб? Ти трябваше да си добрата. Ще те омърсят, ще те завлекат със себе си към дъното. Бягай, Сара Дилън, бягай далеч от тези вещици.

Тя сви рамене и каза:

— Всъщност е доста забавно. Искам да кажа, че понеже сега си девствен, очаквахме да те заварим да шиеш гоблен или да плетеш на две куки, или в най-лошия случай да играеш на Скрабъл. Така е много по-добре, повярвай.

— Всички сте луди — казах. — Всички до един. В това число и майка ми.

— Две минути до полунощ — извика Джордж. Всички се разтърчаха като обезумели, чекмеджета и шкафове се отваряха и затваряха. Всичко, което „може да потрябва“, беше взето. Банята беше претършувана и обрана до последната вещ на Клоуи, до последната тубичка и кутийка.

— Я се отпусни, Бенет. Това си е традиция. И утре, когато я видиш как върви към теб, ще разбереш, че си е заслужавало чакането — каза Джордж.

— Взехме ли всичко? — извика майка ми.

Останалите викнаха в един глас, че са взели всичко и че е напълно в реда на нещата да отвлекат годеницата ми. После избутаха Клоуи, която едва успя да ме целуне и изведнъж в апартамента настана гробовна тишина.

* * *

Отне ми часове да заспя. Стаята беше прекалено тиха, леглото прекалено празно, и за поредна нощ не успях да чукам. Ръката ми хвана мазоли и дори не беше чукане като чукане, а съчувствие на един орган към друг.

Събудих се сам. Беше гадно. Не че не се беше случвало, напротив. При натоварения ни график винаги единият тръгваше по-рано. Освен това доста пътувахме, но за няколко дни свикнах да усещам топлото й пулсиращо тяло до мен. И сега всичко ми се струваше ужасно грешно.

Беше все още тъмно, въздухът беше влажен и дори птичките спяха. В тишината на утрото океанът ръмжеше още по-силно. Беше безкрайно трудно да остана сам. Клоуи беше някъде наблизо и в същото време прекалено далеч, за да мога да я докосна. Стомахът ми се сви от болка. Взех една възглавница и се свих около нея, за да я блокирам.

Очертаваше се безкраен ден.

Насилих се да стана, отидох в банята да се погрижа за спокойствието си, да се изкъпя и облека. Днес беше сватбата ни. След

часове щяхме да сме женени. А списъкът в главата ми с нещата, които тепърва трябваше да направя, беше почти толкова дълъг, колкото часовете до церемонията.

В този апартамент имаше прекалено много часовници. Един на ръката ми, който Клоуи ми подари в деня, в който отворихме офиса в Ню Йорк; имаше и един над мокрия бар, един над телевизора, един на нощното шкафче. Знаех точно след колко време Клоуи ще се събуди, знаех точно след колко часа ще я видя отново и ще бъдем женени.

* * *

Уил и Макс ме чакаха в лобито. Бяха седнали пред камината и гледаха някаква карта върху екрана на телефона на Макс.

— На Университета е — каза Уил.

— Не е — спореше Макс, — а е на Робинсън.

После вдигна глава, видя намръщената ми физиономия и поклати глава.

— Добро утро, слънце. Май не си се наспало добре, зайченцето ми?

— Не се прави на умряла лисица. Много добре знаеш къде е била бременната ти приятелка. Защото, ако случайно не ти е казала, беше в моята стая.

— Какво? — попита Уил.

— Всички главни женски персонажи в тази сватба, в това число Джордж, снощи се появиха в стаята ми да крадат Клоуи, за да не я виждам до сватбата. Предполагам, че се е наложило да я вържат за някой креват и да ѝ залепят устата с тиксо и ще я държат така цял ден някъде в тоя хотел, докато не дойде време да я вкарат в сватбената рокля.

Тогава ми направи впечатление, че Уил има огромни черни кръгове под очите и че се прозява през две минути.

— На теб пък какво ти се е случило?

— Хана. Това ми се случи — каза и се опита да потисне поредната прозявка. — Не знам дали е заради онези хиени, или е заради нещо друго, но откакто сме дошли, една нощ не съм се наспал като хората.

— Мразя ви и двамата — казах.

— Копеле, така се радвам да те видя в бодър дух. Особено днес — засмя се Макс.

— Да го духаш, Стела — казах и тръгнах към рецепцията. Двамата ме последваха и застанаха до мен.

Момчето на рецепцията вдигна глава, казах си името, дадох му кредитната си карта и документите си за самоличност и изчаках, докато направи фактурата за колата, която бях наел, за да взема дрехите от химическото. Искрах всичко да пристигне в идеално състояние, никакви издънки повече. Стиснах ключовете на автомобила и изведнъж се успокоих. Най-накрая имах контрол. Над едно нещо, едно-единствено, но все пак и това беше нещо. Ето как се вършат нещата: не наемаш хора, правиш си го сам.

— Господин Райън?

Обърнах се при звука на тракащи токчета.

Мамка му.

— Добро утро, Кристин — казах. — Точно отивахме за дрехите.

— За дрехите... — повтори тя и се загледа в ключа в ръката ми.

— Да. Мога ли да направя нещо за теб?

— Ами... — започна и ми се усмихна с най-фалшивата усмивка, която някой някога е виждал. Стомахът ми се сви. Това се превръщаше вече в инстинкт. — Има един незначителен проблем.

Дишай дълбоко! Дишай дълбоко!

— Незначителен? — Малък проблем. Малка злополука. Незначителен проблем.

— Малък наистина — увери ме тя. — Незабележим.

— Ето, започва се — чух да казва Уил.

Последвахме я през задната врата, през верандата и към поляната, където вече правеха подготовката за церемонията. Или поне се опитваха. Обувката ми потъна в тревата и изджвака звучно.

— Господи! — извиках и се огледах наоколо. Цялата морава беше наводнена. Столовете бяха паднали, масите бяха килнати настрана в заблатената трева. Работници и служители бягаха като обезумели в пълна паника.

— Една от подземните тръби на пръскачките се е счупила през нощта — каза тя извинително. — Водата е спряна, но както виждате...

— Майко мила — каза Уил и се опита да види колко е дълбока локвата до гуменката му.

Прокарах длани по лицето си. Не знаех какво да мисля. Усетих ръката на Макс на рамото си. Стискаше ме, сякаш да ме задържи да не падна или да не убия някого.

— Но нещата могат да се поправят, нали? — попита той, вероятно усетил, че започвам да превъртявам и застава между Кристин и мен.

— О, разбира се, без съмнение — казваше Кристин, но не бях съвсем сигурен, защото кръвта бучеше в ушите ми. Телефонът ми започна да вибрира в джоба и веднага изпаднах в ледена паника, че Клоуи може би е видяла и вече е откачила. Слава богу, беше от майка ми:

Слънце, случайно да знаеш дали баща ти си е взел черните обувки. Твърди, че ги е взел, но ги няма никъде.

Пуснах телефона в джоба си, обърнах се към Кристин, която обясняваше:

— В момента оправят тръбата, след което ще изсушат наводнената част или просто ще изнесем всичко надолу към брега.

Макс се обърна към мен с чаровната си усмивка и каза:

— Видя ли? Няма за какво да се притесняваш. Ще вземем роклите, ще седнем да хапнем някъде, да пийнем дори... като те гледам натам отиват нещата. Когато се върнем, всичко ще е наред. И ако нямаш нищо против, аз ще взема това — каза и изскубна ключовете от ръката ми.

— Какво правиш? — опитах се да си ги взема обратно.

— Извинявай, Бен, но така е най-добре за теб. Мисля, че си в състояние да прегaziш всеки пешеходец по пътя си, а ако това се случи, може и да се появи още един съвсем незначителен проблем в сватбените тържества и веселби.

— Макс, мога да карам. Дай ми ключовете.

— Виждал ли си се на какво приличаш? Случайно да си минавал край огледало днес? — попита и ме потупа по главата, преди да успее да го плясна по ръката.

Уил се изкиска зад мен и веднага се опитах с поглед да го изравня със земята, но той веднага вдигна ръце да се защити.

— Макс е прав — каза и направи няколко крачки назад.

Обърнах се към Макс и попитах:

— Ти изобщо знаеш ли как да караш в тази държава?

— Разбира се.

— Тук движението е вдясно, нали знаеш?

Той махна с ръка.

— Ляво, дясно... Колко му е? Не може да е много по-различно.

* * *

Макс тръгна пред нас към другия изход на хотела. Карахме се през цялото време. Аз го наричах „задник“ и... други органи, а той ме питаше дали съм си взел дамската чантичка. Уил се влачеше зад нас полузаспал, но все още на крака.

Едно момче от персонала се приближи и без да обръща внимание на кавгата ни, взе ключовете, намери закачената на борда бележка с описанието на колата и ни поведе навън към един бял транспортен ван, паркиран до тротоара под сянката на няколко палми, след което ни пожела приятен ден и се отдалечи.

— Ето какъв е планът — каза Макс, после се пресегна и удари лек шамар на Уил, за да се разбуди. — Уил, идваш с нас...

Уил се стресна и отвори очи.

— Какво?

— Добре ли си?

— Господи, смазан съм.

— Ще пийнеш кафе и ще ти мине — каза Макс. — Ще дойдеш с нас до химическото чистене и после хващаш такси и отиваш да вземеш пръстените.

— Да ти приличам на Пепеляшка? Защо не може Хенри да поеме малко от тези задачи?

— Защото Хенри говори прекалено много, а ти си по-хубав — обясни Макс. — Кой знае какво може да стане. Може да се наложи да се кажат няколко сладки приказки на някоя зажадняла позастаряваща леля в химическото, а всички знаем, че няма по-добър от теб в съблазняването на такива дами? Има ли по-добър, пиле? — каза и го потупа галъвно по бузата. — Няма. Никой не е по-добър от теб, карамфилче мое.

Уил се прозя, очевидно прекалено изморен, за да спори.

— Да, както и да е.

Макс мина от другата страна на вана и ми отвори вратата.

— Бен, колесницата те чака.

— Начукай си го — казах и го ударих по рамото точно преди да се кача, но той се засмя с гръмотевичния си смях и подвижна: — Добре ли си отзад, Уилям.

— Да, да. И двамата сте гъзове — промърмори той.

Макс сложи ключовете в захранването, завъртя и моторът тръгна. Усмихна ми се широко и самодоволно, но веднага след това усмивката му се стопи и на нейно място се плъзна най-изненаданото изражение, което съм виждал на лицето на Макс за всичките тези години, защото се опитваше да сложи колата на скорост, но последва ужасен стържещ звук.

— Много окуражително — казах.

— Ще спреш ли да се държиш като гъз! Знам какво правя.

— Разбира се, че знаеш.

Ванът тръгна рязко напред и аз с драматичен жест закопчах колана си. На първия завой гумите изпищяха и аз се хванах за таблото, за да не падна. Уил обаче не беше толкова бърз. От предната седалка се чуваше как се въргаля в товарното помещение.

— Кога за последно кара кола? — попитах и се хванах здраво, защото наближавахме поредния завой. Макс сви устни и се замисли.

— Вегас — каза и кимна, без да обръща грам внимание на десетките клаксони край нас.

— Вегас? Не си спомням да си карал кола във Вегас.

Той погледна картата на телефона си, мина на жълто в последната секунда, и едва не се наби в задницата на колата пред нас.

— Възможно е да съм взел кола под наем, докато вие, момчета, бяхте заети с други неща.

— Взел си какво? Под наем? Исусе!

— Да. Всъщност, за да бъда по-прецизен, беше лимузина, а не кола. Но не е в това работата. Стигнах и се върнах без никакви проблеми.

— А не забеляза ли нещо необичайно край теб? Изпружен среден от всяка друга кола, полицейски сирени?

След като едва не се ударихме в около десетина по-малки коли, защото на практика виждах как английското копеле се опитва да обърне представата си за ляво и дясно, най-накрая спряхме пред химическото чистене.

— Господи, извадете ме оттук — простена Уил. Скочих от колата и отидох да му отворя задната врата. Той с мъка се олюля, излезе и веднага се затърча да повръща в храстите. Имаше ли какво повече да казвам в подкрепа на становището си!

Химическото чистене беше невзрачна сграда между един китайски ресторант и магазин за комикси в средата на малък мол. Макс ме остави да водя, но се спря и се загледа в неоновия знак „Гарантирано удовлетворение“, който светеше с жужащи неонов лампички над главите ни.

— Това ми се струва малко мизерничко — каза тихо Макс.

Слава богу, че дрехите бяха готови. Отворихме всяка торба, за да проверим дали всичко е там: шест рокли, осем смокинга, и ги понесохме към колата. Макс беше обещал на майка ми да не ми позволява да видя роклята на Клоуи и спази обещанието си.

— Няма начин да караш на връщане — казах, след като качихме и последната торба.

— Още ли ще приказваш за това?

— А ти видя ли се как караш? Видя ли Уил какво направи след като повърна? Знаеш ли, че падна на колене и целуна тротоара? — Пресегнах се и успях да измъкна ключовете от ръката му.

— Ти пък сякаш караш по-добре! Баба ми кара по-добре от теб, а е на осемдесет и две и има глаукома.

— Съжалявам, не те чух. Полицейските коли и хеликоптерът над главата ми, които те издирват и са обявили награда за залавянето ти, вдигат прекалено много шум — казах и тогава Макс успя да ми вземе ключовете. Напсувах го и той ми ги дръпна и така, докато Уил застана между нас, грабна ключовете и потърка слепоочията си.

— Вие двамата няма ли да спрете? Ако трябва да бягам цяла вечер от онези двете луди лели, не искам да се съобразявам повече с теб, Бен. Ти карай — каза и сложи ключовете в ръката ми. — Макс, дръж се като добро дете и си чакай реда. Таксито ми е тук. Ще взема пръстените и ще се видим направо в хотела.

После ни погледна и зачака да протестираме, но аз казах само „Добре“, а Макс измънка едно „Хубаво“.

— Супер. Сега се опитайте да не се избиете по пътя към хотела.

Вкарах координатите на хотела и зачаках да получа картата с упътванията. Макс седеше до мен и мълчеше.

— Благодаря — казах и тръгнах.

* * *

Макар че едва пристигнахме живи, Макс бе карал спокойно и с оптимизъм. Трябва да призная, че ако Макс не се беше намесил, досега щях да съм се напил и да съм уволнил служителите на хотела, които дори не работеха за мен.

— Чеп — отговори той. Усмяхнах се и излязох от паркинга.

Събота ранен следобед. Трафикът в Сан Диего беше ад. На идване нямаше много коли, но сега магистралата беше, меко казано, претоварена. Точно с Макс спорехме дали това е правилният път, когато телефонът му звънна.

— Да, Уил? — каза Макс, заслуша се и сложи телефона на спикер.

— Кой от вас, идиоти, трябваше да затвори задната врата на вана?

— Какво? — изврецах и погледнах в огледалото за обратно виждане. Безспорно, някой от нас бе оставил вратите отворени и сега се поклащаха на пантите си. Даже се зачудих как са още там.

— Мамка му! — И сякаш изведнъж земята започна да се върти с тройна скорост.

От всички посоки се появяваха коли. Клаксони свиреха, гумите скърцаха, докато аз отчаяно се опитвах да стигна до страничното платно. В огледалото видях как вятърът поде края на едната торба, сякаш беше захарен памук. Нагоре и пак надолу. Нагоре и пак надолу. Макс бързо разкопча колана си, скочи отзад като хищник и разпери ръце върху застрашената от падане торба. Но беше прекалено късно. Колата подскочи върху една малка бабунка и тогава вятърът вдигна целия сак и дрехите се разлетяха из въздуха и падаха на асфалта като домино.

Това беше апокалипсис, истински ад. Изпсувах, засякох пътя на един камион и успях да се добера до най-дясното платно на магистралата. Изскочих от колата, извиках на Макс, но той вече бягаше с мен и двамата гледахме с ужас как колите прехвърчат покрай пръсналата се торба с дрехи.

— Ей там — изкрещях и посочих другата голяма торба, най-голямата, в която беше роклята на Клоуи.

Таксито на Уил наби спирачки пред нас и тримата се разделихме в различни посоки да събираме изпопадалите дрехи.

Клаксоните свиреха край нас, въздухът миришеше на изгоряла гума и нажежен асфалт. Но единственият ми импулс да достигна до роклята на Клоуи бучеше в ушите ми и почти не виждах и не чувах абсолютно нищо друго. Опитвах се да не мисля за издънка, опитвах се да не си представям какво ще се случи, ако се проваля и сега. Опитах се да не обръщам внимание на псувните от един мерцедес и успях да се докопам до торбата с роклята ѝ. Огледах опаковката да се уверя, че няма външни повреди. Всичко беше наред, само едно леко разкъсване в долния ъгъл на торбата.

Стигнах до вана и я бутнах в ръцете на Макс.

— Провери дали всичко е наред — казах, свих се на две и се опитах да напълня дробовете си с кислород и в същото време се молах на бог роклята ѝ да е пострадала.

— Няма проблеми — каза Макс. Усетих облекчението в гласа му въпреки шума от стотиците автомобили. — Перфектна е.

Въздъгнах.

— Баси мамата. Всичко ли е тук? — попитах и отидох до задната врата на вана да видя дали не сме изгубили още нещо. Уил погледна към торбите, които държеше в ръцете си.

— Четири — каза.

— Шест — изброи Макс.

— Има и четири тук отзад — казах. — Колко бяха общо?

— Четиринайсет. Ние тримата, Хенри, момчето, което ще носи пръстените, баща ти, бащата на Клоуи, Клоуи, момичетата, Джордж, майка ти и момичето с цветята. Нали? — попита Уил, който седеше на асфалта и броеше на пръсти.

— Да, да се махаме оттук — казах.

Този път нямаше разправии кой да кара.

* * *

Когато стигнахме до хотела, имах чувството, че съм пробягал марафон. Спряхме пред входа, момчето пое ключовете, а Кристин вече ни чакаше да поеме нещата в свои ръце. Увери ме, че са се справили с по-голямото количество вода и попита дали искам да видя как върви подготовката. Отказах. Исках само един душ, да поспя, и да посрещна Клоуи пред олтара. Погледнах часовника си: имах на разположение три часа. Таксито на Уил спря веднага след нас. Той плати на таксиметровия и излезе от колата. После вдигна ръка и на пръста му висеше яркосиня торбичка.

— Пръстените са тук — каза Макс и ме подбутна с рамо. — Така става вече доста по-официално. Как мислиш?

Кимнах, прекалено уморен да се заяждам.

— Кой е единственият между нас, който не е чукал нищо днес? — попита Уил и точно тогава пръстът на крака му се заби в някаква пукнатина в плочките и той се плъсна на земята. Разбира се, торбичката излетя от ръката му, и разбира се, моят нов излъскан пръстен се търкулна на шосето.

Не знам кой се втурна пръв да го търси, но в крайна сметка Макс се изправи гордо вдигнал годежния ми пръстен с голяма дупка в платината в средата на кръга. Естествено бях ядосан, но след всички събития днес, този пръстен щеше винаги да ми напомня: Нали не си забравил онзи ден, когато почти унищожи сватбената рокля на жена си? И по-добре да усещам тази дупка в пръстена си, отколкото да усещам омразата ѝ през следващите шейсет години.

— Че какво му има — каза Макс. — Нищо му няма. — После го сложи на пръста си, изпъна ръката си напред и заключи: — Изобщо не се вижда. Сериозно.

Всички кимнахме.

— Знаеш ли какво ще заличи дупката? — попита Уил.

— Какво, Уилям? — попита Макс.

— Алкохолът — каза простичко той.

* * *

Не бях съвсем против идеята. Все пак това беше сватбеният ми ден. И след две питиета с момчетата, изведнъж се почувствах така добре, както не се бях чувствал цяла седмица. Бях напълно готов да започна шибаното шоу.

Беше много странно да се приготвям сам. Да се къпя, да се бръсна, да се обличам напълно сам в целия апартамент. За всяко друго голямо събитие Клоуи винаги е била до мен и винаги дърдореше каквото ѝ е на езика и на сърцето. Но за най-голямото събитие в живота ни, за сватбата ни, аз бях сам.

Бях обличал смокинг десетки пъти в живота си. Бях свикнал с тях, чувствах се съвсем удобно в такава дреха и почти никога не се поглеждах в огледалото, преди да изляза. Но сега знаех, че Клоуи ще ме гледа, че ще върви по пътеката към мен, че ще се съгласи да се омъжи за мен. Исках да бъда точно това, което тя се надяваше да бъда, да види това, което очаква да види. Опитах се да оправя косата си, огледах се внимателно дали съм се избръснал добре, проверих устните си за остатъци от паста за зъби, завъртях няколко пъти копчетата на ръкавелите си и за първи път от седмица написах съобщение на майка ми.

Всички съмнения, които изпитвах спрямо Кристин и фирмата ѝ, се изпариха в мига, в който излязох и видях какво бяха направили с подготовката. Пред мен се простираха редици бели столове с ослепително бели драперии и панделки в Тифани синьо. Пътеката беше застлана с бели цветчета. На ливадата бяха подредени масите с бели покривки и панделки в същото синьо. Кристалът и среброто върху тях блестяха ослепително.

Орхидеите, любимите цветя на Клоуи, бяха навсякъде — във вазите, по клонките на големите екзотични растения в саксии, по краищата и таваните на тентите. Слънцето доближаваше хоризонта и се спускаше към залеза. Гостите бяха седнали. След като видях всичко това, имах нужда от минутка да се съвзема. Хванах се за рамото на Хенри.

Кристин ми махна и ми подсказа, че е време да започваме. Кимнах и чак сега вяло регистрирах, че отнякъде се чуваше тиха, спокойна музика. Залезът беше болезнено красив, а аз стоях пред най-големия миг в живота си.

Хванах ръката на майка ми и я ескортирах до стола ѝ.

— Попита ли хората от кетъринга дали имат пресни...

— Мамо, не сега — изсъсках през стиснати зъби, без да спирам да се усмихвам на гостите.

— Добре ли си, момчето ми? — попита, когато стигнахме до мястото ѝ и се наведох да целуна бузата ѝ.

— Почти — целунах я още веднъж и заех мястото си в края на алеята. Сърцето ми сякаш се бе сдобило с ръце и нокти и сега се мъчеше да излезе през гърлото.

Музиката започна и Сара и Хенри тръгнаха първи. Дори от моето място можех да забележа, че Сара изглежда абсолютно зашеметяващо. Усмивката ѝ едва се побираше на лицето ѝ и дори ми се стори, че се подсмивва.

Второто нещо, което забелязах беше, че с всяка стъпка токът ѝ потъва в мократа трева. Поех въздух и се опитах да се успокоя с мисълта, че можеше да е много по-лошо. И Сара се смееше. Това със сигурност беше добър сигнал, нали?

Третото нещо, което не ми убягна, беше, че хората тихичко се подсмивват и подсмивването се превърна в тих смях, особено към задните редици. Погледах Хенри, който всеки миг щеше да се разпадне. Може би от смях. И после пак погледнах към Сара и огледах цялото ѝ тяло.

Мили Боже!!!

Огромно мазно петно от гуми на кола се кипреше през цялата средна част на роклята, точно върху прелестното ѝ и много бременно коремче. Нажежена до бяло паника ме заля и задуши. Спомних си как изглеждаха роклите, разпръснати по магистралата и как колите хвърчаха около тях. Цялата кръв се отцеди от лицето ми.

— О, не! — почти се разплаках. Бяхме погледнали само роклята на Клоуи. Дори не ни мина през ума да огледаме другите. Сара сякаш прочете мислите ми, поклати глава, обърна леко брадичка назад и каза само с устни „Тя е прелестна“.

Затворих очи и се опитах да се успокоя. *Клоуи е добре. Ще дойде до олтара. Със сатър. Просто се успокой, Бен.*

Някой смени музиката и изведнъж чух как триста и петдесет души стават на крака и ахвах като един. Отворих очи точно когато всяка една глава се бе обърнала назад да види булката. Моята Клоуи.

Изведнъж всичко някак се нареди. Или просто нямаше вече никакво значение.

Нито крайни срокове, нито работа, само това, което се случваше тук. Съзнанието ми, което цъфтеше и се развиваше благодарение на плановете, програми, планиране на всеки един детайл от живота ми и живота на хората около мен, изведнъж се успокои и замлъкна. Не по неприятен начин, а сякаш ми казваше: *Седни, слушай и гледай, защото този миг е по-голям от всяко едно решение, което си вземал в живота си.*

Клоуи вървеше с наведена брадичка, хванала баща си под ръка. В свободната си ръка държеше букета си от орхидеи. Косата ѝ беше прибрана високо. При други обстоятелства веднага щях да започна да обмислям как да я пусна по раменете ѝ, преди да я метна на леглото и как да заровя пръсти в нея, но сега единственото, което исках, беше да си остане така.

Виждах всеки инч от лицето ѝ. Беше толкова красива. Исках да запечатам мига, да го спра или поне да забавя кадъра, за да му се насладя. Да му се наслаждавам винаги. Завинаги.

Бях повече от сигурен, че сега, минути преди края на нещо и началото на друго, тя планираше, мислеше. Очите ѝ бяха затворени, изглеждаше концентрирана, сякаш скачаше от мисъл на мисъл.

Не знам как, но усетих, когато сякаш намери отговора на въпроса си, когато разбра, когато реши и когато престана да мисли. Защото точно тогава вдигна очи и ме погледна.

Времето спря и целият свят край мен изчезна.

Усещах, че се усмихвам, виждах как усмивката ми се отразява в лицето ѝ, как цялата засия. И тогава направих единственото нещо, за което се сетих.

— Ела тук — прошепнах.

СЕДЕМ

Вдишай.

Издишай.

Гледат те само триста и петдесет души.

Това е само една кална река по алеята до съпруга ти.

Това са само отпечатъци от гума върху бременното коремче на Сара.

Това е само една церемония. Това е само един ден, който ще има край.

Това е само любовта на живота ти на другия край на алеята.

Баща ми ме хвана за ръка и погали пръстите ми.

— Готова ли си, момичето ми?

Преглътнах, кимнах и казах:

— Не.

— Изпитваш колебания дали да се ожениш за този Бенсън?

Погледнах го и се засмях, когато видях хумора в очите му.

— Не, не изпитвам никакви колебания за този Бенсън. Просто, ако се съди по това какво се случи през последните два дни, се страхувам, че ще има земетресение, или цунами точно докато вървя по алеята. Или...

— Дори и да има земетресение, дори и да ни връхлети цунами, трябва да знаеш, че не можеш да контролираш природата, така както не можеш да контролираш любовта. Не можеш да си пожелаеш да обикнеш един или друг. Сега ще свършим ли тази работа, или ще се скрием в някой бункер и тайничко ще се напиваме?

Стиснах ръката му, направих крачка напред и веднага стъпих в мократа трева. Кракът ми потъна. Баща ми почти загуби равновесие и за малко да падне в калта.

— Представи си, че си перце — прошепна той и двамата избухнахме в смях. — По-леко от въздуха.

Но когато направихме завоя към алеята, тогава видях.

Гостите.

Всички, които бяха дошли за сватбата.

И мъжа, който след броени минути щеше да стане мой съпруг.

Очите ни се срещнаха и на лицето му грейна най-голямата усмивка, която бях виждала в живота си. Застинах на място и няколко много дълги секунди наистина не можех да направя и крачка напред. Не можех да дишам. Единственото, което бях в състояние да направя, бе да го гледам. Беше облечен в перфектно ушит смокинг и в... усмивка. Най-опустошителната усмивка на света. Изглеждаше точно така, както се чувствах и аз: развълнуван, щастлив и на ръба да се срине.

Видях как каза с устни „Ела тук“ и изведнъж се разбързах. Имах чувството, че се движим ужасно бавно. Дърпах татко, влачех го по алеята и не обръщах внимание на тихите смехове край мен, не обръщах внимание на калта в обувката ми, нито пък ми пукаше, че се движа доста по-бързо отколкото на репетицията и щях да стигна до него преди мелодията да е свършила. Не ми пукаше от нищо. Искях да стигна до Бенет възможно най-бързо, да сложа ръце в неговите, да кажем набързо обетите и да стигнем до онази част, когато всеки трябва да каже „Да“.

Наведох се, свалих калните сандали от краката си и ги метнах някъде встрани. Те цопнаха в някаква локва, но не се обърнах. Вдигнах роклята над глезените си. Усмихнах се, когато чух възторжените викове, смеха и аплодисментите на публиката. След това буквално се затичах. Татко ме спря точно там, където тревата и пясъкът се събираха и каза:

— Това е най-добрата метафора. — Целуна ме по носа и добави: — Успях да те доведе до средата на пътя, но останалото зависи от теб.

После ме целуна по бузата и ме пусна да бягам по обсипаната с цветчета пътечка и да се хвърля в отворените ръце на Бенет.

От всички страни щракаха камери, гостите викаха ентузиазирани. Бенет ме вдигна и ме завъртя в кръг като дете. Лицето ми беше заровено в шията му, а устата му беше притисната към рамото ми. Можех да си представя как изглеждаме: все още не бяхме женени, но се държахме един за друг сякаш животът ни зависеше от това. Калните ми ходила са били на показ пред всички, докато Бенет ме въртеше в кръг и предполагам са се откроявали на фона на

снежнобялата ми рокля. После много бавно ме пусна на земята, погледна ме и каза:

— Здравей.

Преглътнах звука, който, ако бях изпуснала, би бил нещо средно между щастлив писък и плач, и казах:

— Здравей и на теб.

Не се бяхме виждали откакто ме отвлякоха от стаята ни и сега в очите му виждах колко много иска да ме целуне. Гладът и желанието в погледа му бяха толкова настоятелни, че телата ни като че започнаха да вибрират.

„Скоро“, казах с устни.

Той кимна и се обърнахме с лице към почетния Джеймс Мастърс, който изобщо не разбираше какво става. После се наведе напред и прошепна:

— Церемонията свърши ли вече? — Влажните му сини очи гледаха объркано в листите и бележките пред него, после ни погледна озадачено и пак погледна бележките си. Толкова беше сладък, а и въпросът му беше съвсем навременен. Едва се сдържах да не се разсмея. Бенет плъзна веселите си очи към мен и после към съдията.

— Не, господин съдия. Извинете ни. Ние малко се поуვлякохме.

Съдията наклони глава настрани и промърмори:

— Всъщност не е за първи път и няма да е за последен.

— Поне знаем в какво се забъркваме — казах и Сара се засмя. Подадох ѝ букета си и се обърнах с лице към Бенет, който взе ръцете ми в своите. Сега вече не бързах. Исках да преживея и да се насладя на всеки миг.

Съдията започна с встъпително слово за брака и любовта. Поглъщах всяка дума и в същото време бях напълно изгубена в очите на Бенет. Казах своята клетва и тогава той се доближи до мен, притисна се до събраните ни ръце. Гледах как устните му се движат, докато повтаряше всяка дума:

Обещавам да съм твой любим и твой приятел.

Твоят поддръжник в конфликт.

Твоят съучастник в пакости.

Твоят най-голям защитник и най-свиреп опонент...

Когато каза това, очите му палаво грейнаха и палецът му погъделичка дланта ми, погледна в устата ми и облиза устните си.

Копеле.

Очите му потъмняха, гласът му стана по-плътен.

Обещавам да ти бъда верен, предан и да поставям нуждите ти пред всичко друго. Това е моята клетва Клоуи, моя единствена любима. Ти си единственият човек, който не ми отстъпва по нищо и е напълно равен с мен във всяко едно отношение.

Роклята ми се стори тясна, вятърът спря. Стана горещо.

Съдията се обърна към мен и попита:

— Клоуи, вземаш ли този мъж за свой законен съпруг, когото ще обичаш и уважаваш, с когото ще споделяш радост и болка, здраве и болест, добри и тежки времена, бедност и богатство, докато смъртта ви раздели?

При първия опит да отговоря, думите заседнаха на свитото ми от емоции гърло. Най-сетне успях.

— Да.

После се обърна към Бенет, изрецитира същите думи и без никакво колебание Бенет изрече сричката, която променя живота на хората.

— Да.

Обърнахме се към Хенри и Сара да вземем халките. Докато съдията говореше за значението им, аз плъзнах пръстена по пръста на Бенет. Той го гледаше с усмивка, която не можех да се сравня с нищо земно. По дяволите, дори и пръстенът му отиваше. Този мъж вече бе мой. Официално мой. Щом не искаше да си направи татуировка с името ми, този пръстен беше поне някаква утешителна награда.

Прокарах пръст по пръстена, той се опита да се отдръпне леко назад, но точно тогава усетих огромна драскотиха в платината. Вдигнах ръката му да го огледам по-добре. Това какво е? Драскотина в пръстена му? Тогава Бенет поклати глава и прошепна:

— Всичко е наред.

— Какво, по дяволите, е това? — попитах тихо.

— После ще ти обясня — каза през зъби.

Усетих как очите ми пламват и гневът се надига, а Бенет едва се сдържаше да не се разсмее, когато съдията каза:

— Ако някой е против съюза между този мъж и тази жена, да говори сега или да замълчи завинаги.

Настана гробовна тишина. Гледах го в очите и чакахме... чакахме... един кораб да мине и да надуе сирената си и да раздере тишината. Ръцете ми полетяха към ушите. Някои от гостите подскочиха от изненада, даже някой изпищя от уплаха. Кошмарният звук отекна и дълго вибрира по пясъка, докато накрая потъна в заблатената трева.

— Е — усмихна се Бенет, — май нямаше да можем да продължим, ако вселената не беше решила да ни предупреди, което е много мило от нейна страна.

Всички избухнаха в смях, аплодираха и съдията каза:

— В такъв случай, силата на правомощията, гласувани ми от щата Калифорния ми дават законното право да ви обявя за съпруг и съпруга. Клоуи, можеш да целунеш съпруга си.

Затанцувах от щастие при тази малка победа, а Бенет ме изглежда с престорено недоволство. После се надигнах на пръсти. Без обувки, бях толкова по-ниска от съпруга си... от моя съпруг. Придърпах го рязко към себе си. Не ми пукаше, че хората гледат. Не ми пукаше, че сега се очакваше да ме целуне кратко и да оставим по-сериозното целуване за после. От този момент нататък, този мъж щеше да бъде мой съпруг и исках да се уверя, че нищо не се е променило.

Прегърна ме толкова здраво, че не можех да дишам. Устните му се притиснаха твърдо към устата ми, разтвори я, езикът му се плъзна по моя... един, два, три пъти. Буквално усещах вкуса на вибрациите на потребността и глада му. Гърлените му звуци попиваха дълбоко в тялото ми. Дишаше накъсано, плитко, неравно.

— Мамка му, Клоуи. Искам да те заведа някъде насаме.

И тези думи ме накараха да се отдръпна от него, защото се страхувах, че ако не ме пусне, ще разкъсам смокинга и ще го нападна тук, пред олтара и пред всички.

Без дъх и ухилени като репи се обърнахме към гостите, които бяха готови да пляскат, но ръцете им бяха замръзнали във въздуха и ни гледаха шокирани. Ясно! Май целувката е била доста дива като за пред олтар.

— Давай, момиче — извика Джордж точно когато Джудит изкрещя:

— Ето така се целува жена!

И тогава всички изригнаха в смях, ръкопляскаха и ликуваха щастливи за нас.

— Дами и господа — извика съдията, — за мен е огромно удоволствие да ви представя Бенет и Клоуи Райън.

Клоуи Райън?

Обърнах се да го убия Бенет с поглед и да смажа огромната му усмивка, когато около нас изведнъж настана пълен хаос. Потънах в прегръдката на Сара, после на Джулия, Джордж, Мина. Баща ми хвана лицето ми в ръце и ме целуна звучно по бузата. Елиът и Сюзън ме задушиха от двете страни, Макс и Хенри ме вдигнаха на ръце, за да ме целунат, Уил ме целуна по бузата и накрая Бенет ме хвана за ръка и хукнахме по алеята далеч от пресата на стотици прегръдки и целувки.

Побягнахме през калта, оставихме кални следи по верандата. Когато влязохме вътре, Бенет ме дръпна към кухнята. Дрънкането на чинии, виковете, раздаването на заповеди, суетнята, всичко изведнъж застина, замръзна. Когато Бенет ме обърна и ме закова за стената, увисна ужасяваща тишина. Устните му веднага се залепиха за шията ми, плъзнаха се по брадичката, по устните ми. Дланите му пътуваха към гърдите ми, стисна ги през роклята. Усецах ерекцията му, притисната в стомаха ми.

— Тази вечер — изръмжа във врата ми. — Тази вечер възнамерявам да изконсумирам този брак така, че после ще куцаш по плажа във Фуджи.

Избухнах в смях, обвих ръце си около него, устните му намалиха темпото и накрая бавно целуна рамото ми.

— Обещаваш ли? — попитах.

Той въздъхна, пак ме целуна и каза:

— Обещавам. Сега, колко часа трябва да се държа добре с лудите семейства навън, преди да мога да те завлека и да сложа ръце върху голата ти кожа?

Погледнах през рамото му да потърся часовника на кухнята, но видях само около двайсет изумени лица, които ни гледаха с отворени усти и разширени очи. Единият от сервитьорите беше толкова впечатлен от представлението, че купчината празни чинии в ръката му бавно се наклони и всичко падна и се разби на земята. След оглушителния тътен от удара на порцелана в плочките на кухнята хората сякаш се размразиха. Някой хукна за метла, друг за лопата,

готвачът започна да раздава команди. С Бенет се извинихме тихичко и се изнизавме от кухнята към края на верандата и гледахме как гостите ни се събират на групички върху поляната блато. Сервитьорите вече разнасяха табли с предястия. Надигнах се на пръсти и прошепнах в ухото му:

— Току-що се оженихме. Това означава, че от този миг нататък си официално моята мъжка прислуга.

Дългите му пръсти се плъзнаха под мишницата ми и започна да ме гъделичка, а с другата ръка взе една висока чаша с шампанско, подаде ми я, взе една и за себе си и се чукнахме.

— За нас.

— За нас.

Хората започнаха да се събират за снимки и Макс ни махна да отиваме. Сара се обърна и се засмя на нещо, което Джордж ѝ каза, и едва тогава видях роклята ѝ. Бенет трябва да я е забелязал в същото време, защото пое въздух през зъби, хвана ме за ръката и ме поведе към фотографа.

— Какво ще кажеш за това — започнах.

— Да — каза тъжно. — Какво мога да кажа за това?

— Какво стана, Бенет Милс?

Той бавно плъзна очи към мен, когато чу с какво фамилно име се обръщам към него, поклати глава и каза:

— Очевидно вратата на вана е била отворена, когато сме тръгнали от химическото чистене.

— Говореше и се опитваше да се усмихва на гостите, докато се промушвахме измежду тълпата, за да стигнем до фотографа. — И преди да попиташ, Уил се препъна и изтърва пръстена ми на паркинга, докато се опитваше да ми покаже колко добре е полиран. На косъм съм от това да те заключа в банята и да те сложа на колене пред мен, така че ако се опиташ точно сега да кажеш нещо за роклята, или за пръстена, или за мократа поляна, само ще ме убедиш, че имаш нужда от пенис в устата, за да млъкнеш. Освен това ще провалиш деня, а дневният ред е: снимки, вечеря, танци, торта, дълго чукане. Така че много внимавай какво ще говориш от този момент нататък, Клоуи Райън.

* * *

Когато приключихме със снимките, музиката вече пулсираше от колоните на верандата. Имах чувството, че съм пияна или надрусана от присъствието на мъжа до мен и от целия ден като цяло.

Той не пусна ръката ми и за секунда, но дори и да се бе опитал, нямаше да му позволя. Харесваше ми да усещам как пръстенът му (с огромна дупка) се притиска между пръстите ми и как непрестанно целува ръката ми, но знаех, че просто иска да се увери, че пръстенът е там.

През следващите два часа обиколихме всички гости да им кажем добре дошли и да се запознаем с някои от тях. След предястията хората се понапиха и започнаха да се отпускат, дори да подивяват. Истината е, че беше много хубаво, всички тези хора бяха дошли заради нас.

Когато сервираха вечерята, хората крещяха, говореха страшно силно, през няколко минути дрънкаха с ножове по чашите си и искаха да се целунем. Някои от подканите бяха доста мръснишки и ставаха все по-мръснишки. Започвах да се притеснявам, че Бенет с един замах ще събори всичко от масата и ще ме метне на нея, но когато Кристин ни каза, че оркестърът ще свири първия танц за младоженците, а хората не спираха да тракат и да крещят „Горчиво“, Бенет се наведе към мен и каза:

— Ако сложиш езика си в устата ми още веднъж, напускам партито и те вкарвам в кревата, госпожо Райън.

— Добре, ще се държа прилично, защото искам торта, господин Милс.

Очите му се затвориха, наведе се към мен и нежно целуна устните ми. Как успяваше да се държи така безобразно сладко и да командва в същото време?

Тръгнахме към средата на дансинга. Всички мълчаха. С първите акорди на мелодията Бенет ме погледна с дяволската си усмивка, придърпа ме рязко към себе си и стисна задника ми. Всички започнаха да викат във възторг и да го насърчават. Погледнах го с намерение да се направя на обидена, но истината е, че не ми пукаше. Изобщо не ми пукаше.

Без обувки бях много по-ниска от него и ми беше адски неприятно, че не мога да го виждам в очите по време на първия ни официален танц като съпрузи. Изправих се на пръсти, поклащах се в ръцете му и след няма и половин минутка той пъхна ръце под мишниците ми и ме вдигна нагоре така, че лицето ми да е на едно ниво с неговото. Краката ми висяха във въздуха.

— Така по-добре ли е? — попита с дрезгав глас.

— Много по-добре.

Зарових пръсти в косата му и плъзнах устни по неговите. Всички снимаха с камери и телефони. Представях си стотици снимки, на които Бенет ме бе вдигнал на ръце и бавно ме въртеше в кръг, а краката ми бяха все още мръсни и черни от калта. Всеки, който погледнеше тези снимки след време, щеше да разбере що за сватба сме имали: съвършена. Песента беше към края си, но той ме задържа още малко в прегръдката си и чак тогава бавно ме спусна надолу.

— Обичам те — каза, огледа лицето ми и най-накрая погледът му се спря върху устните ми.

— И аз те обичам.

— Боже, не мога да повярвам, че си моя съпруга.

— Женени сме. Това е лудост. Кой го допусна? — засмях се аз.

Той дори не се усмихна. Очите му натежаха, гласът му беше тих и плътен.

— И ще се отнеса към тялото ти с пълно неуважение. По-късно.

Сякаш някой покри кожата ми с течно сребро. Бенет бавно ме пусна по тялото си. Тих стон се откърти от устните ми, когато притиснах стомаха си към пениса му и усетих леката му ерекция.

— Бих се отнесъл с неуважение към теб още сега, но съпругата ми иска торта.

Започна нова песен и веднага усетих на рамото си ръката на баща ми. Бенет се обърна и поведе майка си в ритъма на мелодията. По време на целия танц очите ни се търсеха. Искаше ми се да извикам. И това щеше да бъде най-щастливият вик, който някой някога е чувал.

— Майка ти би била много щастлива днес — каза татко и ме целуна по бузата.

Усмихнах се. Мама ми липсваше с онази постоянна пулсираща болка на празнота. Никога не е била от модерните печени майки. Тя беше от сладките майки, които прегръщат децата си и ги бранят.

Понякога повече от нужното. Тя би намразила Бенет в началото и при тази мисъл се засмях на глас. Тя би казала, че е задник, и че трябва да си намеря някой по-емоционален мъж, мъж, който обича да дава на жената това, което ѝ се полага. И после щеше да види как ме гледа в някой момент, когато и Бенет не подозира, че някой го наблюдава, щеше да види как прокарва пръсти от слепоочието до брадичката ми, или как целува ръката ми, когато никой не ни гледа и щеше да разбере, че съм намерила единствения мъж, който можеше да ме обикне така силно, както ме обичаше баща ми, а баща ми ме обичаше повече от всичко на тази земя.

Точно по този потаен начин баща ми бе спечелен на наша страна. След онази катастрофална Коледа в Бисмарк, когато баща ми въртя Бенет на шиш цялата вечер и после влезе в стаята ми и ни завари как го яздя като жребец и само дете не мятах шапката и камшика, баща ми дойде за около седмица в Ню Йорк и отседна при нас. През първите няколко дни Бенет се беше скъсал от работа и баща ми постоянно повтаряше, че един мъж трябва да носи на жена си не само материално спокойствие, но и емоционален комфорт.

Една от вечерите Бенет се прибра много след полунощ. Татко станал да си налее вода. Видял ни на дивана, как лежа сгушена в скута му и как пръстите му нежно галят лицето и косата ми. Аз не спирах да приказвам, разказвах за всяка подробност от деня си, а Бенет, колкото и да беше изтощен, слушаше, защото искаше да чуе, защото настояваше да прекарваме времето заедно, независимо колко е късно. Баща ми призна, че е седял на вратата и ни е гледал пет минути втрещен да види другия Бенет и после се е сетил за водата и тихичко се отдалечил.

Изведнъж усетих, че баща ми прави някакви знаци към Бенет над рамото ми и после чух дълбокия му гърлен смях, онзи който се надигаше от стомаха му като мехурчета на шампанско. Това беше най-тихият и в същото време най-щастлив звук на света.

— Какво сте намислили вие двамата? — попитах баща ми.

— Просто давам на зет си малко безгласни съвети.

Изглеждах го заканително, но баща ми каза:

— Питай мъжа си за какво става дума.

Бен веднага обърна глава към нас, а очите му грееха весело. Татко ме прегърна, целуна ме по бузата, а Бенет застана до мен, наведе се и прошепна в ухото ми:

— Баща ти току-що ми каза, че иска пет внучета.

Истински писък на ужас се изтръгна от гърлото ми, но за щастие от микрофона се изля оглушителна музика, което означаваше, че партито тепърва започва. Хората се изсипаха на дансинга, а ние отидохме да пийнем по чаша вода. Уил мина покрай нас понесен от лудите ми лели. Бяха го стиснали с такова обожание, че на Уил не му остана друго освен да се разсмее.

— Господи, Хана, къде си? — извика той.

В другия край, далеч от дансинга, Хана бавно остави плодвата си напитка, вдигна ръката си, украсена с брилянтен годежен пръстен, и извика:

— Този пръстен това ли означава? Да идвам да те спасявам?

Той поклати трескаво глава.

— Да!

Най-сетне, след като го остави да се пържи няколко минути на адския огън, Хана тръгна към него, измъкна го от лелите и го прегърна. Усмихнах се и погледнах Бенет.

— Може ли вече да си вървим? — попита той и погледът му падна върху устните ми.

Почти никой от гостите не си беше тръгнал и партито вероятно щеше да продължи поне още няколко часа, но единственото, което исках, беше да се качим горе и да съблека смокинга от тялото на съпруга си.

— Още час — казах и дръпнах ръкава на сакото, за да видя колко е часът. Беше едва осем и половина. — Още час и след това съм само твоя.

* * *

В крайна сметка останахме още цели три часа. Три часа танци и пиянски наздравици. Макс и Уил влачеха Бенет до бара няколко пъти за по един последен шот. Най-накрая Бенет се появи зад мен до бара, където говорех с Хенри и Мина и ме прегърна през кръста.

— Сега — прошепна.

Облегнах се в ръцете му, усмихнах се на Мина и Хенри и казах:

— Мисля, че ме зоват.

Нямаше цветчета и ориз, с които да ни изпратят, но за сметка на това Уил и Хенри награбиха цял пакет салфетки и започнаха да се целят в нас, но залитаха пияни край бара и така и не успяваха да ни уцелят.

Изнизахме се покрай бара и магнахме на гостите.

— Лека нощ на всички и благодарим, че уважихте събитието — опитах се да надвикам ентузиазираниите мръснишки подвиквания. Бенет ме дръпна напред и им помахна през рамо.

— Да тръгваме.

— Беше толкова хубаво да ви видим всички тук — извиках и продължих да махам на семействата ни и на гостите.

Бенет буквално ме извлече, вдигна ме и ме метна през рамо. Последваха оглушителни викове и някой метна още един пакет салфетки и този път уцели Бенет по главата. Той ме пренесе до фойето и после ме плъзна по тялото си. Целуна шията ми, брадичката и устните и попита:

— Готова ли си?

— Повече от готова.

Но когато се обърнах към асансьорите, той ме хвана за ръката и ме спря, а с другата ръка извади от джоба си превръзка за очи.

— Какво...? — попитах и усетих как по лицето ми се плъзва колеблива усмивка. — Какво ще правиш с това във фойето?

— Отвличам те.

— Но... нали имаме стая горе — изскимтях тихо. — С голямо легло и няколко от твоите вратовръзки, с които могат да се правят разни... перверзни неща. И цяла тубичка лубрикант в чекмеджето.

Той се засмя и потърка носа си в бузата ми.

— В лимузината, която ни чака отпред, има сак с мои вратовръзки, тубичка с лубрикант и някои други неща за правене на перверзни неща.

— Какви други неща?

— Просто ми се довери — каза.

— Къде отиваме? — попитах и се запрепъвах след него, докато той ме дръпна рязко за ръката и ме поведе към изхода.

— Просто ми се довери.

— Трябва ли да летим със самолет?

— За бога, жено, повярвай ми — прошепна в ухото ми и ме плесна закачливо по дупето.

— Не ми ли се полага оргазъм тази вечер?

Той ме придърпа към себе си и каза:

— Това е планът. Сега млъквай.

ОСЕМ

Бенет ми помогна да се кача на задната седалка на лимузината и завърза очите ми. Дори опъна да види дали превръзката е добре закрепена. Беше широка и много здраво вързана. Покриваше половината ми лице. Не виждах абсолютно нищо, но когато седна до мен и се наведе да целуне шията ми, усетих божествения аромат на... Бенет.

— Ще ме чукаш в колата ли? — попитах и започнах да опипвам тялото му. Намерих ръката му и я сложих около кръста си. Смахът му вибрираше чак в костите ми. Наведе се и плъзна ръка под сватбената ми рокля и бавно започна да я вдига по краката ми. Връхчетата на пръстите му нежно погъделичкаха коляното ми, после нагоре по бедрото, и накрая се спряха върху тънката бяла дантела, която едва покриваше триъгълника ми. Вкара кокалчето на показалеца си под деликатната материя и започна бавно да го движи по влагата между краката ми.

— Мамка му — изсъска. — По дяволите, Кло!

Отдръпна се назад, плъзна два пръста между краката ми и започна да ги движи дълбоко в мен.

— Не ми е много до нежности тази вечер.

Наклоних глава назад, за да му дам достъп до шията си и прошепнах:

— Това е добре. Не те искам бавен и сладък.

— Но това е първата ни брачна нощ — каза с престорена изненада. — Не трябваше ли да те сложа да легнеш на легло от цветя и пера и да ти доставям бавно, сладко и безкрайно удоволствие?

Сложих ръка върху неговата и силно натиснах пръстите му в мен.

— Може, но след като съм прежулена навсякъде и ме боли. Да речем някъде около полунощ.

Смахът му беше мрачен и напрегнат, знаех, че едва се въздържа. Изтръпнах, мравки залазиха по гърба ми.

— Значи имам разрешението ти да бъда груб? — попита и дъхът му опари кожата ми.

Кимнах. Гърлото ми беше прекалено сухо, за да говоря.

— Малко по-строг и насърчаващ? Може би малко по-перверзен от обикновеното?

Кимнах.

— Каж ми!

Когато издишах, въздухът трепереше между устните ми.

— Искам те перверзен, див, нетърпелив. Така се чувствам самата аз.

Той извъртя китката си и вкара трети пръст. Усетих хладния допир на халката му и извиках от сензационното усещане на студения метал върху горещата ми кожа. Палецът му правеше малки кръгчета около клитора ми. Беше абсолютен експерт! Умееше да ме дразни до побъркване, защото винаги заобикаляше на милиметри най-чувствителната точка.

Движението около нас беше много интензивно, непоносимо силно за ушите ми, но в един миг всичко утихна и усетих как гумите на колата стъпват върху... мост?

— Излизаме ли от Колорадо?

— Да.

— Ще се качваме ли на самолет? — попитах пак.

— Не ти ли е хубаво? Ръката ми не се ли справя добре? — попита раздражено.

— ... какво? — попитах напълно объркана.

— Мислиш си за уличното движение, а не за трите пръста, които те чукат в момента?

— Аз...?

Той извади пръстите си от мен, хвана ме за раменете и ме сложи на колене пред него. Приблужи се по-близо до мен и тогава разбрах, че съм между краката му. Чух как разкопчава ципа си и как смъква панталоните по краката си. Беше много тихо.

— Ела тук — каза и сложи ръка на врата ми. — Смучи!

Въпреки грубата команда, движенията му бяха нежни. Леко натисна главата ми надолу, сякаш не беше сигурен как да съчетае измъчващата го потребност с факта, че вече сме женени. Бяхме говорили с часове как ще бъдат нещата след брака, когато останем

сами и най-сетне женени. Тогава и двамата се уверявахме, че не може да бъде различно. Но сега, когато официалната част беше приключила, усещах лекото му колебание.

Бяхме си казвали, че е изключено нещо да се промени, че това е само един лист хартия и два пръстена. Никога не си бяхме обещавали, че изведнъж ще започнем да се държим мило един с друг или че тепърва ще започнем да се правим на обидчиви и лесно раними от някоя и друга по-груба приказка. Бяхме си обещали, че в спалнята ни всичко ще бъде позволено. Заклехме се един пред друг винаги да питаме, когато имаме нужда от отговор.

Но сега, докато устата ми се плъзгаше по дължината му, усещах, че ръцете му са свити в юмруци до тялото му. Не бяха както винаги в косата ми. Тазът му беше като залепен за седалката, а не се надигаше нагоре да посрещне устата ми. И тогава направих първото, което ми дойде наум — оттеглих се и седнах на пети. Бенет дишаше насечено, но като изключим шума от дишането му, в колата беше много тихо.

— Какво стана? — попита с контролирано недоволство.

Какво се случи? Кой е този опитомен мъж?

Исках да видя лицето му.

Пое въздух и попита:

— Мамка му! Защо, по дяволите, спря?

А, ето това е моят Бенет.

— Знаеш защо.

Силните му ръце ме дръпнаха напред и ме сложиха грубо на земята, дупето ми се удари в пода. Разбрах, че съм с гръб към седалката срещу него. Коленете му се забиха до главата ми и без да каже и дума, притисна пениса си в устните ми и ги разтвори.

— Смучи — каза и този път усетих гнева и потребността му.

Нямах време дори да го почувствам в устата си, когато юмрукът му се уви около косата ми, за да ме задържи на едно място и започна да се движи в устата ми, без да влиза прекалено дълбоко. Все още. После пусна косата ми, но само за да сложи ръце от двете страни на лицето ми и пак не можех да мърдам. Този път започна да влиза по-дълбоко. Ставаше доста нетърпелив.

Колата спря и Бенет удари копчето на интеркома и успя да каже, макар и с много рязък тон:

— Чакай тук.

След това ръката му веднага се върна на лицето ми.

— Мамка му, Кло! — простена.

Ръцете ми се стрелнаха нагоре и се увиха около таза му. Усетих как мускулите на задника му се свиват с всеки тласък в устата ми и едва не заскимтях от желание. Не можех да видя нищо, но всеки път когато тласкаше дълбоко в гърлото му и усещах косъмчетата около пениса му в лицето си, исках да изцедея и последната капка на удоволствието му. Да я изсмуча. Отчаяно се нуждаех да му дам точно това.

— Мамка му, колко е хубаво — каза с дрезгав глас. Движенията му също ми подсказваха, че е към края. — Тези прелестни устни и езикът ти около мен.

Плъзнах ръка между нас, намерих топките му. Стисках леко и ги галех.

Един последен тласък, застина и свърши в устата ми с вик. Поглъщах движенията му, докато на езика ми остана една-единствена капка. Наклоних глава назад и усетих нежния му палец по долната ми устна. Не каза нищо. Просто се наведе, нагласи превръзката върху очите ми и ме целуна. Езикът му се плъзна по моя.

— Кажи ми, че харесваш вкуса ми — прошепна.

— Обожавам вкуса ти.

Тогавя вдигна роклята ми и започна да движи ръката си по деликатната дантела на бельото ми, сякаш да се убеди, че това, което казвам, е самата истина. Наведе се напред и прошепна в устните ми:

— Мамка му, колко обичам устата ти. И колко обичам да я чукам.

Допирът му беше нежен, сякаш ме докосваше за първи път. После чух как се изправя и оправя дрехите си. Хвана ме за ръката и каза:

— Хайде, госпожо Райън, пристигнахме.

* * *

Със сигурност бяхме в хотел. Чувах звука от асансьорите и търкалянето на колелцата на куфарите. Чух също как разговорите около нас замлъкнаха. Предположих, че хората ни гледат. Представих си как ли изглеждаме: Бенет носи на ръце булка с превръзка на очите,

през рамото си е праметнал сак, пълен с кой знае какво. Освен това краката ми бяха боси и кални.

— В хотел ли сме?

— Тихо — прошепна с устни, опрени в слепоочието ми. — Почти стигнахме.

Носеше ме като перо. Стъпките му бяха стабилни и бързи. Опрях устни в шията му и попитах:

— Всички ли ни гледат?

Той обърна глава и се засмя тихо в ухото ми.

— Да, определено.

* * *

Когато влязохме в асансьора, миризмата ми се стори позната. Дали не се бяхме върнали в „Дел“? Дали не беше инсценирал това пътуване само за да ме заблуди? И ако е така, защо, по дяволите, би направил такова нещо?

В асансьора пътувахме в мълчание. Държах се здраво за врата му и се опитвах да чуя на кой етаж сме, да доловя нещо, което да ми подсказва къде сме. Ръката му стисна коляното ми сякаш да ме успокои.

— Добре ли си? — попита.

Кимнах и точно тогава чух звънчето на асансьора и вратата се отвори, но Бенет не помръдна. Едва сега осъзнах, че с нас е имало и друг човек, който сега бе слязъл. Какво ли си мислеха хората, докато ни гледаха? Едва ли някой се е усъмнил, че пътувахме към първата си брачна нощ.

Когато асансьорът спря за втори път, разбрах, че сме стигнали. Бенет излезе и тръгнахме по коридора. Стори ми се че вървим с часове!

— Искам те в мен — казах тихо с лице, притиснато във врата му.

— Скоро.

— Нали няма да ме караш да чакам?

— Искам само да влезем и да те съблека. От там нататък планът е известен.

Нещо ми се струваше много познато. Завоите по коридора, аромата... и тогава изведнъж разбрах.

Разбира се!

Разбира се!

Бенет спря, извади ключа и отвори вратата.

Нямаше нужда да маха превръзката от очите ми, вече знаех.

Той ме плъзна по тялото си много внимателно и махна превръзката от очите ми. Да, това беше стаята, в която отседнахме, когато дойдохме тук за първи път, за онази конференция преди две години. Абсолютно същата стая. Същият диван, същият балкон, същата малка кухня, но бяха сменили бюрото, което счупихме.

Това беше стаята, в която за първи път започнахме да се опознаваме, когато аз станах негова, а той мой. Усещах как ме гледа и изучава реакцията ми, но цялата седмица беше така наситена от емоции, и сега като че бях онемяла и може би дори бях малко безчувствена. Сякаш след целия ужас около двете семейства, сватбата, обетите ни и потребността ми да го почувствам, мозъкът ми отказа да работи и ми се зави свят.

Бенет застана зад мен и попита:

— Добре ли си?

— Да.

— Никога не загубихме това, което намерихме в тази стая — каза и целуна рамото ми. — Всъщност се превърна в нещо като най-великата омраза-любов на всички времена.

— Да, напълно си прав. — Обърнах се и си помислих дали не е време да разкъса роклята ми и да ме чука на пода. На колене. Но очите му бяха ясни, бистри, гледаше ме с особено внимание. Направи крачка към мен и ме целуна по линията на брадичката.

— Миришеш толкова хубаво.

— Какво става, Бенет? Очаквах, че ще бъдеш груб и нетърпелив?

— След като изучавах устата ти в колата, малко се успокоих.

Затворих очи и спомените ме заляха.

— *Казах ти, че никога не съм правила такова нещо и не знам как да го контролирам.*

— *Вече ти казах, че не съм бил с друга, откакто всичко започна — каза той.*

— Това не значи, че няма да вземеш някой подхвърлен ключ към междукрачието на друга.

— Нека спрем с кавгите, поне за една нощ — помоли ме той и ме целуна отчаяно. Три пъти.

Отворих очи.

— Каква част от първата нощ ще пресъздадем?

Той сви рамене, усмихна се. Изглеждаше толкова млад, почти невинен.

— Мисля да прескочим кавгата в банята, но със сигурност ще искам да ме събудиш със свирка. — Наведе се, целуна ме, огледа лицето ми. — Кло, искам да махна тази рокля от тялото ти. Имам чувството, че от месеци не сме били голи един до друг.

Кимнах и издишах с облекчение, когато големите му ръце се плъзнаха по голия ми гръб. Разкопча роклята и я плъзна по раменете ми. После ми помогна да я прекрача. Обърнах се с лице към него само по сутиена без презрамки и най-малките прашки, които някога съм обувала в целия си живот.

Без да каже и дума, той се пресегна и ги съдра, след което ръцете му се хвърлиха към сутиена и разкъсаха и него. Вдигнах ръце да се покрива... може би инстинктивно. Сърцето ми щеше да гръмне като балон.

— Мисля, че има какво друго да облечеш за мен тази вечер, нали? — попита и погледна сака, който беше пуснал до вратата.

— Имам...

Той вече клатеше глава.

— Няма да ти потрябва. Може би сутринта, но не сега.

Бенет целуна рамото ми и нетърпеливо прокара ръце по гърдите и бедрата ми.

— Съблечи ме — каза.

Изведнъж ми се стори сюрреалистично да стоя така пред него. Беше ме виждал гола хиляди пъти, и един бог знае колко пъти ме бе командвал. Но този момент ми се стори толкова зареден. Не беше като онзи лесен инстинктивен секс, който правехме всяка вечер от две години. Това беше Бенет, който ме бе съблякъл, и сега искаше да го съблека, за да правим... брачен секс в красиво легло, в стая, натежала от спомени и емоции.

В същата стая, в която всичко започна.

Брачна нощ, брачна нощ, брачна нощ... думите кънтяха съзнанието ми. Може би точно това бе изпитал в лимузината: напрежението да го направи както трябва, да го направи забележително и запомнящо се.

Опитах се да пренебрегна факта, че ръката ми трепери, когато се захванах с вратовръзката му, но той забеляза, хвана двете ми ръце и ги стисна в голямата си длан. Другата му ръка се плъзна по клитора ми и потопа пръсти в топлината на соковете ми.

— Защо треперите, госпожо Райън?

Въпросът му ме подразни и ухапах малко по-силно долната му устна. Но след това затворих очи и се оставих на удоволствието да усещам как пръстите му се движат по клитора ми, докато накрая съвсем спря и търпеливо зачака отговора ми.

— Малко съм нервна, господин Милс — признах.

Очите му се разшириха, пусна ръцете ми и попита:

— Ти? Нервна? — Изглеждаше на ръба да се разсмее с цяло гърло да го чуят и хората в самолетите над океана. — Ти си нервна? Притесняваш се? От мен?

— Не знам... просто...

— Наистина? Притесняваш ли се? — попита пак, но тонът му беше по-различен, учуден и леко развеселен. Определено все още се опитваше да не се разсмее.

Махнах копчетата от ръкавелите му и ги пуснах на килима.

— Подиграваш ли ми се?

Той бавно поклати глава, но пусна в ход онази дяволска усмивка:

— Да.

Хванах го за ризата, свих ръце в юмруци и я дръпнах толкова силно, че копчетата се разлетяха по пода.

— Подиграваш се на съпругата си през първата брачна нощ?

Лицето му се изглади и жадно прокара ръка по гърдите ми.

— Разбира се.

— Що за чудовище си ти? — казах закачливо и одрасках корема му.

Той отговори със съблазнителна полуусмивка:

— Чудовище, което ще те чука така, че после ще изглеждаш сякаш краката ти са с петите напред и коленете назад.

Засмях се, ударих го закачливо, той самият се опита да прикрие усмивката си, но след това се наведе и ме целуна грубо. Притискаше езика си в моя и хапеше устните ми.

— Хайде, Кло. И двамата знаем колко съм лесен. Погрижи се за пениса ми и нощта ще е триумф.

Прокарах ръце по тялото му, под пръстите си усещах всеки мускул, всяка извивка. Когато засмука шията ми, започнах да треперя. Притиснах се към него. Обичах да усещам гладните му търсеци ръце по гърба и дупето.

— Престани с тези страхове и нерви и ме съблечи — изсъска, изрита обувките си настрани и се наведе да събуе чорапите си.

Дръпнах ципа на панталона му малко по-силно от необходимото и го свалих надолу заедно с боксерките. Той сложи ръце на кръста ми и ме поведе заднешком към леглото. И тогава клекна пред мен, обгърна таза ми с ръце и целуна пъпа ми. Халката му блестеше в почти тъмната стая. Единствената светлина идваше от банята.

— Женени сме — каза тихичко и пак целуна пъпа ми. — Аз съм твоето сигурно местенце, твоето убежище. Винаги съм бил твоето убежище.

Плъзнах ръце в косата му и дръпнах леко. Бенет беше прав. Той предизвикваше и най-доброто, и най-лошото в мен и колкото по-истинска бях пред него, толкова повече ме обичаше. За мен най-сигурното място на света беше в ръцете на Бенет.

Устните му се плъзгаха по корема ми, от единия до другия край на таза ми, по ребрата, езикът му нежно мина по зърната ми и леко ги ухапа. После се изправи и целуна врата ми. Очите му грейха хищнически, черни. Косата му падаше над очите.

— Колко пъти сме били заедно така? Голи един до друг?

— Може би милион — свих рамене.

— Все още ли се притесняваш? — попита тихо, вдигна лявата ми ръка и целуна пръстена ми.

Гледах как езикът му се стрелва навън и облизва пръста ми.

— Вече не.

— Щастлива ли си, че го направихме? — попита съвсем сериозно.

Кимнах и успях да кажа с дрезгав глас:

— Чувствам се, сякаш съм направила пакост и е толкова хубаво.

Той се усмихна и тогава добавих:

— Мисля, че ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Мислиш? Ти мислиш? — Палецът му се плъзна по устната ми и после в устата ми. — Мислиш? Ти?

Кимнах и силно захапах палеца му.

— Не хапи, а засмучи.

Когато обвих палеца му с устни и завъртях език около него, той изръмжа и потръпна.

Усещах ерекцията на пениса му, притиснат към корема ми. Ръцете му трепереха от двете страни на лицето ми.

— Погледни ме.

Не можех да откъсна очи от пениса му, притиснат между нас.

— Погледни ме — избуча.

Вдигнах очи към неговите и той заби палеца си по-дълбоко в устата ми. Притисна езика ми и докато бавно изплъзваше палеца си навън, зъбите ми минаха по него като гребло.

Настана спокойна, удобна тишина. Бенет просто стоеше и следеше движението на палеца си по влажната ми долна устна.

— Женени — каза тихо, сякаш на себе си.

Обичах честните му изразителни бадемови очи, умната му уста, изваяното му лице. Обичах рошавата му коса, издутината на адамовата му ябълка, особено когато преглъщаше. Обичах широките му гърди, божествено красивите му ръце, мускулите на корема му, бедрата, дългите му пръсти и всеки милиметър от твърдия му пенис. Но най-много от всичко обичах брилянтния му ум, самоконтрола и прекрасното му чувство за хумор. И обичах начина, по който ме обичаше.

Бенет наклони глава назад и попита:

— За какво мислите, госпожо Райън?

— Мислех си... Добре че обичам тялото ти толкова много, защото само така мога да преживея разочарованието си от съдържанието на мозъчното ти вещество.

Той сложи ръце около кръста ми, повдигна ме и ме метна на матрака.

— Ако си мислиш, че ще се съобразявам с тая голяма уста след брака... — започна, качи се на леглото и се надвеси върху мен.

— Това ще означава, че съм права? — завърших изречението вместо него и увих ръце около врата му.

Той се наведе да ме целуне и ми се усмихна съблазнително.

— Всъщност, да.

Много често, когато оставахме сами, имах чувството, че времето се топи и светът около нас изчезва, разтваря се и се превръща в нищо. Наистина очакването за тази нощ ме беше изнервило, но когато усетих тежестта на тялото му върху моето, когато устата му покри устните му, после шията, раменете, гърдите, едва тогава всички тревоги изчезнаха и се отдадох на инстинкта. Звуците на възбудата му вибрираха в устата ми и надолу по гърлото. Усещах потребността му да ме вкуси, да ме целува навсякъде. Мислех, че познавам този мъж по-добре от себе си. Знаех как да го докосна, как да го обичам, как да го накарам да направи нещо или всичко с тялото ми. Ето защо, когато ръцете му разтвориха бедрата ми и палците му започнаха да правят малки кръгчета върху клитора ми, и когато очите му се фокусираха върху лицето ми и устните му се затвориха около зърната ми, тревогата си отиде. Страховете също. Защото бях сигурна, че ние винаги ще бъдем трескавата комбинация от Бенет и Клоуи, господин Райън и госпожица Милс, господин Милс и госпожа Райън. Съпруг и съпруга. Копеле и кучка.

Бенет застана на колене между краката ми, опря ръце в бедрата ми и плъзна пениса си по влажната и хлъзгава кожа между краката ми. След това опря главичката в пъпа ми. Усещах пулса си в гърлото, нетърпеливо вдигах таза си нагоре. Изведнъж изпитах нечовешка жажда да почувствам тежестта му върху тялото си, да чуя отчаяните му звуци, нашепнати или извикани в ухото ми.

— Мога ли да кажа нещо дълбокомислено, преди да продължим? — каза и ми се усмихна.

— Опитай — казах и одрасках корема му с нокти. — Но не искам да пострадаш от дълбокомислени разсъждения.

Той ощипа зърното ми, наведе се, захапа брадичката ми и каза:

— И все пак те обичам.

С тези думи се плъзна в мен. Цялата потреперих и извиках силно:

— И все пак те обичам.

— Толкова е хубаво!

— Знам!

Притиснах длани към задника му, за да усещам движенията на мускулите му, за да го придърпвам по-дълбоко в мен. Устните му търсеха моите. Думите му излизаха накъсани, отчаяни.

Толкова много

Кло, не мога.

Нека да чуя.

Нека те чуя.

Кажми ми какво изпитваш!

Кажми ми!

Кажми ми какво искаш!

Целувах шията му, наблюдавах как раменете му се свиват и отпускат, как се движи над мен.

— Искам по-бързо. Повече, по-силно. Моля те.

Той застана на колене между краката ми, стисна бедрата ми и ги разтвори още повече.

— Мамка му, Кло, толкова си красива.

И пак се плъзна в мен. Удоволствието беше много по-силно, защото очите му галеха кожата ми.

— Сложи ръката си долу. Искам да усетиш как влизам в теб.

Сложих пръсти пред влагалището си. Пенисът му минаваше между тях.

— Кажми ми какво чувстваш.

— Влага. И твърдия ти пенис — казах и го погледнах в пламналите очи. После погледна надолу да види как го докосвам с връхчетата на пръстите си и сърцето ми започна да блъска в гърдите като чук.

— Знам — каза, огледа разпиляната ми коса, вдигна мръсния ми крак и го притисна до таза си.

— Алчно, палаво момиче, знаеш ли как изглеждаш?

После намали темпото и излезе почти до края. Уплаших се, че ще спре и веднага заключих краката си около кръста му. Имах чувството, че някой бе запалил не една клечка, а цяла кутия кибрит в стомаха ми и сега всичко там гореше.

Сякаш усетил колко съм близо до края, Бенет се плъзна обратно в мен и сега вече беше изцяло съсредоточен върху основната си мисия — да ме отведе до блаженото място. Беше потен, косата му беше

мокра, една капка пот падна от челото на гърдите ми, след нея още една.

— Каж ми колко е хубаво — каза настоятелно. Прозвуча почти като команда.

— Аз... аз...

Тласна силно в мен и повтори:

— Каж ми, Клоуи, каж ми колко е хубаво.

Не можех да отговоря, защото вече се разпадах. Той беше обезумял, груб. Блъскаше, тласкаше силно в мен, сякаш ме наказваше, обърна ме на леглото на колене, и ме тласкаше пак, и пак, и пак. Очите ми се затвориха, ръката му се уви около косата ми и вдигна главата ми нагоре, за да забие зъби в шията ми. Дъхът му вибрираше върху мократа ми кожа. Стиснах в юмруците си чаршафа. Цялото ми тяло трепереше от потребността да се освободя от кошмарното напрежение.

Но той не ми даваше това, което исках. Дразнеше ме, ту засилваше, ту спираше и накрая стисна здраво челюсти, в погледа му видях невиджано досега отчаяние и решителност. Очите ми се напълниха със сълзи. Треперех. Всичко, което се бе трупаало в слабините ми, изведнъж експлодира като течен огън и за секунди се разля в краката и ръцете ми.

Мамка му! Колко отдавна не бях изживявала това разпадане, това тотално унищожително стопяване около тялото му. Притеснявах се, че сърцето ми ще се заклеци между ребрата ми.

И тогава разбрах: той никога нямаше да се промени, щеше да си остане същият ненаситен, алчен, изискващ негодник. И когато го осъзнах, облекчението беше толкова силно, че спря дъха ми, и най-сетне се предадох на емоциите си. Треперех в ръцете му и го стисках, докато успея да си поема дъх. Но когато го попитах какво иска да направя за него, той каза:

— Искам ти да поемеш от тук на там. Да ме превърнеш в развалина.

Усмихнах се и бавно се качих върху него. Беше потен, косата му беше като след баня. Мускулите му под гладката кожа бяха изопнати като след тренировка, очите му не виждаха нищо друго освен мен. И чакаше с трескаво нетърпение да види какво ще направя.

Огледах го: косата му като топка кълчища, бадемовите му очи горяха, устните му бяха напълно унищожени, кървавочервени. Виждах

как пулсът му бие във вената на врата. Прокарах пръст по потните му гърди, през слънчевия сплит, над пъпа, по косъмчетата към пениса му, все още влажен от соковете ми, все още твърд и пулсиращ в ръката ми.

— Не — казах и прокарах ръка нагоре по тялото му.

Не беше честно. В един съвършен свят Бенет Райън щеше да бъде мъжка курва, и тогава повече жени щяха да имат възможността да се насладят на това перфектно тяло. Но честно казано... майната им на другите жени.

— Не? — повтори и присви очи.

— Ти ме изтощи, изморена съм — казах.

— Клоуи, сложи шибания пенис в устата си.

— Сигурен ли си, че искаш точно това?

Ноздрите му всеки миг щяха да избълват огън.

— Сега, Клоуи!

— Кажу „Моля“.

Той рязко се изправи и седна под мен.

— Клоуи, задави се с пениса ми. Моля.

Избухнах в луд смях, притиснах тялото си в неговото и плъзнах пръсти в мократа му рошава... божествена коса. Страстно го целувах, жадна за аромата, вкуса му и прелестния звук на стоновете му. Целувах го, затова че ме караше да се смея, затова че ме караше да пищя. Затова че беше единственият човек на света, който истински ме разбираше, затова че беше... като мен, затова че въпреки всичко успяхме да постигнем съгласие... понякога. Целувах го, затова че беше Бенет Райън, моят Красив Негодник.

Под устните си усетих усмивката му и тихото вибриране на смеха му.

— Обичам те — каза.

— И аз те обичам, мистър Райън — прошепнах. — Толкова много те обичам, че се плаша.

— Тогава подходете сериозно по въпроса и поемете този божи дар в устата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.